

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE EX EFFECT

KARLA SORENSEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

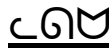
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ESKİ ETKİSİ

WASHINGTON WOLVES ROMANI

KARLA SORENSEN

© 2018- Karla Sorensen Tüm

Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Najla Qamber Tasarım www.najlaqamberdesigns.com İç Tasarım-

Indie Girl Promotions

Düzeltilme- Jenny Sims, Editing4Indies

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması

bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27 Son
Söz

[Teşekkür](#)

[Karla Sorensen'in diğer kitapları](#) [Karla](#)

[Sorensen hakkında](#)

Ava (ve benim) gibi, büyük duygularını sık sık göğsüne sıkıca sarılan kadınlar için. Bu duyguları dışa vurmanıza izin veren, duygularınıza sevgi ve kabul eden insanları bulun.

Ve hayatımdaki o insanlar - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

AVA

İnanması zor gelebilir, ama bir kez çıplak bir futbolcu gördüğünüzde, hepsini görmüş olursunuz.

Hayır, gerçekten.

İlk kez soyunma odasına girdiğimde — taze yüzlü, pembe yanaklı bir üniversite stajyeriydim — karşılaştığım o kadar çok kış için tamamen ve tamamen hazırlıksızdım. Ve bu sadece kışlar ya da yüzde bin *çıplak* dolaşmalarının utanmazlığı değildi, aynı zamanda bedenlerini kusursuz kas ve güç makinelerine dönüştürerek milyonlarca dolar kazanan erkeklerin ortasında durduğum gerçeğiydi.

Lütfen hayal gücünüzü bu cümlelerin ima ettiği şekilde serbest bırakın.

Sadece bir kez kendime karın kaslarını, göğüs kaslarını, pazı kaslarını ve diğer her şeyi iyice seyretme izni verdim. Hiçbiri benim salyaman aktığını ya da çenemin neredeyse yerinden çıkacak gibi olduğunu görmedi, futbol cennetindeki Vince Lombardi'nin kutsal ruhuna şükürler olsun, çünkü ilk seferinde tepkimi fark etselerdi, bu kadar ileriye gelemezdim.

Altı yıl sonra, Washington Wolves'un halkla ilişkiler müdürü olarak, üç düzine çıplak erkeğin bulunduğu soyunma odasından gözümü bile kırpmadan geçebiliyordum.

"Bana Twitter'ı ele geçirme borcun var, Robinson," dedim en yeni geniş alıcı oyuncumuza. O geniş göğsünü tembelce havluyla kurularken sırtıttığında, gözümü bile kırpmadım. "On beş dakika önce başlaman gerekiyordu. Neredeydin sen? İnsanlar sana sorular soruyor ve

izleyicilerimizi kaybetmek istemiyorum, yoksa trend aramalardan düşeriz."

Birkaç kez şaşkın şaşkın göz kırptıktan sonra nihayet boxer şortunu bacaklarına çekmeye karar verdi.

"Koç bana ekstra koşu yaptırdı." Omuz silkti, dövmeli sırtını gösterip tişörtünü giydi. "Ona hazır olduğumu söyleyemem. Ben yeniyim."

Sezon dışıydı, ama bu bizim çalıştığımız saatler açısından hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Hazır olman ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Koç, giyinince onunla konuşmamı istiyor."

Onu gözlerini kısarak baktım, bu benim 1,65 boyumdan daha uzun, daha güçlü ve çok daha korkutucu erkeklere karşı en etkili silahlarımdan biriydi. Onun rahatsız bir şekilde kıpırdanmasını görmek beni memnun etti.

"Peki," dedim uzun bir sessizlikten sonra. "Bana Twitter giriş bilgilerini ver, ben yaparım."

"Ne?" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın, değil mi?"

Deneyimli oyuncuların biri olan Dayvon yanımdan geçerek bana göz kırptı ve Robinson'ın kafasının arkasına bir şaplak attı. "Elbette yapabilir." Robinson — henüz adını bile hatırlayamıyordum — Dayvon'un jambon büyüklüğündeki yumruklarından muhtemelen morarmış olan kafasının arkasını ovuştururken, Dayvon kıkırdadı.

Sesim yatıştırıcı bir tona büründü ve koluna nazikçe dokundum. "Söz veriyorum, DM'leri kontrol etmeyeceğim ve devralma hashtag'i dışında hiçbir şeye cevap vermeyeceğim, tamam mı? Ben işimi bitirir bitirmez şifreni değiştirebilirsin."

Koyu renkli gözleri hala şüpheyile bakıyordu ve ben sabırla nefes verdim. "DM yok mu?" diye sordu bir süre sonra.

"DM yok," diye onu temin ettim. Ve ciddiydim. İçimden bir ürperti geçti. İşimde pek sevmediğim bir şey yoktu, ama bekar (ya da bekar olmayan) oyuncular ve hayranları arasında gidip gelen teklifleri kazara görmek kesinlikle listenin en başında yer alıyordu.

Robinson kemerini bağlamayı bitirdi ve yakına eğildi. "Robinson4MVP2017. Şifrem bu."

Gülümsemeyi bastırdım. "Anladım. Yirmi dakikadan fazla sürmez, söz veriyorum. Ve sonunda biraz daha kişisel şeyler eklemek için vaktin olursa, bunu da yapabilirsin."

"Anlaşıldı patron," diye cevapladı.

"Toplantın erken biterse ofisime uğra," diye seslendim, o kapıdan çıkarken.

Elim elbisenin cebine kaydı ve telefonumu buldu. Giydiklerimin hepsinde cepler vardı çünkü telefonum her zaman, her zaman ulaşabileceğim bir mesafedeydi.

Her zamanki gibi.

Basın bir haberin kokusunu alırsa ve benim bir açıklama yapmam gerekirse, başıma gelebilecek en kötü şey, iş başında, kelimenin tam anlamıyla ya da mecazi olarak, uyurken yakalanmak olurdu. Parmaklarım ekranın üzerinde uçarken, Robinson olarak giriş yaptım.

Ah-ha, *Levi*. Adı buydu.

Hızlıca birkaç soruyu cevapladım, Twitter akışında gördüğüm bazı cümleleri rastgele ekledim, böylece her tweet'e yirmi sekiz yaşındaki bir kadının cevap verdiği çok bariz olmazdı.

@levirobinson4real: Wolves'ta oynamanın şimdiye kadarki en iyi yanı nedir?

#AskAWolfWednesday

@cassidycowgirl'e: Takım arkadaşlarımla seviyesine ulaşmak, en iyilerden öğrenmek. Burada her şey gerçek.

Çevremdeki olayları neredeyse hiç fark etmeden ekranı kaydırıp yazdım, gelen bir e-postayı kontrol etmek için durakladım, sonra yeni web sitesinin analizlerini ne zaman alacağımı belirten bir cevap yazdım.

Biri boğazını temizledi.

Gözlerimi kaldırdım ve üç savunma oyuncusunun duştan çıktığını gördüm. İki beline havlu sarmış, biri ise tamamen çıplaktı. Gözlerimi indirmeyi hiç düşünmedim bile. Artık o kadar sertleşmişim.

"Üzgünüm çocuklar, işinizi yapabileceğiniz yerde yapmalısınız, değil mi?"

Onlara hızlıca gülümsedim ve diğer elimde hala telefonu tutarken, çıkarken parmaklarımı salladım. Soyunma odasının karşısında açık bir konferans odası vardı, bu yüzden parlak pembe topuklu ayakkabımın burnuyla bir sandalyeyi çekip, kaba bir şekilde oturdum.

Oturduktan sonra ayaklarımı uzattım ve inledim. Ayakkabılar çok sıcaktı ve boyumu 10 cm kadar uzatıyordu, ama tanrım, ayaklarımın verdiği acıdan günün sonunda ölmek istedim.

Kendime nefes almak ve esnemek için 60 saniye süre verdikten sonra, elimden geldiğince tweetleri hızlıca gözden geçirdim ve sadece birkaç konuya birden fazla cevap vermek için zaman ayırdım. Levi Robinson olarak görevimi yaparken 14 yeni DM geldi, ama iğrenç, onlara dokunmak için 3 metrelik sopayla bile yaklaşmadım.

Levi'nin geri kalanını halletmesine izin verip rahatça çıkış yapabileceğimi hissettiğimde, telefonum elimde titremeye başladı.

Ekranın üzerinde annemin adının belirlediğini görünce, "Oh, ne güzel" diye mırıldandım.

Neden aradığını biliyordum. Tom Brady'nin emekli olduktan sonra ilk turda Hall of Fame'e seçileceği kadar kesin olarak, beni dünyaya getiren kadının neden aradığını biliyordum. Gözlerimi tavana dikip, derin bir nefes aldım. Dramatik bir şekilde. O nefes, ruhumun derinliklerinden geliyordu.

"Merhaba anne," dedim.

O burnunu çekti. "Sesli mesaja düşeceğini sanıyordum."

Cevap vermeden önce dudaklarımı ovuşturdum. "Hayır. İyi bir zamanda yakaladın. Senin için ne yapabilirim?"

Hayır, "*Nasılsın? Baban nasıl?*" gibi sorular yoktu. Abigail Baker her zaman bir nedeni olduğu için arardı. Bu neden, nasıl cevap versem de alt metinlerle dolu olsa da, çok az duygu ile çabucak ortaya çıkardı.

"RSVP'ni göndermedin."

Haklı olmak için bir ödül olsaydı, örneğin bir araba ya da asla nakde çevrilemeyen büyük bir çek gibi, ben kazanmış olurdum. Masamın üzerinde, ablam Ashley'nin dokuzuncu yıldönümü için yaptığı saçma sapan yemin yenileme törenine davetiyesi duruyordu.

Evet, doğru. *Dokuz* yıl. On değil. Çünkü Ashley, herkesin yaptığı gibi davranamıyordu.

Gül altın rengi harflerle kazınmış ağır kağıt, muhtemelen benim aylık kiramdan daha pahalıydı, ama altın çocuk her zaman, her zaman istediğini alırdı.

"Katılmamın kesin olduğunu düşündüm anne. Gelinin kız kardeşi olarak." Hey, dinle beni, sakın sakın konuşuyorum. Yanılma. Ailem ve kardeşim, bin yıl geçse de Ashley'i gölgede bırakmadığım sürece beni hiç umursamadılar. İşimde, görünüşümde, ilişkilerimde (*hıh*) veya başka herhangi bir şeyde. Yemin yenileme törenine katılmamı umursamadılar, ama orada olmazsam kötü görünürdü. Teyzelerim ve amcalarım fark ederdi.

"RSVP'ye cevap vermemek kötü bir davranış."

İki parmağımla selam verdim, umutsuzca onun bunu görebilmesini diledim. "Zaten güzel bir elbise aldım. Endişelenecek bir şey yok."

"Beyaz olmasa iyi olur," diye tersledi. "Haftaya kadar postayla gönder, Ava."

Tık.

İki parmakla yaptığım selam, artık kapalı olan telefona doğru tek parmakla yapılan bir selama dönüştü. Bir an için, tertemiz beyaz bir elbise giyerek törene geldiğimi hayal ederek sıırıttım. Ashley'nin pürüzsüz alabaster teni muhtemelen eriyip gidecekti.

Ne yazık ki, elbisem koyu lacivert, cepli ve koyu kahverengi saçlarımla zeytin rengi tenime çok yakışıyordu. *Çok seksi görüneceğim, merak etme*, diye düşündüm tam da telefonum tekrar çalarken. Oh, şükürler olsun. Ama bu sefer aile üyeleri değil, sadece patronum arıyordu.

"Selam Reggie, ne haber?" Birkaç oyuncu koridordan geçerken kapıdan dışarı baktım. "Beni görmek istersen hâlâ buradayım."

Kağıtların hışırdadığını duydum ve onu her zamanki dağınık masasında hayal ettim. "Hayır, hayır, sorun değil. Az önce sana bir e-posta gönderdim. Savunma alanında yaptığımız bir satın alma hakkında basın açıklaması yapmamız gerekecek."

Masaya eğildim ve birinin bıraktığı Wolves not defterini ve kalemi aldım. "Anlat bakalım."

"Matthew Hawkins."

Kalem masaya düştü ve ciğerlerimden şiddetle hava çıktığını hissettim. "Ne-ne?"

"Evet, biliyorum." Zihnimde düşüncelerim hızla dolaşırken, sesinin tizleştiğini duyabiliyordum, tıpkı bir şey için harika bir basın haberi alacağımızı bildiği zamanki gibi. "Cameron'ın onu iki yıllık bir sözleşme için emeklilikten çıkardığına inanamadım. Ama Rickson sakatlandığında, kadroda o boşluğu bırakamazdık. Matthew bu sabah sözleşmeyi imzaladı. Tamamen gizli tutuldu."

"Matthew Hawkins," diye tekrarladım titrek bir sesle.

"Biliyorum." Sesindeki gülümseme gözlerimi kapatmama neden oldu. "Bununla başa çıkabilirsin, değil mi? Basın, basın bültenini yayınlayamadan önce bizi sıkıştırmaya başlayacak."

Titrek bir el hareketiyle saçlarımı yüzümden çektim. "Evet, tabii ki." Beni göremese de başımı salladım. "Tabii ki halledebilirim."

"Güzel. Yarın sabah yönetimle görüştüktan sonra onu ofisine göndereceğim."

Histerik kahkahaların sivri kabarcıkları boğazıma kadar yükseldi. Cebimde çikolata olsaydı, bana sahte bir sakinlik getirebileceği için onu ağzıma tıkardım. "Mmmhmm. Kulağa hoş geliyor."

"E-postada onun tam özgeçmişi var. Basınla iletişime geçmeden önce başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Neredeyse yüksek sesle
gülecektim. Matthew'un
özgeçmişini biliyordum.

Üniversite yıllarından itibaren onun istatistiklerini ezbere sayabilirdim. Boyu (1,95 m), oynadığı pozisyon (defansif uç) veya yaptığı sack sayısı (sadece NFL'de 79) dışında, fıstık ezmesine takıntılı olduğunu, birayı sevmediğini, köpeklere alerjisi olduğunu ama çok istediği için bunu asla itiraf etmediğini ve *Rudy* filmini en az elli kez izlediğini biliyordum.

"Teşekkürler, Reggie," dedim onun yerine.

Matthew Hawkins hakkında basının asla bilemeyeceği kadar çok şey biliyordum.

Beni, mükemmel, melek gibi güzel ve korkunç derecede bencil kız kardeşimin beş yaşındaki takipçisi gibi davranmadığını. Nasıl

Dört yıl birlikte olduktan ve altı ay nişanlı kaldıktan sonra, başka bir erkekle onu aldattığında bile bana farklı davranmadı.

Matthew Hawkins'ı çok iyi tanıyordum.

Kız kardeşimin eski nişanlısı ve lise yıllarında sırf bana iyi davrandığı için saçma sapan bir şekilde aşık olduğum adamdı.

Ve şimdi o, koridorun karşısındaki soyunma odasındaki erkeklerden biri olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

MATTHEW

SEATTLE'DA YAŞAMAK GARIPTI.

Kırk sekiz saatten az bir süre sonra bir şehirde yaşamayı sevip sevmediğimi doğru bir şekilde yargılayabileceğimi sanmıyorum, ama sanki beynim henüz bedenimi takip edememiş gibi hissediyordum.

Mobilyasız, devasa ana yatak odamdaki yumuşak halının üzerinde oturmuş, tenis topunu yerden duvara ve geriye doğru sektirirken, cam sürgülü kapının ötesindeki geniş balkondan Seattle silüetinin ışıklarını seyrediyordum.

Duvarların içindeki her şey tertemiz ve boştu, henüz açmaya başlamadığım taşınma kutuları hariç. Topun *güm, zıplama, güm, zıplama* sesleri dışında sessizdi, düzensiz ritmi, üniversitedeki küçük yurt odamda başladığımda olduğu kadar yatıştırıcıydı. Akılsızca zıplama, güm, yakalama, atma hareketleri düşünmeme yardımcı oluyordu.

"Burada ne yapıyorum?" diye yüksek sesle söyledim. Kimse cevap vermedi. İki erkek kardeşimin birini arayabilirdim, ama onlar zaten bunu neden yaptığımı merak ediyorlardı. Annemler de öyle.

Nakliyeciler tarafından *kırılabilir olarak* etiketlenen kutulardan biri, NFL'de geçirdiğim on bir yılın paha biçilmez hatıralarını içeriyordu. Hepsi aynı takımdan. Takım olarak rekorlar kırmıştık ve ben de kendi başıma rekorlar kırmıştım. Kazandığım ödüller, idollerim ve takım arkadaşlarımdan imzaladığı formalarla birlikte o kutunun içine özenle sarılmıştı. Sadece o ödül yoktu.

Herkesin istediği kupa.

Benim burada olmamın sebebi buydu. Yıllar boyunca deplasman maçları sırasında kısa gezilerle tanıdığım bir şehirdeydim.

Güm, sek, güm, sek.

Yatak odamın zemininde otururken bile Space Needle'ı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Küresel tepe ve uzun, kavisli tabanı, sanki biri onu yabancı bir gezegenden garip bir tanrıya saygı göstergesi olarak oraya bırakmış gibi görünüyordu. Etrafındaki yüksek binalardaki ışık blokları, buna kıyasla bodur ve basit görünüyordu.

Ama güneş doğduğunda, arkasındaki dağların pürüzlü kenarlarını görürdüm, bu da artık Kansas'ta olmadığımı gösteren kesin bir işaretti.

Ya da Louisiana, ama o kadar etkileyici gelmiyordu.

Uyandığımda dağlara veya parıldayan silüetlere bakmaya alışkın değildim, seyahat etmediğim sürece. Ve o zaman bile, oynamaya hazırlandığım oyuna o kadar odaklanmışım ki, bunu gözden kaçırma gibi korkunç bir eğilimim vardı.

Sessizlik içinde, önümüzdeki iki yıl boyunca evim olacak burayı keşfetmem ve tanımam gerektiğini biliyordum. Ama bunun yerine, bileğimi son bir kez daha kırdım ve bana geri gelen topu yakaladım. Elimi yere serili California king yatak üzerine koyarak, hafif bir iniltiyle ayağa kalktım.

"Dikkatli ol, ihtiyar," diye mırıldandım. Bel fıtığını düzeltmek için geçirdiğim ameliyattan sonra hala hissettiğim hafif bir ağrıdan dolayı bu tür sesleri çok fazla çıkarırsam, Koç Klein ve Washington Wolves'un diğer üyeleri benimle olan sözleşmemi feshetmekten ve sırt ameliyatı geçirmemiş, dirsekleri çıkmamış veya kolları kırılmamış, daha genç ve daha hızlı birine geçmekten çekinmeyeceklerdi.

Bu düşünceleri kafamdan silip attım, derin bir nefes aldım ve ilk kutuyu açtım. Dolaba üçüncü kez girip, uzun beyaz rafların üzerine gömlekleri katlayıp istifledikten sonra, mutfak tezgahında bıraktığım telefonumun çaldığını duydum.

Sese doğru koşarak, sesli mesaj servisi devreye girmeden hemen önce telefonu açtım.

"Merhaba anne," dedim ve hoparlörü açmak için düğmeye bastım.

"Merhaba tatlım. Yerleşebildin mi?"

Daireme bakındım ve yalan söyledim. "Evet."

Bir saniye sessiz kaldı ve ben kendimi hazırladım. Kasırga Eileen karaya çıkmak üzereydi.

"Doğru şeyi yaptığından emin misin?"

Hayır. Cevap vermeden önce gözlerimi kapattım.

"Henüz hazır değildim anne." Bu doğrudu. Futbol olmadan hayatımda ne yapmak istediğimi düşündüğümde, aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Antrenman programı, maçlar, ders çalışmak, hazırlanmak ve vücudumu sınırlarına kadar zorlamak olmadan gelecek belirsiz ve bulanık bir şeydi. "Ve orada oynamaya devam edemezdim."

"O pislikler."

Burun kıvırdım. "Sözleşmem bitmişti. Benden daha genç ve daha sağlıklı birine odaklanmak istedikleri için onları suçlayamam."

"Yine de pislikler." Boğazını temizledi. "Baban sana baskı yaptı mı?"

Evet. Beklediğim şey buydu. "Hayır, anne."

"Çünkü o, siz çocuklarla ne zaman bırakması gerektiğini asla bilmiyor. Çok fazla zorluyor ve sizin duygularınızı hiçe sayıyor. Pee Wee futbolundaki o olayı hatırlıyor musun? Onu öldürebilirdim."

Derin bir nefes aldım. Evet, hatırlıyordum. Bir çocuk burnuma yumruk attı ve ben ağlamaya başlayınca babam yüzüme bağırdı. Kazananların biraz kan yüzünden pes etmediğini söyleyerek, o hanım evladı kışımı sahaya geri götürmemi söyledi. Belki annem onu öldürebilirdi, ama o zaten her zaman babamı öldürmek istiyordu. Gerçek şu ki, babam bana azim öğretti. En iyi olmak istiyorsam bahaneler uydurmayı bırakmam gerektiğini öğretti. Ve en iyi olmayı hedeflemiyorsam, zamanımı boşa harcıyordum.

Annem onun hakkında sürekli şikayet etmeye devam edince, "Anne" diye sözünü kestim. Onunla yaptığım telefon görüşmelerinin yarısı bu şikayetlerle doluydu. Babamla yaptığım telefon görüşmelerinin yarısı da benzer konulardan ibaretti. Yirmi yıl önceki çirkin boşanmanın getirdiği mutluluklar.

"Üzgünüm," dedi. "Sadece... endişeleniyorum. Orada tek başınasın."

"New Orleans'ta da tek başımaydım," diye hatırlattım ona.

"Lexi ile evliyken yalnız değildin."

"Anne," diye nazikçe düzelttim, "evli olsan da yalnız hissedebileceğini en iyi sen bilirsin."

Tartışmadı, ama tartışmak istediğini anlayabiliyordum.

"Ama orada arkadaşların vardı. Bir hayatın vardı."

Otuzlu yaşların ortasında olmamın bir önemi yoktu. Onun için ben hala ilk çocuğuydum ve hala arkadaşlarımla olmadığımı düşünüyordum. Yavaşça gülümsedim, ama kahkahamı tutmaya çalıştım çünkü onun çok ciddi olduğunu biliyordum.

"Ben iyiyim anne."

"Biliyorum." Diye iç geçirdi.

Başka bir arama geldi ve ekrana baktım. "Anne, başka bir arama var. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Alo?" Tanımadığım Seattle numarasını açtığımda böyle dedim.

"Matthew Hawkins?" diye bir kadın sesi sordu. Kapatamadan önce, ihtiyatlılığımı kaşlarımla çatmamı sağladı. Hayranların bir oyuncunun telefon numarasını bulmaya çalışmasından daha çılgın şeyler de olmuştu. Derin bir nefes aldım, arayanın kim olduğunu sormak üzereydim ki, kadın hemen konuştu. "Ben Alexandra Sutton."

Dik durdum. Washington Wolves'un sahibi. "Elbette. Nasılsınız Bayan Sutton?"

"Lütfen bana Allie deyin," dedi gülümseyerek. "Bir dakikanız var mı?"

Kaşlarımla kaldırarak boş daireye göz gezdirdim. Tek *sahip* olduğum şey dakikalarımıydı. "Bana eşya açma işinden bir mola veriyorsunuz, yani dünyadaki tüm zaman benim."

Diğer uçta, güldü. Onun hakkında, bir yıldan az bir süre önce babasının ölümünden sonra beklenmedik bir şekilde takımı miras aldığından başka pek bir şey bilmiyordum. Bunun yanı sıra, şu anda takımın deneyimli oyun kurucusu Luke Pierson ile nişanlıydı.

"Ofiste seni kaçırdığım için üzgünüm. Kızımı okuldan almam gerekiyordu. Cameron, sözleşmeni imzaladığını söyledi."

"Özür dilemene gerek yok," diye onu teselli ettim. "İmzamanın şahitliği o kadar da önemli bir şey değil."

"Klein ve Cameron öyle olmadığını söylüyorlar. Onlar da benim gibi, Washington'da bu etkileyici kariyerine devam etmeye karar vermenize çok sevindiler."

"Teşekkür ederim," dedim saygıyla.

"Luke, senin tarafından hiç sacklenmemiş olmanın ayrıcalığına sahip olduğunu söyledi."

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Bu konuda haklı. Belki antrenmanda şansım olur."

"Oh, iznim var," dedi sesinde açık bir mizahla. "Onu sakatlamadığın sürece, bence bu ona biraz iyi gelecektir."

"Evet, hanımefendi," dedim, on bir yıl New Orleans'ta yaşayıp oynadıktan sonra biraz güneyli aksanım ortaya çıktı.

"Lütfen, bana öyle seslenirsen, göz açıp kapayana kadar on beş yaş yaşlanırım."

Elimi ağzıma götürdüm ve gülmemeye çalıştım. Allie Sutton, görünüşüyle olduğu kadar, harika bir takım sahibi olmasıyla da tanınıyordu. On beş yaş yaşlandırmak ona en ufak bir zarar vermezdi.

"Aslında," diye devam etti, "bazı erkekler bana patron hanım demek hoşlarına gidiyor, kulağa hoş geliyor. Ama tekrar söylüyorum, Allie yeterli."

"Seninle tanışmayı dört gözle bekliyorum, Allie."

O mırıldandı. "Yarın ofiste olup olmayacağımdan emin değilim. Başka toplantılarım var, ama Luke ve ben bir hafta kadar sonra yeni oyuncular ve koçluk ekibi için bir toplantı düzenlemeyi planlıyoruz. Özellikle sezonun bu kadar geç bir döneminde aramıza katıldığınız için, antrenman dışında biraz dinlenmenize fırsat vermek istiyoruz."

Bu sözler beni şaşırtarak kaşlarını kaldırdı. Çoğu takım ve takım sahibi, kadroya geç katılanların -ister oyuncular, ister koçlar, ister koordinatörler olsun- oyunun bir parçası olduğunu bilirdi. Sakatlıklar her an, sahada veya saha dışında meydana gelebilir ve geç katılanlar için parti düzenlemek normal bir şey değildi.

Ama Wolves organizasyonunda kimseyi tanıımıyordum. Üniversitede birlikte oynadığım kimse burada değildi ve benden önce eski takımımdan transfer olan kimse yoktu. Son on bir yıldır, liderlerden biriydim — yeni oyuncuların tavsiye, hoş geldin ve kabul için aradıkları kişiydim.

Şimdi ise yeni gelen bendim. Kafasının üzerinde her saniye ilerleyen bir saatin tiktak sesleriyle adeta çılgık *atan, bu senin sonun*

Şansını kaçıрма. Sanki biri beni en ufak bir hareketle bile devrilen ve dönen dengesiz bir yüzeye bırakmış gibiydim ve tutunacak, dengemi sağlayacak hiçbir şeyim yoktu.

İçimdeki kontrol delisi — şimdiye kadar bulunduğum yerin öngörülebilirliğini seven, herkesi tanıyan ve kontrolü elinde tutan kişi — bu kısmı nefret ediyordu. Değişimi nefret ediyordu.

Bu yüzden böyle bir karşılama beklenmedik ama hoştu. İç geçirdim. "Aslında kulağa harika geliyor."

"Güzel," dedi hızlıca. "Şimdi, kızıma yatmadan önce hikaye okuma sırası bende, belki yarın görüşürüz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Ve gerçekten de öyle oldu. Allie, babası gibi bir adam olan önceki sahibimden çok farklıydı. Hayatında zengin, işinde başarılı ve yetmişli yaşlarında olan her iki adam da zamanlarını imparatorluklarını sürekli genişletmekle geçirmişlerdi.

"Ve eğer oraya daha önce varamazsam, sizinle tanışmak istedikleri ilk kişilerden birinin, basınla ilişkilerimizi yürüten kıdemli halkla ilişkiler uzmanımız olduğunu biliyorum. Adı Ava Baker ve sanırım seni bekliyor."

Başımı kaldırdım. "Ava *Baker* mı?" Sesim şoktan yükseldi. Allie sessiz kaldı. "Evet. Onu tanıyor musun?"

Kendi kendime güldüm. "Olabilir. Eskiden bir Ava Baker tanıyordum, ama onu son gördüğümde lise öğrencisiydi."

Kafamda, sırık gibi bacakları ve büyük yeşil gözleri olan, meraklı ve tatlı bir çocuk görüntüsü belirdi. Hemen ardından, *diğer* Baker kız kardeşi aklıma geldiğinde, ağızımda metalik ve acı bir tat bıraktı. Nişanlı olduğum kız.

Belki de o değildi. "Tanıdığım Ava şimdiye kadar" — yüksek sesle nefes verdim — "yirmili yaşlarının sonlarında olmalı, sanırım."

"Hmm," Allie sessizce mırıldandı. "İnsan kaynakları bilgilerini ifşa etmeden," alaycı bir sesle, "bizim Ava'nın da o yaş aralığına girdiğini söyleyebilirim. Ama sanırım yarın öğreneceksin, değil mi?"

Ava'yı her zaman sevmişimdir. Eğer oysa, Seattle biraz daha keyifli bir yer haline gelmişti.

Beklentiyle gülümsedim. "Sanırım öyle yapacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVA

HER KADININ gardırobunda belirli sayıda vazgeçilmez kıyafet vardır. Kokteyl partisi veya cenaze töreninde giyilebilecek küçük siyah bir elbise. İş görüşmesi için giyilebilecek bir kıyafet. Randevunuzda erkeğinizi büyülemek için giyebileceğiniz seksi bir elbise.

Ama o sabah öğrendiğim gibi, gardırobumda "kız kardeşinin terk edilmiş eski nişanlısı, bir zamanlar deli gibi aşık olduğun adam, şimdi iş arkadaşın ve seni ilk kez yetişkin bir kadın olarak görecekt" durumunda hızlıca giyebileceğim bir kıyafet yoktu.

Evet. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Uzun uzun düşündükten, aynadaki sinirli yansıma mırıldandıktan, birbiri ardına kıyafetleri çıkarıp dolabımın dışındaki yere hiç özen göstermeden attıktan sonra, kazanan kıyafeti seçtim.

Belime bağladığım şampanya rengi bol elbise ve mandalina rengi ceketimle kendimi parlak ve yazlık hissettim, gözlerim mücevherler gibi parladı. Çok *yetişkin, profesyonel ve havalı* bir Ava'ydı. Ortalama uzunluktaki bacaklarımı daha uzun gösteren süet, açık burunlu topuklu botlarımla kombinledikten sonra, on yıl sonra ilk kez Matthew Hawkins'i göreceğim düşüncesiyle kusacakmışım gibi hissetmeden ofisin koridorlarında yürüyebildim.

Ve şunu netleştirelim. İş yerinde beni kismaya yakın hissettiren durumlarla hiç karşılaşmadım. Soğukkanlılığımla tanınan kişi bendim. Her türlü olasılığa hazırlıklı olan kişi bendim.

Pittsburgh Steeler savunması benimle boy ölçüşemezdi. Ava Baker gerçek çelik perdeydi. Her şeyi sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordum.

Görünüşe göre bugüne kadar.

Onu son gördüğümde, on sekiz yaşına yeni girmiştım. Kız kardeşimin yatak odasından gelen kavga sesleri o kadar yüksekti ki, komşularımız muhtemelen Ashley'nin onu aldattığını, sonra onu suçladığını, yüzüğünü yüzüne fırlatıp sonunda onu *gerçekten* seven biriyle birlikte olabileceğini söylediğini hemen anlamışlardı.

Aslında onun sıksa kığını tekmelemek istedim.

"Evimden defol. Sen zavallısın," diye tıslamıştı ona.

Matthew'un, o kadar iri, güçlü ve yakışıklı, kızarmış yüzü ve kızgın, kızarmış gözleriyle odasından çıkışı, hiç unutamadığım bir manzaraydı.

Beni görmeden geçip gideceğini düşünmüştüm — Baker evinin sakinlerinin çoğu öyle yapıyordu — ama durdu ve önümde çömeldi. Gözlerim yaşardı, bu yüzden gözlerimi kırıştıtararak yaşları sildim, yoksa benim saçma sapan bir çocuk olduğumu düşünebilirdi. Henüz on sekiz yaşında ve lise son sınıf öğrencisi olmama rağmen, Matthew gibi biri için ben sadece bir *çocuktum*.

"O aptalın teki," diye fısıldadım, sonunda yüzüne baktığımda.

Yavaşça, isteksizce gülümsedi ve gözleri ısındı. Kocaman ellerinden birini başımın üstüne koydu ve saçlarımı karıştırdı. "Seni küçük düşürmelerine izin verme, tamam mı?" dedi. Matthew bir anlığına

Ashley'nin kapıyı arkasına çarptığı koridora geri döndüm. Ne demek istediğini anladım. Ashley ile dört yıl birlikte olduktan sonra, ailemizin içindeki açık bir hiyerarşi olduğunu anlayacak kadar bizi tanımıştı.

Elbette en üstte Ashley vardı. Ben ise en altta, her açıdan istenmeyen bir sonradan akla gelen, hatta nasıl dünyaya geldiğim konusunda bile. Ailem bana kötü davranmıyordu, ama benim Ashley olmadığım çok acı bir şekilde ortadaydı. Onların tek

mükemmel çocuk. Sonra ben geldim ve gençken çaresizce denemiş olsam da, ona hiç benzemiyordum.

Matthew her şeyi gördü.

"Kendine iyi bak, Slim," dedi ayağa kalkarken, beni ilk kez gördüğünde, sıksa bir on dört yaşındaki çocukken bana taktığı takma adla.

Gözyaşlarımdan sisinden ona bakarken, ayağa kalkıp kollarımı onun kocaman omuzlarına dolayarak ona sarılmak ve kız kardeşimin korkunç biri olduğunu ve onu hak etmediğini söylemek istediğimi hatırlıyorum. Yine de, sırf yanımda olduğu için her şeyi daha iyi hale getirdiği için artık ailemin bir parçası olmayacağı için bencilce kalbim kırılmıştı. Komik, şefkatli, sabırlı ve beni tanımaya çalışan tavırlarıyla hayatımı daha iyi hale getirmişti.

"Sen de," diye fısıldadım, hala bacaklarımdan etrafında katlanmış olan kollarımı sıkıca sarıldım. Ve o gitmişti.

"Ava," diye bir ses duyuldu ve ben hızla gözlerimi kıptım. Merhaba, şimdiki zamana geri döndüm ve vay canına, az önce hafızamın etkisiyle katatonik bir duruma girmiş olmalıyım çünkü ofisimin kilidini açtığımı bile hatırlamıyorum. Allie kapının eşiğinde durmuş parmaklarını şıklatıyordu. "Tanrım, az önce neredeydin?"

Derin bir nefes aldım ve duygusal durumumu sıkı bir tutumla kontrol altına aldım. "Sanırım biraz anılarımı yad ediyordum."

O, gözlerini kısarak bana bakarak mırıldandı. "Bunun ne hakkında olduğunu tahmin edebilir miyim?"

Ben burnumu çektim, o da güldü. Sandalyeye yaslandım ve kollarımı açtım. "Tabii. Hadi, tahmin etmeye çalış."

Allie dudaklarını büzdü ve düşünceli bir şekilde tavana baktı. "Matthew Hawkins'ı görmeyeli ne kadar zaman geçtiğini düşünüyorsun ve onu tekrar görmek için zihinsel olarak kendini hazırlamaya çalışıyorsun..." Durdu ve kıyafetime baktı. "Bu yüzden işe seks ayakkabıları giydin."

Çenem şu anda o seksi ayakkabıların hizasında sarkmıştı. "N-nasıl?"

Gülümsedi. "Dün gece onu takıma hoş geldin demek için aradığımda, senin adını söyledim ve ooooh, seni hatırlıyor."

"Ne?" diye tısladım, ayağa kalkıp onun ön kollarını tuttum. "Aman Tanrım, ne dedi? Allie, bana her şeyi anlatmalısın."

Evet, gurur duymuyorum. Aslında patronumun patronuna ve gözünü kırparak beni kovabilecek kadına sataştım, ama Allie'yi gerçekten seviyordum ve onun Wolves'u satın aldığı geçen bir yıl içinde kolayca arkadaşlık kurmuştuk.

İş yerinde etrafımızda çok fazla erkek vardı. Çok fazla. Erkek. Aynı yaş aralığında başka bir kadın olması hoştu, özellikle de kötü, kinci veya korkunç olmayan bir kadın.

Kötü, kinci ve korkunç insanlarla büyüdüğüm için, bu konuda dünyanın neredeyse hiç kimsenin ulaşamayacağı bir radarım vardı. Kötü, kinci ve korkunç insanları tespit etme radarım *muhteşemdi*.

Allie benim teatral hareketlerime güldü, muhteşem yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "Vay canına. Sanırım bu, Ava Baker'ı ilk kez birazcık bile olsa sinirli gördüğüm an."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım ve kimse bizi duymasın diye ofisimin kapısını kapattım. Masama dönerken, değerli Dove çikolatalarımın bulunduğu büyük cam kaseye elimi uzattım. Normalde, sabahları bir tane, öğleden sonra bir tane ile kendimi sınırlamaya çalışırdım.

Nedense, elimde üç tane buldum.

İlkini açıp, oturduğumda ağızma atmıştım bile.

"Ciddiyim." Masamın karşısındaki koltuğa oturdu ve beni dikkatle inceledi. "Şu anda *gergin* gibisin. Bu çok garip."

Son sütlü çikolatamı yutarken ona sert bir bakış attım ve çaresizce ona katılmadığımı söylemeye çalıştım. Ama yapamadım. Midem düğüm düğüm, kıvrımlı, dalgalı bir haldeydi ve kalbim göğüs kafesimin arkasında güm güm atıyordu. Bu binanın bir yerinde, Matthew Hawkins sanki hiçbir şey olmamış gibi sakın sakın dolaşıyordu.

Ne pislik.

"Değilim," diye başladım, sonra dudaklarımı yaladım ve gözlerine baktım. Parmaklarım masanın yüzeyine vururken, gözleri yumuşadı. "Tamam, peki, onu görmek beni biraz geriyor, ama düşündüğün gibi değil."

Allie başını salladı. "Onu nereden tanıyorsun?"

Kafamda bir sürü kelime dolaşmaya başladı, sanki kazanmaya çalıştıkları bir yarışmış gibi ağzımdan çıkmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Kız kardeşim ve onun ne kadar cadaloz olduğu hakkında - aslında hala da öyle. O önemli yıllarda ona nasıl hayran olduğum hakkında, işler farklı gelişseydi Matthew Hawkins'in şu anda benim kayınbiraderim olacağını düşünmenin ne kadar tuhaf olduğu hakkında.

"O ve kız kardeşim üniversite boyunca çıkmışlardı." Yutkundum. "Stanford'da birinci sınıfta tanışmışlardı. Son sınıfta nişanlanmışlardı. Kampüse çok yakın yaşadığımız için, o... bizim eve sık sık gelirdi."

Kaşları hafifçe kalktı, ama sessiz kaldı.

"İyi bitmedi," diye devam ettim bir süre sonra. "Onu son gördüğümde ayrılmışlardı. Ben on sekiz yaşına yeni girmiştım."

Allie anlayışla mırıldandı. "Ve birkaç yıl önce boşandı, değil mi?"

Oh, daha fazla kelime, dışarı çıkmak için bağılıyor. Tüm detayları bildiğimden değil, ama yıllar boyunca Matthew'a ilgisizmiş gibi davranmayı kendime öğretmişim. Bu yüzden, NFL'deki ikinci yılında bir mayo mankeniyle evlendiğinde, internette fotoğrafları görüldüğünde takıntılı bir şekilde onları inceledim. Ve beş yıl sonra, herkesin kariyerinin sona erdiğini düşündüğü sırt ameliyatından sonra, karısı ondan boşandığında, o haberleri de takıntılı bir şekilde okudum.

Ancak kariyeri bitmemişti, çünkü o *Matthew*'du.

"Evet," dedim. Ama Allie satır aralarını okumuş olmalıydı, çünkü anlayışla gülümsedi.

"Senin adını söylediğim anda şaşırdı. Ama bence bu hoş bir şaşkınlıktı."

Dişlerimin önünü dilimle yaladım ve onu inceledim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Allie gözlerini devirdi. "Anlaşıyor işte. Sanki... sanki gülümsüyor gibiydi, anlarsın ya?"

Kalbim acı bir şekilde sıkıştı. Evet, biliyordum. İçimdeki küçük bir parça, Matthew'un beni hatırlamayacağından endişeleniyordu; o ve Ashley ayrıldıklarında çok genç olduğum için onun hayatında çok önemsiz bir parça olduğumdan endişeleniyordu.

Allie tekrar konuştuğunda, sesi dikkatliydi, yüzü sakindi. "Bu sorun olmaz mı?"

"Ne olacak?" diye sordum.

"Onunla alışman mı?" Ahh. şimdi patron moduna geçmişti.

Bunu sormaya ihtiyaç duyması beni biraz savunmaya itti, ama yine de kararlı bir şekilde başımı salladım. "Kesinlikle. Basın bu habere bayılacak. Kimse Matthew Hawkins'in başka bir takımda oynayacağını düşünmemişti, ama geçen sezonu iyi bitirmemiz ve savunmamızı güçlendirmek için yaptığımız tüm çalışmalar sayesinde, ona Super Bowl'u kazanması için şimdiye kadarki en iyi şansı verdik."

Gülümsemesi anında ve samimiydi. "Haklısın. Luke onu transfer ettiğimiz için çok heyecanlı. Bu konuyu durmadan konuşup duruyor."

"Eminim." Allie ve Luke o kadar tatlıydılar ki, onları bu kadar sevmeseydim onlardan nefret ederdim.

Ofisimin kapısı alındı ve gözlerim Allie'ye kaydı. Gülümsemesi genişledi.

"Hay aksi," diye fısıldadım ve ayağa kalkarak elbisemi düzelttim.

"Harika görünüyorsun," diye göz kırparak beni teselli etti.

Sen bir elik Perdesin. elik Perde, diye kafamda tekrar ettim, her ne kadar bu kelimeler bana zayıf ve önemsiz gelse de.

Allie benden önce kapıya ulaştı. Küçük pencereden, açık mavi gömlek giymiş, geniş omuzlu ve kumaşın altında belirginleşen yuvarlak pazı kasları olan bir adamın siluetini görebiliyordum. Ne kadar kaslıydı! O küçük pencerede o kadar çok kas vardı ki.

Onun daha da irileştiğini biliyordum, ama Allie ofisimin kapısını açtığında, orada duran adamı görünce dizlerim neredeyse titredi.

Matthew Hawkins bir canavardı. Neden, nasıl, nasıl bu kadar iri olabilirdi? Kapıdan geçmeye çalışırken kafasını arpacaktı.

Anında bana odaklandı, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, parlak ela gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve mükemmel dudaklarının her iki yanında derin gamzeler oluştu.

Daha önce karışık ve döngüsel olan midem, o gülümsemenin gücüyle bir anda ağırlıksız hale geldi. Ben de gülümsedim

"Matthew," dedi Allie ve bağlantı koptu. Elini uzattı ve gülümsemesi daha profesyonel bir hal aldı. Daha az kişisel, ama daha az etkili değildi. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Ben Allie."

Elini sıktı. "İnan bana, tanıştığımıza ben de çok memnun oldum. Burada olmak benim için bir onur."

Onun dikkati ona odaklanmışken, derin ve sakinleştirici bir nefes aldım ve çıplak sporcuların bulunduğu soyunma odasından geçip, öfkeli gazetecilerin bulunduğu odaya terlemeden girebilen kızı zihnimde canlandırdım.

Allie bana bir bakış attı ve güven verici bir gülümsemeye, "Kalıp sohbet etmek isterdim, ama ofisimde ertelenemeyecek bir işim var," dedi.

Hadi oradan. Ne küçük yalancı. Onu ne kadar da seviyordum.

Mükemmel bir şekilde dağınık sarı saçlarını ve parlak pembe elbisesini sallayarak Allie ortadan kayboldu.

Matthew, onun ofisten çıkması için kenara çekilmişti ve kapıdan çıktığında, mekan aniden küçülmüş gibi geldi.

Gülümsemesi geri döndü. Benimki

de öyle. Çok yakışıklı görünüyordu.

Çok. Güzel.

Kafasındaki koyu sarı, neredeyse kahverengi saçları eskiden daha uzundu, ama şimdi yanları kısa kesilmişti. Çenesinin keskin açısı boyunca yüzündeki sakal, tam bir sakaldan biraz daha kısıydı.

On yıl önce gördüğüm bu yarı tanrının önümde duran versiyonu, neredeyse bir erkek olan Matthew'du. O zamanlar iri yarıydı ama bu kadar belirgin değildi. Yüzü şimdi daha zayıf ve sertti, hayatın ve biraz da kahkahanın izlerini taşıyan çizgilerle.

Bu, yetişkin Matthew'du.

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedi, ellerini ince belime dayayarak, yirmi sekiz yaşındaki vücudumun her santimini inceleyen bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. İnanamıyormuş gibi başını salladı.

"Merhaba, Matthew," dedim. Oh, bak! Sesim yarı normal çıkmıştı.

Yaşa

sın. Kafamda, dört saniye boyunca yoğun ve acı verici bir sessizliği saydım on yıl, puf, o dört saniyede yok olmuştu. Belki onun önünde dururken kendimi tekrar on sekiz yaşında hissettim, ama lanet olsun, bu adamı özlemişim.

Kollarını uzattı; sesi derin bir gürültüyle konuştu. "Buraya gel."

Gülerek nefes verdim ve ona doğru yürüdüm, kollarımı beline doladım, kalın, kaslı kolları beni sardığında titreyerek iç geçirdim.

Yutuldum. Onun büyüklüğü ve sıcaklığı beni yuttu.

Matthew çenesini başımın üstüne koydu ve olanlara inanamıyormuş gibi güldü. Kulübe hoş geldin dostum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Eğer bu, profesyonelliğimi bir kenara bırakıp oyuncuların kokusunu içime çekebileceğim bir fırsatsa, o zaman bu anı kaçırmayacaktım, lanet olsun.

O, orman, sabun ve temiz bir erkek gibi kokuyordu. Vay canına, Matthew Hawkins *çok güzel* kokuyordu. Ve kendini iyi hissettiriyordu. Güçlü, sağlam, sıcak ve sert. Ve beni içtenlikle kucaklıyordu. Muhtemelen öyle olduğu içindi.

"Seni özledim," dedim göğsüne, iş kalkanımı bir saniye için indirdim, sadece küçük bir çatlak, sadece bu kelimeleri söylemek için, çok sessiz olsalar da, umarım beni duymamıştır.

Ama duydu.

"Ben de seni özledim, Slim," diye cevap verdi.

Resmen başım beladaydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MATTHEW

Ellerimi Ava'nın omuzlarına koyup onu geriye doğru çekerek ona tekrar bakabildim.

"Vay canına," diye sesli olarak söyledim. Kızardı ve omzuma yumruk attı, bu da beni güldürdü. "Slim, büyümüşsün."

Ava gözlerini devirdi ve masasının karşısındaki geniş gri koltukları işaret etti. Futbolcuların karşısına oturmaya alışkın olduğu belliydi, çünkü o koltuklar en iri oyunculara bile rahatça sığabilirdi.

Yeni takımımın yönetim kadrosundan birine bakmak kesinlikle profesyonelce değildi, bu yüzden o masasının arkasına oturup bacak bacak üstüne attığında ona bir kez daha hızlıca baktım.

Lanet olsun, haklıydı.

Ava'da sırık gibi bir yanı yoktu. Artık büyümesi gereken hiçbir yanı yoktu. Parlak yeşil gözleri, kedi gibi ve keskin zekalıydı, yüksek elmacık kemikleri ve kalp şeklinde pembe dudaklarının üzerinde duruyordu. Saçları kıvrıcık ve uzundu, koyu kahverengi tonu bana tarçın ve karamel hatırlattı.

Tek kelimeyle, güzeldi.

Ava Baker çok güzel bir kadındı.

"Matthew Hawkins," dedi yavaşça başını sallayarak, artık bizi ayıran düzgünce dekore edilmiş masanın verdiği güvenle. "Sen de büyümüşsün."

Tekrar güldüğümde başım geriye doğru eğildi. Gülümsemesi kurnaz ve küçüktü, tam Ava'ya göre.

"Hala pokerde berbat mısın?" diye sııttım.

Gözleri şakacı bir şekilde kısıldı. "On altı yaşındaydım ve daha önce hiç oynamamıştım. Ne kadar iyi olmam gerekiyordu ki?"

Sezon dışı bir hafta sonu, Baker'ların evindeydim ve Ava beni kartları karıştırırken gördü. Ona oynamayı öğrenmek isteyip istemediğini sorduğumda, masaya o kadar hızlı koştu ki, neredeyse takılıp düşüyordu.

Berbattı. En azından o zamanlar yüzü her şeyi ele veriyordu.

Artık öyle değil.

"Yeterince çabuk öğrendin. Bir keresinde beni ve diğer üç kişiyi yüz dolar için dolandırmamış mıydın?"

"Yüz elli," diye düzeltti ve o sinsi gülümsemeyi yanaklarına daha da yukarı çekti.

Gülme isteğiyle mücadele ederek mırıldandım. "Doğru."

"Dün adını duyduğuma şaşırdım," diye itiraf etti. Başını yana eğerek bana ciddi bir şekilde baktı. "Sen çoktan gün batımına doğru yola çıkmamış mıydın? Son duyduğumda, bayou'daki bir kasaba meydanına senin heykelini dikmişlerdi."

Son birkaç kelimesine kattığı güneyli aksanına gözlerimi kısarak, bu duraklamayı aniden dilimin tutulmasını gidermek için kullandım. Gülümsemesi daha da genişledi, çünkü bu yetişkin halinin beni tedirgin ettiğini çok iyi biliyordu. Sığ nezaketler yoktu. Bu yeni gerçekliğe başımızdan daldık.

Aniden, ona derin bir minnettarlık duydum çünkü o geçmişini yeniden yaşamak ikimiz için de hiç eğlenceli olmazdı.

Hafifçe omuz silktim. "Bence oldukça benzer. Bana şehrin anahtarını ve her şeyi verdiler."

Gülmemek için dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Ama yine de buradasın."

Başımı salladım. "Buradayım."

Yüzü yumuşadığı için şaka~~lar~~lar sona erdi. "Şikayet ettiğimden değil, çünkü seni görmek güzel ve bu hikayeyle işimi gerçekten kolaylaştıracaksın. Ama şaşırdım. Sonunda rahatlamayı hak etmiyor musun?"

Rahatlamak mı? Düşündüm. Benim gibi bir adama rahatlamak için zaman verin, iyi sonuçlar alamam. Her zaman yapılacak işler vardı. Daha iyi hale getirebileceğim bir şey.

daha iyi hale getirebileceğim bir şey. Daha iyi olabileceğim bir şey. Kendimde geliştirebileceğim bir şey. Kendimi adayabileceğim bir amaç. Okumaya çalıştığımda sıkılıyordum. Filmler tahmin edilebilirdi ve televizyon daha da kötüydü.

Hareketsizlik beni rahatsız ediyordu. Eski bir deyiş gibi, boş duran eller şeytanın oyuncağıydı.

Bu sefer gülümsemem alaycıydı, onun sorduğu şeyin özünde rahatsız edici bir his vardı. "Dikkatini veriyor musun, Slim?"

Ava ellerini kaldırdı ve mücevher takmayan uzun, ince parmaklarıyla bir şeyleri saymaya başladı. Alyans yoktu.

"Beş bölüm şampiyonluğu. Üç kez MVP. Dört kez yılın savunma oyuncusu. Yılın adamı. NFL tarihindeki herhangi bir oyuncunun tek sezonda yaptığı en fazla tackle sayısı."

Ağırlığımı kaydırduğımda sandalye gıcırdadı. Devam etmedi, ama dikkatini vermiş olması içimi ısıtan, rahatlatıcı ve tatlı bir duyguydu.

"Listeleyemeyeceğin iki şey var," dedim sessizce.

Yavaşça başını salladı. "Konferans şampiyonu, Super Bowl şampiyonu."

Kısa bir süre, kabul ederek kaşlarımı kaldırdım. Çoğu yeni oyuncu, halkla ilişkiler departmanıya bu tür bir toplantı yapmaz. Onlar, kendileri için önceden ayarlanmış röportajlar için konuşma konularını gözden geçirirler. Zırhında bir çatlak yaratan ilk kadının küçük kız kardeşinden danışmanlık seansı alıyordum.

Bye haftalarında futbol izlediğim kız.

Poker oynamayı ve mükemmel spiral atmayı öğrettiğim kız.

"Bunlar listeleyemeyeceğin iki şey," diye kolayca kabul ettim, yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışarak, dikkatimi ona ve konuya vermeye çalışarak.

Gerçek şu ki, tüm hayatımı ağırlık odasında, film odasında, antrenman sahasında geçirebilirdim, ama yine de bir oyun, bir oyuncu gelip en çok istediğim şeyi elimden alabilirdi.

En iyi olduğumu kanıtlamak için.

Her uzman, başardığım tüm bireysel şeylerin yüzük olmadan hiçbir anlamı olmadığını iddia ederdi. Her yaralanma ve ameliyatla birlikte, onların yanıldığını kanıtlamamın daha da imkansız hale geleceğini söyleyen sesleri bastırmak zordu.

Ve ben, *hiç* istemediğim kadar, onların yanıldığını kanıtlamak istiyordum.

Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemişim gibi, Ava başını salladı. "Güzel," dedi kararlı bir şekilde.

"İyi mi?"

Sandalyesine yaslandı ve parmaklarıyla akçaağaç şurubu rengindeki kahverengi saçlarından bir tutamı çevirerek yüzümü dikkatle izledi. "Evet. Az önce aklından geçen neyse, onu bir hafta boyunca her soru, her cevap, her fotoğraf çekiminde aklında tutmanı istiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onun çim yeşili gözlerinin aşağıya, sonra tekrar yukarıya kaymasını gördüm. "Neden?" diye sordum.

Ava öne eğildi ve parlak manikürlü tırnaklarıyla masasının cilalı üstüne hafifçe vurdu, tıklama sesi neredeyse müzik gibiydi. "Çünkü gözlerindeki o ateşi görmelerini istiyorum. Herkesin, senin bu takımda olmanın, diğer takımlar yerine bu takımda olmanın sebebinin, kazanacak olanın biz olduğumuzu görmesini istiyorum." Yüzüme işaret etti. "İşte bu. Her birinin oturup Washington Wolves'a dikkat etmesini istiyorum. Senin sayende."

Nefesimi tam olarak alabildiğimde, çenemi kaldırıp ona minnettar bir gülümseme attım. "Vay canına, Ava."

Gözlerini kırptı. "Ne?"

Ön kollarımı dizlerimin üzerine dayadım ve onun gibi öne eğildim. "İşinde gerçekten çok iyisin, değil mi?"

O, içinden gülerken gözlerime baktı. "Evet, öyleyim."

Utanç ya da yapmacıklık yoktu. Sahte alçakgönüllülük ya da övgümü önemsememe yoktu. Ailesi eskisi gibi ise, Ava övgü almaya alışık değildi ve ben bunu her zaman nefret etmişim. Ve işte burada, çok para ve asla azalmayacak bir rekabetin olduğu, yüksek baskı altındaki bir işte, kendi becerilerinden tamamen emin bir şekilde duruyordu.

Tam da ihtiyacı olan hikayeyi satma becerisi.

"Ve bu yüzden beni medya cümbüşünün ortasına atacaksın."

"Çok haklısın." Ava dudaklarını yaladı, omuzlarını dikleştirerek savaşa hazırlandığını belli etti. "Bu bir sorun olur mu?"

"Öyle olmayacağını biliyorsun," diye mırıldandım, gülümsememi bastırmaya çalışarak. "Ama bu konuda benimle tartışmaya hazır olmanı görmek hoşuma gidiyor. Eskisinden daha kavgacı oldun, Slim."

Yine o kızarıklık ortaya çıktı. Yanak kemiklerinin üst kısmında pembe bir iz. "Seninle kavga etmezdim."

Bir kaşım kalktı.

O da hemen karşılık verdi. "Çünkü bu hiç de kavga olmazdı. Burada geçirdiğim yıllar boyunca, onlardan istediğim her türlü medyaya katılmayan oyuncuların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim."

Derin bir nefes aldım ve kadroyu, ligde geçirdiğim yıllar boyunca duyduğum ve gördüğüm şeyleri düşündüm. Birkaç isim sayıp tahminde bulunabilirdim. Luke Pierson, Allie Sutton ile ilişkisi başlamadan önce, savunma kaptanlarından Logan Ward gibi medyayla uğraşmak istememesiyle tanınıyordu. Ward, uzun süredir takımın liderlerinden biri olan bir güvenlik görevlisiydi, ancak çok fazla soruya cevap vermeyi reddettiği için soyunma odasında neredeyse komik derecede garip röportajlar verdiği için kötü bir şöhrete sahipti.

Eski soyunma odamda dolaşan memlere ve giflere konu olmuştu, çünkü çoğu zaman meraklı gazetecilere de aynısını yapabilmeyi dilerdik.

Ama ben asla yapmazdım. Medyanın film izlemek kadar etkili bir araç olabileceğini çok erken öğrenmişim. Onları iyi tarafında tutarsan, istediğin hemen hemen her mesajı iletirler. Ava da bunu biliyordu.

Sessizliğim üzerine, yavaşça ve eşit bir şekilde nefes verdi. "Dinle, işimi seviyorum. Oyuncularından koçlarına, yönetim kadrosuna kadar bu takımı seviyorum. Üniversiteden beri buradayım ve başka bir şey yapmak istemedim. Daha önce birbirimizi nasıl tanıdığımızın önemi yok, senin sahada başarmamıza yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Bu benim için sorun değil, umarım senin için de öyledir."

Onun versiyonu, kelimeleri yüksek sesle söylemeden deneme yapmaktı. Gözlerim ofisinde dolaştı ve duvarlarda ailesinin fotoğraflarını görmediğimde hiç şaşırmadım. Sevimli küçük çerçevelerde gülümseyen kız kardeşlerin selfie'leri yoktu. Onlardan hiçbir iz yoktu.

Ve bu şaşırtıcı değildi çünkü Bakerlar gibi insanlar gerçekten değişmezlerdi. Kendilerine karşı dürüst olamayan çoğu insan aynıydı. Bu, benim ailem için de kesinlikle geçerliydi. Kendi eksikliklerini kabul etmeyi öğrenmedikçe, diğer kişiyi tanımlama şekillerini asla değıştirmezlerdi.

"Ava," dedim dikkatlice, "Umarım sessizliğimi işbirliği yapmadığım şeklinde yorumlamıyorsun."

Şimdi sıra ona gelmişti. "Şey, bunu nasıl anlamalıyım bilmiyorum." Yavaşça gözlerini kırptırdı, gözleri benimkileri arıyordu. "Bu Matthew'u gerçekten tanımıyorum, değil mi? Bir zamanlar senin tepkilerini tahmin edebilirdim, mesela bana kart oyunlarını öğreten ve *Rudy'yi* izlememi zorlayan adam olduğun zamanlarda, ama... seni görmeyeli on yıl oldu. O zamandan beri ikimiz de çok şey yaşadık."

Benim kahkahamda bile alaycı bir ton vardı ve onun gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla o da bunu fark etmişti. Ona da evlenip boşanıp boşanmadığını sormak istedim ama bu beni ilgilendirmedüğinden dilimin ucunu ısırdım. Ava bekar olmak için fazla güzel görünüyordu ama bu sektörde fiziksel güzellik sıradan bir şeydi. Ortalama bir şeydi.

"Hayır, sanırım bu halimi bilmiyorsun." Nefesimi vererek, kafamdan çıkıp sohbete odaklanmaya çalıştım. Bu ofise girmeden önce bir yabancı olsa da, benim ilgimi hak ediyordu. "Aslında, buraya gelmek beklediğimden daha zor bir geçiş oldu. Zihinsel olarak," diye açıkladım. "Gerçekten işe koyulduğumda, daha doğal hissedeceğimi düşünüyorum, ama bu bekleme süreci... henüz ekibin bir parçası olmadığım bu ara dönem, alışmak biraz zaman alıyor."

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Seattle'ı keşfetme fırsatın oldu mu?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Son birkaç gündür eşyalarımı yerleştiriyorum. Mobilyalarım nihayet geldi, artık yerde yatak üzerinde yatmıyorum."

Kahkahası neşeli ve içtendi, gülümsemesi geniş ve samimiydi. "Eğer bir tur rehberi istiyorsan..."

Sözleri yarım kaldı ve ben tekrar rahatladım. "Birini önerebilir misin?"

Ava gözlerini devirdi ve masasının çekmecesinden bir şey çıkardıktan sonra bana uzattı. Kartvizitiydi. "Numaram burada yazıyor."

Açıklama yapmasını beklerken bir kaşımı yavaşça kaldırdım. Gözlerini tekrar kısarak, uzun kirpiklerinin arasından muhtemelen fark etmemem gereken yeşil gözlerini şakacı bir şekilde gösterdi.

"Seattle'ı gezdirmemi istersen diye," uzun bir sessizlikten sonra dedi.

Gülümseyerek kartı pantolonumun cebine koydum. "Bunu tüm yeni oyunculara teklif ediyor musun?"

Derin, acı dolu bir iç çekişin ardından, sandalyesini masasına yaklaştırdı. "Kapa çeneni. Şimdi işimize bakalım."

"Evet, efendim," dedim ve selam vererek onu tekrar kızartıp başını sallamasını sağladım. Koltuğuma oturduktan sonra, masasının köşesindeki kocaman kaseye bakarak güldüm ve çenemi kaldırdım. "Hâlâ çikolatayı her zaman elinin altında mı tutuyorsun?"

"Mutlu olmaktan hoşlanan tüm zeki insanlar gibi."

Gülümsedim.

Aniden, Washington o sabah uyandığımda olduğundan çok daha keyifli bir yer gibi göründü.

"Tamam," dedi, tekrar iş moduna geçerek. "ESPN ile başlayalım."

BÖLÜM BEŞ

AVA

Günün sert ışığında — yani ofisimin dışında ve gerçekliği susturmuş gibi görünen güçlü Matthew Hawkins balonunun dışında — kartımı masamın üzerinde kaydırđımı her düşündüğümde inliyordum.

"İşte numaram," demiştim, tam bir aptal gibi. *İnleyin.*

Onun yanında geçirdiğim on dakika, beni yine beceriksiz bir ergen haline getirdi. On dakika Matthew Hawkins — tam adı gerekli çünkü vücudu ve aurası o kadar büyük ve eziciydi ki, onu tek bir isimle düşünmem imkansızdı — ve ben kıkırdamaya ve saçımı kıvırmaya bir kalp atışı kadar yakındım.

Bu gerçekleşmeden önce iş moduna geçmiştim çünkü o anda kendimi kurtarabileceğim tek yol buydu. Adam medyayı idare etmede profesyoneldi, bu yüzden ilk iki röportajı kusursuz geçti. Doğal olarak, bu durum kendimi tamamen rezil edip etmediğim konusundaki endişemi biraz hafifletti.

Ta ki onun mesajını alana kadar.

Bilinmeyen numara: Teklifin hala geçerli mi? Yapacak bir şeye ihtiyacım var.

Gülümsemem yıldırım hızında ve kocaman oldu, ama o herifi çok çabuk öldürdüm. Profesyonel mod.

Ben: Kim olduğunuzu sorabilir miyim? Çünkü bu mesaj, düşünmek istemediğim birçok şekilde yorumlanabilir.

Bilinmeyen numara: Haklısın, Slim. Bana Seattle'ı gezdirme teklifin hala geçerli mi?

Bilinmeyen numara: Lütfen bana acıyın. Tamamen ve burada daha fazla oturursam, mutfak dolaplarımı yeniden düzenlemeye başlayabilirim. Baharat rafımı alfabetik sıraya göre düzenlemek gibi bir şey.

Yanlış dokunursam patlayacakmış gibi çok dikkatli bir şekilde telefonumu yere bıraktım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. *Matthew Hawkins bana çıkma teklif etmiyordu*, kendime sıkıca hatırlattım. O şehre yeni gelmişti. Biz daha önceden tanışıyorduk. Kalbimin göğsümün içinde bu şekilde çarpmasının nedeni yüzde birden azdı.

Ama o yüzde birden az olan neden çok gürültülüydü. Sezon dışı olmasına rağmen diğer oyuncularını tanımaya başlamıştı. Elbette, onlardan birini bunu yapabilir mi diye soracak kadar iyi tanıyordu. Ama bana ulaşmıştı.

Mutfak masamın üzerinde asılı duran aynada kendimi gördüm. Yanaklarım kızarmıştı ve alt dudağımı dişlerimle ısıırıyordum. Gözlerim parlıyordu ve — *ah* — beklentiyle doluydu.

Hayır, hayır, hayır, bu olmazdı.

Odaya göz gezdirerek, kendi aptal beynime bir çözüm aradım. Ve orada, masamın köşesinde, bir yığın fatura üstünde, cevabım duruyordu. Bir fikir gelişince Canon XA11'imi elime aldım. Ve bu çok iyi bir fikirdi.

Bu sefer gülümsemem yavaştı, düşük bir gök gürültüsü gibi yayılıyordu.

Yeni oyuncağımı sadece birkaç kez kullanmışım — takım etkinliklerinde ve sosyal medyada kullanmak için samimi görüntüler çekmek istediğim bazı topluluk etkinliklerinde. Bugün için fazla abartılı olacaktı, ama bu sayede kıkırdamadan veya saçımı kıvırmadan onunla tanışabilecektim. Mecazi olarak konuşursak, Matthew'u görünce gerilen Ava değil, Profesyonel Ava, Halkla İlişkiler Ava olmak için hazırlanabilirdim.

Cevabımı metodik bir şekilde yazdım, fikrimde daha kararlı hissediyordum. Ne zaman hikayeyi kontrol edebilirim

bir şey bittiğinde, kendimi sekiz yüz kat daha iyi hissettim. Sanki direksiyonun başında gibi hissettim.

Ben: Henüz baharat rafını açma. Bir fikrim var, ama Wolves tişörtünü giydiğinden emin ol.

Noktalar ekranda zıplarken, numarasını kaydettim ve rehberime ekledim.

Matthew Hawkins: Evet, hanımefendi. Sizi almamı ister misiniz?

"Tabii ya, dostum," diye mırıldandım. "Bir bakmışım, arabanın kapısını açıyorsun ve o zaman başımız gerçekten belaya girer."

Ben: Nerede yaşıyorsun? Belki ben seni alırım.

Hemen cevap vermedi ve ben alt dudağımı öfkeyle ısırdım. Büyük olasılıkla Matthew, Seattle'ın dışındaki zengin banliyölerden birinde, Wolves'un ana tesislerine daha yakın, devasa vücudunu barındırabilecek geniş bir evde yaşıyordu. Ben ise şehir merkezinin tam kalbindeydim. Manzarayı ve şehrin hareketliliğini seviyordum. İnsanların işe gidip gelirken, pazardan aldıkları rengarenk çiçek demetleri veya bir saat önce yakalanmış taze balıklarla evlerine gidip gelmelerini seviyordum.

Dairem çok büyük değildi, ama küçük de değildi. Yeterince para kazanıyordum, bu yüzden ev arkadaşına ihtiyacım yoktu, mutfak tezgahımda yaşayan Frankie adındaki parlak mavi-mor betta balığı hariç. Matthew'un muhtemelen çok salya akıtan bir köpeği vardı.

Onun en sevdiği sosyal medya platformu olan Instagram'da, son bir yıldır aktif olarak onu takip etmekten kaçınıyordum. Kendinizi tutun, millet. Evcil hayvan aramak gibi bir bahaneyle, onun feed'inde hala eski sevgilisinin fotoğrafları olup olmadığını kontrol etmek için geri dönmediğim için bir ödül kazanmalıyım.

Ashley ile birlikteyken, hep Alman çoban köpeği almak istediğinden bahsederdi.

Ashley ile birlikteyken...

Bu düşünce tarzı, onunla saatlerce vakit geçireceğim için hiç de iyi gelmiyordu.

Hikayeyi kontrol et, diye kendime hatırlattım. Bu, işimdeki en önemli ilkelerden biriydi. Hikayeyi kontrol edersen, sonucu etkileyebilirsin. Bu konu, başka bir haber gelene kadar gündeme getirilmeyecekti, çünkü onların ilişkisini çok uzun süre düşündüğümde hoşuma giden bir sonuç çıkmıyordu.

Telefonum çaldı ve ben olabildiğince sakin davranmaya çalışarak kameramı yavaşça siyah kılıfına koydum. Ve bakın, telefonuma yavaşça geri yürüdüm ve ekrana bakmadan önce derin bir nefes bile aldım.

Matthew Hawkins: Hawthorne'daki yeni binadayım.

Tamam, banliyöde geniş bir ev değildi. Benim yaşadığım yerden yaklaşık altı blok uzaktaydı, ancak bu altı blok boyunca binalar çok daha büyük, daha parlak ve daha güzel hale geliyordu. Bu, şehirde yaşamayı sevdiğim şeylerden biriydi. Caddeyi geçip kendinizi tamamen farklı bir kültürün içinde bulabilirdiniz; yıllar önce ortaya çıkan hayali bir çizgi, zaman içinde varlığını sürdürmüştü.

Kuzey Kaliforniya'nın ayrıcalıklı, güvenli mahallesinde büyüdüğüm için, kendimi sterilize edilmiş ve buna kıyasla temiz ve sıkıcı bir şeye indirgenmiş hissediyordum. Matthew'un şehir merkezinde yaşadığını bilmek bana küçük bir heyecan verdi, sanki o da gürültüyü, kalabalığı ve hareketli sokakları seven aynı kulübün bir parçasıymış gibi.

Ben: On beş dakika sonra Hawthorne ve Eighth'in köşesinde buluşalım.

"Orada." Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Binalarımızın ortasında buluşmak çok profesyonelce."

Telefonum tekrar çaldı. Matthew

Hawkins: Randevu kabul edildi.

"Siktir git, Hawkins," diye fısıldadım. "HAYIR, DEĞİL" diye cevap vermek çocukça olmasaydı, bunu yapardım. Sadece aklımın son kırıntılarını korumak için.

Sonraki yedi dakikayı, giydiğim kıyafetlere (beyaz şort ve yeşil gözlerimi daha da yeşil gösteren ordu yeşili bir üst) ya da makyajımın yeterli olup olmadığına (maskara, biraz allık ve eski usul ChapStick) ya da saçımın biraz bakım gerektirip gerektirmediğine (*çok uğraşmış gibi görünmek istemediğimi* gösteren yarı dağınık bir topuz *ama bunu yapmak için on beş dakika ve on saç tokası harcadım*) ya da saçımın biraz bakım gerektirip gerektirmediğini (*çok uğraşıyormuşum gibi görünmek istemediğimi* gösteren yarı dağınık bir topuz,

Birisi fotoğrafımızı çekse bile, ben bir serseri gibi görünmeyeceğimden emin olarak, kamera çantamı omzuma astım ve dairemin kapısını arkamdan kilitledim. Asansör yavaşça dördüncü kata çıktı ve ben, bugün asansörün sıkışmayacağına dua ettim.

Apartmanımın küçük lobisinden çıktığımda hava çok güzeldi, bu yüzden çantamdan güneş gözlüklerimi çıkardım ve taktım. Seattle'ın sadece yağmur ve kasvetli bir şehir olduğunu düşünenler, belli ki buraya hiç gelmemişlerdi. Bu şehirde yazlar muhteşem, parlak, sıcak ve yapılacak şeylerle doluydu.

Bugün Matthew, Seattle 101 konusunda hızlandırılmış bir kurs alacak.

Işık kırmızıya dönmeden önce bir yaya geçidinden koştum ve köşede beni bekleyen onu gördüm. Siyah bir şapka takmıştı ve gözleri aynalı aviator gözlüklerle kaplıydı. Gizli kalmaya çalışıyorsa, bu çok zayıf bir kılık değiştirmeydi, ama sanırım bu benim hatamdı, çünkü ona Wolves tişörtü giymesini ben istemiştim.

Onun iri cüssesi, herhangi bir takımın ürününü giymesi, tanınmak için adeta bir davetti. Ama sorun değildi. Çoğu taraftarın saygılı ve kibar olduğunu bilmek için yeterince oyuncuyla halka açık yerlere çıkmıştım. Yine de, takım elbiseli iki adam heyecanla fısıldayarak yanından geçerken başını göğsüne gömmesi beni gülümsetti. Elleri ceplerine sıkışmış, göğsü derin bir nefesle genişlemişti.

O göğüs.

Matthew Hawkins'in üst vücudu için bir yerde bir tapınak olmalı. Parlak ışıklar ve neden eğrisi omuzları mükemmel

gömleğinin altındaki kasların kavisleriyle, gömleğinin sınırlarını zorlayan pazılarının kıvrımlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Durduramadan içimden bir iç çekiş çıktı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Bunu yapabilirdim. Ben bir profesyoneldim.

Tam bunu kendime hatırlatırken, Matthew başını kaldırdı ve bana doğru yaklaştığını gördü.

Eğer onun üst vücuduna bir tapınak yapılmalı diye düşünüyorsam, bana verdiği gülümsemeyi onurlandırmak için ne yapılmalı diye düşünmeyi reddettim.

"Slim," dedi o alçak, derin sesiyle ve *birdenbire* midem, hain bir jimnastikçi gibi ters döndü. "Bugün de turist mi oynuyorsun?"

"Ha?" Düzgün cevabım, beceriksiz dudaklarımdan çıkan bir ses yumruğuydu. Cidden, bu adamın yanında farklı bir insan oluyordum. Bu çok saçmaydı ve dün bitmesi gerekiyordu.

O kamerayı işaret etti ve ben gülerek ona dokundum. Sokaktan uzaklaştık ve insan akıntısından çıktık, böylece çantayı açabildim. Kamerayı çıkardığımda, gözlüklerinin arkasından kaşlarını kaldırdığını gördüm.

"Bu ciddi bir donanım," dedi.

Kamerayı göğsüme sıkıca bastırarak, kız gibi bir iç çekişle, "Bu benim yeni tutkum ve bugün onu iyi bir şekilde kullanacağız," dedim.

"Öyle mi?"

Sokağı işaret ederek başımı salladım. "Evet. Matthew Hawkins Seattle'ı görüyor. Senin için de uygunsa, Facebook ve Instagram için birkaç fotoğraf çekmek istiyorum. Pike's Market'e gidip kafana balık falan atmalarını sağlayabiliriz diye düşündüm."

Kahkahası o kadar gür ve o kadar derin bir göğüsten geliyordu ki, kaburgalarımın arkasında hissettim, sesin yankısı dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Sen patronsun," dedi sessizce, yan yana yürümeye başladığımızda.

İlk birkaç bloğu sessizce yürüdük, şehir sohbetin yerine uğultuyla doluyken aramızda rahat bir sessizlik vardı.

Matthew sessizliği ilk bozdu. "Dün gece seni Google'da aradım."

O anda ayağım takıldı.

Matthew'un eli hızla uzandı ve dirseğimi tuttu, büyük, sıcak ve nasırlarla kaplı eli cildime değdi, ben utançımı gizlemek için Taylor Swift'in şarkısını mırıldanmaya çalışırken beni kolayca dengeledi. *Shake it off, sh-sh-sh-shake it off.*

Kendimi topladıktan sonra, ona küçük bir gülümseme attım ve eli dirseğimden düştü.

"İlginç bir şey buldun mu?" diye sordum, caddeyi geçmek için beklerken.

Gözlükleri gözlerini gizliyordu ve ağızı hiçbir şey belli etmiyordu, ama yanaklarının üst kısmındaki cildindeki hafif kırışıklıklar, bana gülümsememeye çalıştığını hissettirdi.

"Bulduğum her şeyi sana *söylersem*, sonra ne konuşacağız?"

Güldüm. "Haklısın."

Yaya geçidi ışığı yandığında omzuyla omzuma hafifçe dokundu. "Balıklarının çok fotoğrafını çekiyorsun."

Ve birdenbire, kendimi yine 16 yaşındaki sırık gibi bir çocuk gibi hissettim, koridorun sonunda, köşede ya da ön kapının arkasından diğer insanları izlerken.

Bu, o çeliği santimetre santimetre yerine geri çekmek istememe neden oldu, ama midemdeki o tedirgin hissi yenmeye çalıştım.

O olmasaydı, aptalca bir şey yaparken yakalanmışım gibi yüzüm utançtan kızarmazdı. Hayatım işimdi. Yıllarca çok çalışarak bugünkü konumuma gelmişim. Pozisyonumda saygı görmek için, birlikte çalıştığım insanların ve her gün etkileşimde bulunduğum oyuncuların güvenini kazanmam gerekiyordu. Bu kolay değildi, özellikle de kişisel olarak yaptığım fedakarlıklar göz önüne alındığında... Yaşıtlarımın çoğu dışarı çıkarken ben çıkmıyordum ve hafta sonlarımı anlamsız randevularda harcamıyordum çünkü topluluk etkinlikleri düzenliyor ve maçları kenardan izliyordum.

"Frankie bu mahallenin en kötü balığıdır," diye hafifçe cevap verdim. "Ayrıca, vicdanlı bir ev arkadaşıdır. Geceleri beni hiç uyandırmaz, günümün nasıl geçtiğini anlatırken sözümü kesmez, salı gecesi bir şişe şarabı bitirdiğimde beni yargılamaz. Kaç insan için böyle bir şey söyleyebilirsin? Aklıma gelen hiç kimse yok."

Matthew gülümsedi, ama cevabımdan bir şey duyduğu belliydi, muhtemelen onun duymasını istemediğim bir şey.

Belki de benim oldukça yüksek sesle söylediğim şu alt metin olabilirdi: *Üniversiteden beri erkek arkadaşım olmaması yanlış bir şey değil, tamam mı? Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.*

"Balıklarının fotoğrafını çekmenin yanlış bir yanı yok, Slim." Evet, duymuştu.

"Biliyorum." Bu sefer cevabım hafif değildi. Keskin bir ton vardı. Eli yine dirseğime dokundu, sadece parmaklarıyla hafifçe dokundu, ama bu yürümemizi durdurmaya yetti. Bana döndü ve güneş gözlüklerini çıkardı. İşte oradaydılar. O gözlerin tüm gücü çok etkileyiciydi ve ben çok uzun süre bakamadım.

Kirpiklerinin sıcak ela rengini çerçeveleyişinde bir şey vardı ve güneşe doğru bakarken, kenarlarında kehribar ve sarı renkler görebiliyordum. Maç günlerinde, rakip takımın oyun kurucusunu devirmek için hücum hattını aşmaya hazırlanırken, o gözlerin vahşi, neredeyse yabani bir bakış attığını görmüştüm.

Şimdi vahşi değillerdi. Sert mi? Belki biraz.

"Sorun yok," dedim, konuşmaya başladığında elimi kaldırarak. "Beni boş ver."

Gözleri hafifçe kısılrken, biri arkamdan bana çarptı ve kaldırımda Matthew'a bir adım daha yaklaşmamı sağladı. Sırtını insan akışına dönerek beni yoldan uzak tuttu.

Tabii ki, ben huysuz, savunmacı ve temkinli davranmaya başladığımda, beni yoldan çekmek için kalabalığın içine girdi.

"Ayrıca USC'de çift ana dal okuduğunu, burada çalışırken Arizona'da yüksek lisans yaptığını ve o soyunma odasında çok saygı gördüğünü öğrendim. Aslında yarısı senden korkuyor."

Yumuşak bir nefesle güldüm ve yanıımızdaki binaya gözlerimi kısarak baktım. "Bu doğru değil."

Mütevazı davranıyordum. Bu tamamen doğrudu.

Matthew'un yüzündeki sırtıştan, benim bunu bildiğimi anladığını anlayabiliyordum. "Tıp okumaktan vazgeçmenin nedenini bilmiyorum, ama vazgeçtiğine sevindim."

Yutkunarak, Ashley ile karşılaştırılmaya ve hayatımın bir başka yönünde de yetersiz bulunmaya dayanamadığım için tıp okumadığımı nasıl söyleyeceğimi düşünürken, o beni tekrar dürttü.

"Seninle gurur duyuyorum, Slim. Yapman gereken şeyi bulmak kolay değildir."

Ona bakarken bir şey fark ettim. Matthew, kontrolünü kaybeden bir kadının ona aşık olmasını sağlayacak türden sözleri kasten söylemiyordu. O sadece... kendisiydi.

Tanrıya şükür, duygusal bir karmaşa içinde değildim çünkü kesinlikle böyle bir risk altında değildim, zihinsel olarak fazla tepki gösterdiğimi düşünmeden kendime kararlı bir şekilde hatırlattım.

Yine de. Risk altında olmasam bile, karşımda ne tür bir adam olduğunu biliyordum. Tek boynuzlu at türünden bir adam.

Ashley'nin onu neden aldattığını asla bilemeyecektim. Ona sorup, saçlarını yolmak istemeden dürüst bir cevap alabilseydim, belki de bunu yapardım. Karısının beş yıl sonra neden ondan boşandığını da asla bilemeyecektim. Ama açıkça görülüyordu ki, o da delinin tekiydi.

Profesyonel ol, diye içimden bağırdım. Baygın bakışlar yok. İç çekmek yok. Aşık bir küçük kız gibi davranmak yok.

Bu yüzden yutkunmamı zorladım ve omuzlarımı düzelttim. "Teşekkürler. Ama bana iltifat ederek kafana balık atılmaktan kurtulabileceğini sanma."

Yürümeye başladığımızda, sanki onun güçlü kişiliğinden beni koruyacakmış gibi kameramı ellerimde tuttum. Adımları benimkilerin yaklaşık iki katı uzunluğundaydı, ama benim ona yetişebilmem için adımlarını bana göre ayarladı.

"Hayatta olmaz," dedi.

ALTINCI BÖLÜM

MATTHEW

Futbol oynamayı çok seviyordum. Bazıları sahada gerçekleşmiyordu, ama çoğu gerçekleşiyordu. Sıraya girdiğimde, kramponlarım zemine saplanırken, parmaklarım çimlere veya çim halıya bastırırken, oyun kurucunun gözlerini izlemeyi severdim. Vücut dilini izlemeyi ve hücum oyuncularına bağırarak verdiği talimatları dinlemeyi severdim. Çünkü en ufak bir hareket, top merkez oyuncunun elinden kendilerine geçtiğinde ne yapacaklarını ele verebilirdi.

Bu küçük ipuçları, tüm hafta boyunca izlediğim filmlerle birleşince, hangi yöne döneceğime veya omzumu indirip tackle'a dalıp onun beni running back'in yolundan itmesini engellemeye karar vermeme yardımcı oluyordu.

Şimdiye kadar Ava, bir sonraki hamlesini tahmin etmemi sağlayacak hiçbir ipucu vermemişti. Yüzü kamera ile o kadar kaplıydı ki, herhangi bir tik veya ipucu görememiştım. Beni Instagram için ikonik floresan tabelanın önünde birkaç fotoğraf çekmeye zorladıktan sonra, Pike's Market'in geniş kapalı koridorunda yavaşça ilerledik.

"Yıllardır Louisiana'ya aşık olduğunu gördük," dedi bir saat kadar önce vardığımızda. "Yeni hayranlarının ve eski hayranlarının Seattle'ı senin gözünden görmelerine izin ver."

"Bugün Seattle'a aşık mı oluyorum?" diye takıldım.

Cevap vermek yerine, Canon'u kolaylıkla kaldırdı ve ben telefonumla fotoğraf çekerken ekranından beni izledi. Her renk ve şekilde devasa çiçek sepetleri; buzla kaplı balık, ahtapot ve karidesler; cam vitrinlerin arkasında etler ve peynirler.

Kamerayı, kişisel feed'ime hangi fotoğrafları koyacağımı onaylamak için yeterince uzun süre bıraktı.

"Hayır, caddeye baktığın fotoğrafı kullan," diye tavsiye etti, ben kamera rulomu kaydırırken omzumun üzerinden kısaca bakarak. "Işık, kameraya doğrudan baktığın fotoğraftan daha iyi."

Ona hızlıca selam verdiğimde, burnunun altından homurdandı.

"Ve hashtag'i eklemeyi unutma," diye ekledi.

Ona alaycı bir bakış attım, bu da onun küçük kalkanının kenarından bana bakmasına neden oldu. "Unutmam."

Tam yayınlamak için düğmeye basarken, utangaç bir gülümsemeyle ve babasının büyük eli omzunda bize yaklaşan genç bir çocuk gördüm. Oğlu kadar gergin görünüyordu.

"Bay Hawkins?" diye sordu küçük çocuk, gülümsediğinde ön dişlerindeki boşluğu göstererek.

Çömelip ona elimi uzattım. "Şey, Bay Hawkins benim babam, ama istersen bana Matthew diyebilirsin."

Kıkırdadı ve elini benim elime koydu.

"Stanford'daki günlerinizden beri sizi izliyorum," dedi babası aceleyle, bana elini uzatarak tokalaşmak istedi, ben de tokalaştım. "İkimiz de büyük hayranınız."

"Adın ne?" diye sordum ayağa kalkarken. "Bu Malachi, ben de Robert."

Ava sohbet ederken bizi çekiyordu, sadece üçümüzün fotoğrafını çekmek isteyip istemediklerini sormak için kamerasını indirdi.

Robert, sözleri ağzından çıkmadan önce telefonunu onun eline tutuşturdu. Hepimizi kadrāja sığdırmak için pozisyonunu ayarlarken yüzünü izledim. Gülümsemesi eğlenceliydi ve birkaç fotoğraf çekmeden önce gözleri sadece bir anlığına bana kaydı.

İkisi pazarda dolaşmaya devam ederken, o kamerayı tekrar kaldırmadan önce bir soru sordum.

"Buraya sık sık gelir misin?"

Ellerini kamera askısını çıkarmak için hareket ettirirken dondu ve sorunun anlamsızlığı beni güldürdü. Onu da.

"Üzgünüm," dedim ve önümde yürümesi için ona işaret ettim. "Kafamda çok daha doğal geliyordu."

"Pike's Market'e sık sık gelir miyim?" diye sordu, gözleri mizahla parıldayarak.

"Evet." Geldiğimizden beri ilk kez yüzünü benden saklamadığı için gurur duydum. Elbette işini yapmak istemesini anlıyordum, ama şimdiye kadar yaşadığımdan biraz daha karşılıklı bir sohbet hayal etmiştim. "Bana şehir merkezinde yaşamakla ilgili tüm ipuçlarını vermelisin."

Gülümsedi. "Muhtemelen birkaç haftada bir. Yemek yapmayı sevmiyorum, bu yüzden tüm bu muhteşem yemekler için değil," hafif bir yüz buruşturma ile itiraf etti, "ama çiçekler en iyisi. Ve caddenin karşısında peynir lorunu o kadar iyi yapan bir yer var ki, ağlayacaksın."

"Çiçekler ve peynir, ha? Çikolata seversin sanmıştım, peynir değil."

Ava güldü. "Oh, gittiğim her yerde onu bulmayı başarıyorum, merak etme."

Bir anı beni içimden gülümsetmişti. Göz ucuyla bana baktı ve dudağının kenarını ısırmasından, sormak istediğini anlayabiliyordum. Ona doğru eğildim. "Bir keresinde birinin, Cal'la oynayacağımız maçta güçlü olmam için bana yardımcı olacağını söyleyen bir notla birlikte, çantama büyük boy bir Hershey çikolatası koyduğunu hatırlıyorum."

Ava inledi ve yüzünü bir eliyle kapattı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Kaç yaşındaydın?"

Yavaşça nefes verdi ve başını salladı. "Belki on beş."

"Ne kadar düşüncelisin," diye alay ettim ve omzuyla ona tekrar hafifçe vurdum. "O yıl da Cal'ı yendik. Belki de üçüncü sınıfta kaybettik çünkü kimse bana çikolata vermedi."

"Sana onu almak için babamın cüzdanından para çaldım," dedi komplo kurarcasına. Ben gülüyordum, ama bir saniye sonra yüzü düzeldi. "O fark etmedi. Sanırım bu hiç de şaşırtıcı değil."

Büyük bir aile pazardan geçerken ayrılmak zorunda kaldığımızda dudaklarımın köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Hayır, bu hiç de şaşırtıcı değil. Orada ne kadar sık bulunursam bulunsam

O yıllarda, bazen ona ilgi gösteren tek kişi benmişim gibi geliyordu.

Yürüyüşümü durdurup, gözüme çarpan kırmızı ve turuncu çiçeklerden oluşan küçük bir buket için satıcıya bir deste para uzattım. Tezgahın arkasındaki küçük Asyalı kadın çiçekleri ustaca beyaz kağıda sardı ve gülümseyerek başını sallayarak bana uzattı.

Ava bana merakla baktığında "Ne?" diye sordum.

Ağzını açtı, sonra kapattı. Çiçekleri kolumun altına sıkıştırırken başını salladı. "Hiçbir şey," dedi sonunda. "Sadece... gözlemliyorum."

"Eskiden bunu çok yapardın."

Ava'nın koyu renkli kaşları kısa bir süreliğine kabul ediyormuş gibi kalktı ve gülümsemesi alaycıydı. "Sanırım öyle yapıyordum."

Ava'yı biraz sakar, odanın kenarında dolaşan bir genç olarak hatırladığım anılarım, karşımdaki kadınla yan yana geldiğinde, bulanık bir gerçeklik ortaya çıktı. Onu meraklı, sessiz, tatlı ama çekingen olarak hatırlıyordum — muhtemelen mecburiyetten. Ashley her zaman spot ışıklarının altında olan kişiydi ve başkasına yer bırakmazdı.

Şimdi bile, Wolves organizasyonunda çok fazla yönetici olmasına rağmen, Ava sahne merkezinde değil, kenarda duran kişiydi. Bunun ne kadarının yetiştirilme tarzından kaynaklandığını merak ettim.

Her halükarda, bu Ava'nın işinin arkasına saklanmadığında nasıl biri olduğunu görmek neredeyse bir meydan okuma gibi geliyordu.

O bir oyun kurucu, kamerası ise önündeki O-line idi ve ben onun hangi yöne hareket edeceğini anlayamıyordum. Kemiklerimin iliğine kadar rekabetçi bir adam olan benim için bu, görmezden gelemeyeceğim bir meydan okumaydı.

"Gerçekten kafama balık atmalarını mı sağlayacaksın?" diye sordum, yüzünden gözlem becerileriyle uğraşmak istemediği belli olduğunda. Çenesinin duruşunda bir şey fark ettim. Geçmişle ilgili hiçbir konuda onu zorlamadığımda, biraz gevşedi.

"Hadi ama," dedi, omzuyla beni dürterek. "Bu Seattle'ın bir geleneği. Bununla ünlüler."

Dikkatle, önlük ve büyük lastik eldiven giyen adamların, kıkırdayan iki kızın başlarının üzerinden bir balığı kaldırmalarını izledim. "Evet, ama ben 1,95 boyundayım," diye cevap verdim, ona yan gözle bakarak. "Yüzüme somon balığı sıçrarsa, bana büyük bir borcun olur, Baker."

Ava başını geriye eğip güldü.

Her korkunç saniyeyi yakalamak için kamerasını hazırlarken, aynı zamanda tezgahın arkasındaki adamlardan biriyle konuşuyordu. Adam bana onların profesyonel olduklarını garanti etti, ama tam o sırada Ava'nın telefonu çaldı.

Bir parmağını kaldırarak kenara çekildi ve telefonu açtı. "Ava Baker."

Bana anlamadığım bir bakış attı.

"Uh-huh." İnce bileğini çevirerek saatine dikkatle baktı. "Evet, yapabiliriz. Şu anda Hawkins ile bir çekim yapıyorum, sorun yok." Başını salladı. "Tabii ki. Bizi düşündüğün için teşekkürler."

Telefonu kapattı ve balıkçıların dramatik bir şekilde inlemelerine başını salladı.

"Turistik gününüzü kısa kesmek zorunda kalacağız," dedi.

Ava telefonunu kamera çantasına geri koydu ve bana küçük bir gülümseme attı. Bunun hayal kırıklığı mı yoksa değil mi olduğunu anlayamadım.

"Benden şimdiden bıktın mı?"

Kahkaha attı. "Övgü bekleme, hiç çekici değil." İnsanların yanımızdan geçebilmesi için kenara çekildi. Bulunduğumuz yeri düşününce, bu kelime oyunu beni güldürdü.

"*SportsCenter'dan* aradılar," diye açıkladı. "Bu akşamki yayında birinin programı iptal oldu ve seninle ve Logan Ward ile uydu üzerinden kısa bir röportaj yapmak istiyorlar. Şu anda savunmaları öne çıkarıyorlar ve NFL Network'teki haberin yarattığı ilgi nedeniyle, kendileri de bir haber yapmak istiyorlar." Yine saatine baktı. "Ama duş alman, tıraş olman, üstünü değiştirmen ve yaklaşık iki saat içinde ofise dönmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Çenemi ovuşturdum ve gözleri hareketimi takip etti. "Tıraş da mı?"

Gözleri kısıldı ve ben güldüm.

"Evet, halledebilirim."

Açıkça rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Güzel. Ama sen kolay kısmısın. Zaman kazanmak için Uber çağırılım. Yolda Logan'ı ararım. Zor kısmı o olacak."

"Öyle mi?"

Ava mırıldandı. "Erkeklerin yarısının benden korktuğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"O onlardan biri değil."

Bunu söylerken yüzü pürüzsüzdü, öfke ya da kızgınlık belirtisi yoktu, ama gözlerindeki gerginlik, kolumun altındaki sarılmış çiçekleri alıp ona uzatmam için yeterliydi.

"Al," dedim ona.

Çiçekleri benden alırken yüzü boşaldı, ağzını açıp kapattı. "Ama bunları benim için almadın," dedi, ama dudakları yine de bir gülümsemeye çekildi.

Öyle değil miydi?

Omuz silktim. "Sen benden daha çok keyif alacaksın. Ayrıca, eve gidip çikolata yiyeceğini biliyorum. Gününün sonuna bir zevk daha eklesen iyi olur."

Ava'nın yanakları hafifçe kızardı, ama yüzünü benden uzak tuttu.

Ona çiçek vermek belki garip bir dürtüydü, ama yanlış gelmedi. Ve ben bu içgüdülerimi takip etmeye büyük önem verirdim.

Bu onu gülümsetti ve bu da beni mutlu etti. Bu kadarı yeterliydi.

Uber önümüze, kaldırımın kenarına yanaştı. Şoför, Ava'ya kapıyı açtığımı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Nazikçe gülümsedim ve onun uzun, bronzlaşmış bacakları kaybolana kadar bekledim, sonra kafamı kapının kenarına çarpmadan onun arkasından binmeye çalıştım. Emniyet kemerimi taktım ama hala hareket etmemiştik. Kafamı kaldırdığımda, şoförün dikiz aynasından utanmadan bana baktığını gördüm.

Ava iç geçirdi. "Bizi on dakikadan az bir sürede oraya götürürsen, onunla bir selfie çekip imza alabilirsin."

"Anlaştık," diye cevapladı ve lastikler gıcırdayarak yola çıktık.

"KRAVAT TAKMAYI NEFRET EDİYORUM."

Bu, Ava'nın telefon görüşmesinden bir saat elli dakika sonra Logan Ward'dan geldi.

Işıklar ve kulaklık takan, klipsli tahta ve makyaj fırçaları tutan insanlarla çevrili büyük bir odada oturuyorduk, iki dev kamera bize doğru çevrilmişti. Logan koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpır kıpırdı, kravatı yoktu. Elimi bıraktım ve ona baktım.

Konuşmadan önce, bize yöneltilmiş parlak ışıkların yarattığı karanlıktan Ava ortaya çıktı. "Kravatlardan nefret ettiğini biliyorum Logan. *Takımdaki herkes kravatlardan nefret ettiğini biliyor.*"

"Herkes değil," diye homurdandı ve gözlerini kısarak bana baktı.

Çoğu oyuncu beni sıcak karşıladı. Çoğu oyuncu binada beni bulup selam verdi ya da takıma hoş geldin mesajı gönderdi, ama Logan öyle yapmadı. Eski takımımda, çaylak yılım hariç tüm yıllar boyunca kaptanlık yapmıştım. İlk günümde bana uzattığı üstünkörü el sıkışma ve kısa "Washington'a hoş geldin" sözleri beni hiç memnun etmemişti. Ve şimdi, Ava'nın nazıkçe talep ettiği röportajı yapıyorduk, oysa bana söylediği tek şey bu üç kelimeydi.

Belki Ava'dan korkmuyordu, ama yine de gelmişti. Ava'nın onunla yaptığı telefon görüşmesi kısa sürmüştü ve sesi sert çıkmıştı.

Ward, şu anda acil serviste kanaman varsa umurumda değil. Onlara kışını dikmelerini söyle, çünkü iki saat içinde stüdyoda güzel kıyafetler içinde olacaksın. Anladın mı beni?

Onun söylediği her neyse, Ava gözlerini kapatıp on saniye boyunca yavaşça nefes aldı, sonra "*tamam*" dedi ve telefonu kapattı. Onun ne kadar farklı olduğunu, ne kadar değiştiğini fark etmeyi ne zaman bırakacağım?

Karşımda duran, kravatımın düğümünden elimi çeken Ava, odadaki tek parlak şeydi. Logan ve ben koyu renkler giyiyorduk. Oda, görüşmeci video bağlantısında görünene kadar, siyah,

ve gümüş tonlarıyla kaplıydı.

Elbisesi muhtemelen süslü bir ismi olan canlı kırmızımsı pembe renkteydi ve topuklu ayakkabıları gökdelen kadar yüksek ve parlak sarıydı. Muhtemelen iyi görünmemeliydi, ama görünüyordu. Elini uzatıp kravatımın düğümünü düzeltirken ve geriye yaslanıp onu eleştirel bir gözle incelerken, ben hala bu Ava'yı uzun zaman önce tanıdığım Ava ile bağdaştırmaya çalışıyordum. O Ava tişört ve kot şort giyerdi. Bu Ava ise şık ve zarifti, tüm vücudu canlı renkler ve ince bir seksapelle kaplıydı, bu da benim cildimi iki beden küçük hissettiriyordu.

Özellikle yüzünü bana doğru kaldırdığında ve etrafımızdaki ışık, gözlerinin yeşil rengini taze kesilmiş çimlerle aynı tonda gösterdiğinde. Futbol sahasının rengiyle aynıydı, kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek yerlerden biri.

Kaşlarım, bunu fark etmiş olmamın garip olduğu gibi çatıldı. Kravatımın ucunu bir kez daha çekti ve başını salladı.

"Teşekkürler," diye sert bir sesle söyledim, o geri çekilirken.

"Kamerada kravatın eğri durmamalı." Logan'a attığı bakışta rahatsızlık vardı ve ben gülümsemeyi zor tuttum.

"Bu çok kötü olurdu," diye mırıldandı. "Neden yine buradayım ki?"

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi ve eski takım arkadaşlarıma yaptığım gibi onun kafasına vurma içgüdüleriyle mücadele ettim. Ama Ava gözlerini ona dikti ve ben koltuğuma geri oturdum.

Ava yavaşça, kontrollü bir nefes verdi. "KIRO'dan gelen adam sana bu yıl emekli olmayı planlayıp planlamadığını sorduğunda, cevap vermek yerine otuz saniye boyunca ona bakıp sonra uzaklaştığını hatırlıyor musun?"

"Evet," diye cevapladı Logan ihtiyatla.

"Ve ben, Twitter'da, Seattle'ın en sevilen spor muhabirine karşı çok kaba davrandığın için yönetim kurulunun seni emekliye *ayırması* gerektiği yönünde bir kampanya başlatıldığı için, buradan Tokyo'ya kadar otuz dakika boyunca seni azarlamak zorunda kaldım, değil mi?"

Logan boğazını temizledi.

"Bu hoş olay bir yana," diye devam etti kadın, "sen kaptanlardan birisin ve bir röportajı daha kaçırırsan,

senin cesedini ortadan kaldırmak için kırk yedi yeni yol planladım, Ward."

Özellikle Logan yavaşça ve kontrollü bir şekilde içini çektiğinde, anında kahkaha attım. Görünüşe göre, bu ikisi arasında yeni bir şey değildi. Ava'nın yıllardır Logan ve onun gibi erkeklerle uğraştığını kendime hatırlatmam gerekti. O kadar uzun süre oyunculara ve egolarına maruz kalıp da kalın bir deri geliştirmeden kalmak imkansızdı. Gözlerimi ona çevirdim ve o da bana göz kırptı. Görünüşe göre, Ava'nın derisi Teflon gibiydi.

Bu da yeni bir şeydi.

Ashley ile geçirdiğim yıllar boyunca, onu ya da ailesini Ava'ya uyum sağlayamadığı ya da kız kardeşinden farklı olduğu konusunda düşüncesizce yorumlar yaparken gördüğüm her seferinde, gözlerinde belirgin bir acı ve ağzında bir düşüş vardı.

Ava buna aldırmış etmiyor gibiydi ve ben de onu merak ettiğim şeyler listesine ekledim. Bu kalkan ne zaman inmişti? Ashley ve ben ayrıldıktan sonra olmalıydı.

Bir asistan bize doğru yürüyerek geldi ve Logan'a birkaç soru sormaya başladı, bu yüzden Ava tüm dikkatini bana yöneltti.

O gözler. Bütün günümü alırdı, ama o yeşil tonuna bir isim bulmak için düşünmeye devam ettim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum. Sadece beş dakika kadar sürecek, ikinize birkaç soru soracaklar. Çok özel bir şey değil. Daha önce anlatmadığın bir şey değil."

Kafamı salladım. "Sorun olmaz."

Ava bana gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Keşke takımdaki herkes işimi bu kadar kolaylaştırsa, Matthew Hawkins. Sanki gerçekten ne yaptığımı biliyormuşum gibi göstereceksin."

"Övgü mü bekliyorsun, Slim?" diye alay ettim.

Cevap vermedi, sadece koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı.

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Sana söylemeliyim ki, bu halinle alışmakta zorlanıyorum."

Bütün vücudu dondu, o kadar ince bir şekilde ki, bu kadar dikkatli olmasaydım fark etmeyebilirdim.

"Hangi haline?" diye fısıldadı. "Ben hala benim."

"Sen hala sensin," diye onu teselli ettim ve Logan'ın dinlemediğinden emin olmak için gözlerimi ona çevirdim. Sözler istediğim kadar kolay çıkmayınca hafifçe başımı salladım. "Aynı mizah anlayışın, aynı zekan var..."

Sesim kesildiğinde, dudaklarını şaşkın bir gülümsemeyle kıvırdı. "Görünüşe göre birisi ne söyleyeceğini bilemiyor."

Gülerek, "Keşke burada söylemeseydim," dedim ve odayı işaret ettim. Derin bir nefes alıp onun gözlerine baktım. "Yetişkin Ava hoş bir sürpriz oldu, hepsi bu."

Gözleri parladı; yüzünde garip bir etki yaratan, mutlu ve memnun bir parıltıydı. Cildi, vücudunun görünmeyen bir yerinde bir ampul yanmış gibi aydınlandı.

Daha fazlasını söylemek istedim. O ışıltıyı sürdürmek için onda gördüklerimi ona daha fazla anlatmak istedim. Ava her zaman böyle görünmeli. Ve tam bunu söylemek için ağzımı açtığımda, elindeki telefonu çaldı ve ikimizin de gözleri doğal olarak ona kaydı.

Yüzüne inen demir panjurlar daha ani bir etki yaratamazdı. Ekrana, mesajın ilk birkaç kelimesini görebileceğim kadar uzun süre baktı.

Ashley: Sana inanamıyorum...

Aramızdaki ani sessizliği bir şeye benzetebilseydim, o da bir nükleer bombanın patlamasını gösteren eski bir görüntü olurdu. Gökyüzüne yükselen duman bulutu, etrafındaki her şeyi kaplayana kadar gittikçe büyüyen bir mantar gibi.

Ben başka bir şey görebilmeden telefonu uzaklaştırmasına rağmen, gözlerini kelimelerden ayırmadı. Gördüğüm birkaç kelimenin ardından ne geldiği bile önemli değildi. Belki Ashley nazik davranıyordu. Bu hafta beni aramadığına inanamıyorum. Ya da saçını kestiğini bana söylemediğine inanamıyorum. Bu diziyi henüz izlemediğine inanamıyorum. Bir milyon farklı şey olabilirdi.

Ama Ashley'i tanıyordum, ya da eskiden tanıyordum. Onun gibi bencil bir insan, sihirli bir şekilde ortadan kaybolmazdı. Ve ben

merak etsem bile, Ava'nın yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Daha önce merak ettiğim Teflon, onun etrafını saran kusursuz bir zırh değildi. En ufak bir delik, en küçük bir çatlak olsa bile, kız kardeşi ona doğrudan erişebilirdi. Çünkü gözlerindeki o bakış, yıllar önce gördüğüm bakışın aynısıydı. Ashley, kız kardeşini küçük hissettirmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Daha az hissettirmek için.

İlk kez değil, keşke Ashley Baker'ı o ilk randevuya hiç davet etmeseydim diyorum. O zamanlar aptal bir üniversite öğrencisiydim ve onun güzel, zeki ve popüler olması nedeniyle onunla ilgili pek çok şeyi gözden kaçırmıştım. Ailesinin serveti göz kamaştırıcıydı. Beni ilginç hissettiriyordu. Ta ki bunların hiçbirisi yeterli olmaktan çıkana kadar. Ta ki güzelliğinin altında yatan çirkinlik giderek daha fazla ortaya çıkmaya başlayana kadar.

Belki Ashley yüzünden bir süre acı çekmiştim, ama karşımda duran kişi ona bir ömür boyu katlanmıştı.

"Ava," dedim sessizce, elimi kaldırıp ona dokunmak için.

O geri adım attı. Logan koltuğunda kıpırdadı ve elime baktı.

Ava boğazını temizledi. Yüzü ifadesiz, iç ışığı artık soğuk ve karanlık, dudakları boş, plastik bir gülümsemeyle. "Uslu olun çocuklar. Video yayını iki dakika içinde hazır olacak. Logan, soruları cevaplamaktan nefret ettiğini biliyorum, ama lütfen burada olmak istiyormuş gibi davran, tamam mı?"

Ona sert bir bakış attım. Logan bana bir kez bile bakmadı, ama Ava'nın dikkatlice boş tuttuğu yüzünden yeterince anlamış olmalı ki sadece başını salladı. Ukala cevaplar yoktu, uzun süreli iç çekmeler yoktu. Sadece bir baş sallama.

Omuzlarım gevşedi ve Ava'ya karşı hissettiğim ani koruma dürtüsünü bastırmak için nefes almam gerekti. Takımdaki hiçbir erkeğin ona koruyucuya ihtiyacı olmadığı açıktı, ama bu, o anki hissimin ne kadar ani ve içgüdüsel olduğunu değiştirmiyordu.

Ama üzerinde durmak istesem bile, bunu yapamazdım. Bize geri sayım verildi ve New York'taki *SportsCenter* stüdyosuna gelen video görüntüsü önümüzdeki ekranı doldurdu. Logan ve ben gülümsedik ve sanki arkadaşmışız gibi soruları kolayca yanıtladık. Sanki önceki on beş dakika hiç yaşanmamış gibi.

Kamera kapandığında, bir asistanın mikrofon paketini alıp ses için gerekli kabloları benden çıkarmasını mümkün olduğunca sabırla bekledim. Hazır olduğumda, koltuğumdan o kadar hızlı kalktım ki koltuk geriye düştü, ama artık çok geçti.

Ava çoktan gitmişti.

Daha önce tereddüt etmeden dinlediğim içgüdülerim, zihnimi döndürüp duruyordu. Belki de gözlemlemeye, kenarda kalmaya ve spot ışığında olanları yönlendirmeye alışmıştı - ve belki de ailesinin etkisi olmadan böyleydi - ama yine de Ava'yı seviyordum ve onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Onun şu anki hali hakkında daha fazla bilgi edinmek istemem için bu yeterliydi. Takımın dışında, ailesinin dışında.

Onu anlamak istiyordum. Ve bunu nasıl yapacağımı tam olarak biliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

AVA

Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben korkak değilim. O röportajdan sonra koridorda kaçarkenki halimi hatırlayınca akla gelebilecek her türlü kelime — korkak, ödle, korkak, zayıf karakterli vb.

—bana uymuyor. Tamam mı? Tamam.

Sadece... henüz Matthew ile o konuşmayı yapmak istemiyordum. Kız kardeşim, onun sadakatsiz eski nişanlısı, bizim aramızdaki bir anı fırsat bilip araya girmeyi başarmıştı. Çünkü üç gün önce onun başlattığı o konuşma, şüphesiz, önemli bir andı.

O üç gün boyunca, onun sözlerini en az seksen bin kez tekrar ettim. Ashley'nin yüzünü kum torbasına hayal etmediğim yoğun kickboks derslerimin arasında, kendimi adadığım bitmek bilmeyen işlerin arasında ve Netflix'te bulabildiğim en romantik olmayan şeyleri (gerçek suç belgeselleri, merak ediyorsanız) izlerken Ben & Jerry's dondurmasını yediğim anların arasında.

Ashley'nin, benim RSVP'mi göndermediğime inanmadığı o zamansız mesajına kadar - ki bu önemli değildi çünkü ikimiz de benim yalnız geleceğimi biliyorduk ve ben sadece onları kızdırmak için oyalanıyordum - Matthew bana ciddi ve düşünceli bakışlar atıyordu. Sanki ilginç bulduğu bir kadını anlamaya çalışan bir erkek gibi, seni anlamaya çalıştığını anladığın türden bakışlar. O tür bakışlar.

O lanet mesaj gelene kadar.

Beni bir kez aramaya çalıştı, ama ben aramayı sesli mesaja yönlendirdim, sonra ona röportajda harika iş çıkardığını, ama benim çok işim olduğunu ve sonra görüşeceğimizi belirten kısa bir mesaj attım. Matthew olduğu için,

benim hiç de korkakça olmayan ayrılışım, hiç de korkakça olmayan mesajım ve son üç gündür hiç de korkakça olmayan yokluğum konusunda beni zorlamadı.

Bu yokluk, Allie ve Luke'un Washington Gölü'ndeki evine "Takıma hoş geldin" barbeküsü için giderken çok ani bir şekilde sona erdi. Uzun süredir ön büroda çalışan bazı personelin katılmasını istediği için, başka seçeneğim yoktu.

Kaçmayacaktım, çünkü ben korkak biri değilim.

Onların evine giden çıkışa girdiğimde, yavaş ve düzenli nefes alarak karnımdaki heyecanı yatıştırmaya çalıştım, ama bu çabam boşa gitti.

Nefesimi verip kafamdaki karışıklığın düzeldiğini hissettiğim anda, telefonum çaldı ve arabamdaki Bluetooth sistemi tüm hoparlörlerden yankılanan sesle beni korkuttu. Ve tabii ki arayan, Ashley kadar tuhaf bir zamanlamaya sahip olan annemdi.

Başparmağım, aramayı sesli mesaja yönlendirecek olan direksiyon simidindeki düğmenin üzerinde durdu. Ama ben korkak değildim, *tamam mı?*

"Merhaba anne," dedim neşeli bir sesle, o kadar sahteydi ki, ben bile sesimi duyunca irkildim.

"Ava, bizi görmezden geliyorsun."

Bizi mi? Harika. Takım olarak saldırıyorlardı. Ve tabii ki, arka planda annem vardı.

"Anne, o bu büyüklükteki bir etkinliğin getirdiği stresi anlamıyor. Onu suçlayamayız."

Ashley'nin ipeksi, telefon seks operatörü gibi boğuk sesini *duyunca*, dişlerimi gıcırdattım. "Merhaba Ashley."

"Ah, bir kız kardeşin olduğunu hatırlıyorsun."

"İstesem bile seni unutamam," diye mırıldandım. "Ne dedin?" diye sordu annem.

"Hiçbir şey," dedim. "İş toplantısından beş dakika uzaktayım. Ne oldu?"

Ashley sessizce kıkırdadı. O, babamın izinden giderek anestezi uzmanı olan bir doktordu, bu yüzden benim işimi veya genel olarak halkla ilişkiler alanındaki kariyerimi saygı duymadıklarını söylemek, matematiğin çok eğlenceli olmadığını söylemek gibiydi.

Çeviri: büyük bir yetersizlik.

Annem, bu konuşmaya zaman sınırı koyarak ona bir şekilde rahatsızlık vermişim gibi iç geçirdi. "RSVP kartının postada kaybolduğunu varsayacağım ve kız kardeşin seni tek kişi olarak saymamız gerektiğini düşünse de, cömert davranıp bir misafir getirebileceğini planlayacağım."

Alnımı ovuşturdum. Ne kadar da cömert. Üniversitede yaşadığım tek ciddi ilişki, kimseyle tanışmadığım bir ilişkiydi çünkü ondan nefret etmiyordum. Ailem genellikle benim bekâr ya da eşcinsel olduğumu düşünüyordu. Emin değildim ama pek de umursamıyordum.

"Tamam," dedim yorgun bir sesle. "Sırada ne var?"

Ashley'nin sesi yükseldi, bu yüzden hoparlöre yaklaşmış olmalıydı. "Sadece beyaz, fildişi, krem rengi veya benim elbiseme yakın herhangi bir renk giymediğinden emin ol."

"Hmm, tam da uygun siyah bir elbisem var."

"Ya da siyah," diye tersledi Ashley. "Kız kardeşimin cenazeye gidiyormuş gibi görünmesini istemiyorum."

Gülümsedim.

"Gerçi," diye devam etti, "siyah zayıf gösterir, bu yüzden senin için iyi bir seçim olabilir."

Gülümsemem kayboldu.

"Ashley," annem sözümü kesti. İçimden çıkmak isteyen "*sürtük*" kelimesini zorlukla geri tutarken, annemin beklenmedik savunması karşısında kaşlarımın kalktığını hissettim. "Onun tuzağına düşme. Sen bundan daha iyisin."

Boş ver.

"Anladım," dedim yüksek sesle. "Beyaz, yumurta kabuğu rengi, krem, ekru veya fildişi rengi ve siyah olmaz. Başka bir şey var mı?"

"Sanırım hepsi bu kadar, Ava," dedi annem. Ashley arka planda bir şeyler mırıldandı ve onu mırıldanmaya zorladığım için gülümsemem kısa bir süreliğine geri döndü. Normalde, kardeşim sadece odadaki herkesin kusursuz dudaklarından çıkan değerli altın parçacıkları duyabileceğinden emin olduğunda konuşurdu.

"Tamam, hoşça kalın." Onlar kapatmadan önce parmağımla tuşa basarak görüşmeyi sonlandırdım. Kalbim hâlâ deli gibi çarparken, arabamın direksiyonunu Luke ve Allie'nin devasa evinin bulunduğu çıkmaz sokağın boş bir yerine çevirdim. Eskiden komşuyduk,

ama nişanlandıklarında, iki evlerini birbirine bağlamak için kibirli bir mimar tutmuşlar ve dış cepheyi tamamen yenileyerek tek bir büyük ev haline getirmişlerdi.

Mimar, gri ve beyaz evi çevreleyen siyah demir güvenlik çitini gizleyen uzun çalılar eklemişti. Kapı açıktı, ama Kurtlar'ın güvenlik ekibinden biri kapıya yaslanmış, gelen herkesin orada olması gereken kişiler olduğundan emin oluyordu.

"Bayan Baker," diye selamladı başını sallayarak.

"Merhaba Charlie." Çaresizce dudaklarımı normal bir gülümsemeye zorladım, ama işe yaramamış olmalı ki bana şaşkın bir bakış attı. "Bensiz mi başladılar?"

"Bunu hayal bile edemezler," diye beni temin etti.

Arka bahçeye doğru yürürken ve taş basamaklardan aşağı inerken, fuşya renkli sundressimin önünü elime düzelttim. Ashley'nin o saçma yorumunun ruh halimi bu kadar çabuk bozmasından nefret ediyordum.

Siyah zayıf gösterir.

Ne salak kadın. Bunu sadece benden biraz daha zayıf olduğum için söyledi ve bu onu her zaman sinirlendirirdi. Ashley, her fırsatta kilomla ilgili yorumlar yapardı, sanki bu yorumlar sihirli bir şekilde bana fazladan on kilo ekleyecekmiş gibi.

Hayır, bir dahaki sefere tekme çalışırken çantanın üzerinde onun yüzünü hayal edemezdim.

Köşeyi döndüğümde, evlerinin arkasındaki ikinci kat terasına monte edilmiş hoparlörlerden çalan müziğin üstünde kahkahalar ve neşeli sohbetler yükseliyordu. Tütsülenmiş et kokusu ağzımı sulandırdı ve ben açgözlülükle kokuyu içime çektim. Bu, Ashley'nin beynimde tuttuğu aptalca boğma tutuşunu kırmaya yetti.

Allie, ben yaklaşırken yeni hücum koordinatörlerimizden birinin yanında duruyordu ve özür dilercesine gülümsedi.

Gözleri hiçbir şeyi kaçırmamış, yüzümü belirgin bir endişeyle tarıyordu. "İyi misin?"

Elimi salladım. "İyiyim. Biraz brisket ile düzelir."

Hiçbir şeyi gözden kaçırmayan gözlerden bahsetmişken, bahçeyi hızlıca taradım. Matthew henüz gelmemişti. Allie bilerek boğazını temizledi. "Henüz gelmedi

burada değil, ama geleceğini biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmediğimi eminim," diye soğukkanlılıkla cevap verdim.

Allie bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Hayır, sorun değil. İstersen bu oyunu oynayabiliriz."

Allie ile birlikte Washington mağlarına düzenli olarak katılan arkadaşı Paige, yüzünde geniş bir gülümsemeyle ve elinde dev bir kadeh şarapla bize yaklaştı.

"Ooh, ne oyunu?" diye sordu.

Kız kardeşimin sözlerinden sonra, bu iki kadının önünde durmak, ikisi de normalden daha güzel oldukları için, kendimi daha kötü hissetmemi sağlamalıydı. Ama  yle olmadı. İkisi de çok nazik ve kibardı, bu da onların güzelliğini neredeyse daha da haksız hale getiriyordu. Paige gerçek bir mankendi. New York Moda Haftası'nda, dergi kapaklarında mankenlik yapan türden.

şu anda bunu bilemezsiniz tabii. Kızıl saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Makyaja ihtiya ı yoktu zaten. Ugh. Onu bunun için gerçekten nefret etmek istedim.

Allie, Paige'in sorusu üzerine çenesini bana doğru kaldırdı. "Ava'nın Matthew Hawkins'a karşı devasa bir kadınlık arzusu duymuyormuş gibi davranan oyun."

"Ohhhh, o oyun."

Allie'ye sert bir bakış attım.

Paige titredi. "Seni suçlayamam. Geçen gün NFL Network'te onunla ilgili bir profil yayınladılar ve kolları..." Sesi kesildi, gözleri hayranlık dolu bir ifadeye büründü ve bu beni biraz öfkelendirdi. Kollarının ne kadar büyük olduğunu biliyordum. Kollarına dokunmuştum. O kollar *beni* sarmıştı.

Allie kahkahalar atmaya başladığında, Bayan Güzel Model'e bunu hatırlatmak üzereydim.

"Aman Tanrım, yüzün, Ava." Gözlerinin altını sildi. "Birini bı aklayacakmış gibi görünüyorsun."

" yle değilim."

Paige şarap kadehinin kenarından bana sırttı. " yle görünüyor. Devam edeyim mi, yoksa durmamı mı istersin?"

Ben kibirli bir şekilde burnumu çektim ve ikisi de kıkırdamaya başladı.

Histerik davranışları dikkat çekmeye başlamıştı, ben de Allie'nin koluna vurdum. "Tamam, yeter," diye fısıldadım. "Peki. Siz pislikler bunu itiraf etmemi mi istiyorsunuz?"

O ciddiyetle başını salladı. "Evet, lütfen."

Paige ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Oh, iş yerinde yaşanan romantizmleri çok seviyoruz, değil mi Allie?"

Tabii ki, Allie'nin deneyimli oyun kurucumuz Luke Pierson ile olan aşk hikayesinden bahsediyordu.

"Tek taraflı olduğunda romantizm olmaz," diye hatırlattım onlara. "O bana öyle bakmıyor."

"Bundan emin misin?" diye mırıldandı Paige, gözleri omzumun üzerinden bakıyordu.

"Ava." Kahretsin, o ve sesi. Her yerde hissediyordum. Cildimde. Dudaklarımda. Kollarımdaki her bir kılın üzerinde. Bacaklarımda. Sesi, doğanın kendi gücü gibiydi, Tanrı aşkına.

Hiç mantıklı gelmiyordu. On yıl boyunca o sesin benim adımları söylediğini duymadım. On yıl. Neredeyse dört bin gün. Ve şimdi, sadece üç gün geçtikten sonra, vücudum sanki sinir sistemime bir jeneratör takmış gibi tepki veriyordu. O kadar garip ve güçlü bir tepkiydi ki, yüzümde ne göreceğinden korktuğum için ona dönmeden önce bir an durdum.

Allie'nin gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu ve Paige bana o kadar kötü niyetli bir şekilde gülümsüyordu ki, ağzından çıkacak sözlerden korkuyordum.

Ona bakmak için döndüğümde, bir eliyle dirseğimi kavradı. Gözlerim kapandı ve yavaşça nefes verdim.

"Hey, Matthew," dedim.

Yüzünde endişe vardı. Çenesinin hatlarından ve gözlerindeki bakıştan bunu anlayabiliyordum. Onu tanımıyorsanız, bunu yoğunluk ya da başka bir kelimeyle karıştırırsınız, ama bu tam olarak doğru olmaz.

O fark etti. Benim çok korkakça kaçışımı fark etti. Benim korkakça mesajımı fark etti. Her şeyi fark etti.

Ve onun benim bunu fark ettiğimi bildiğini biliyordum. Bu benim kafamda mantıklı geliyordu, yemin ederim.

Paige boğazını temizledi. Yüksek sesle.

Matthew arkamdaki kadınlara göz kırptı ve nazikçe gülümsedi. "Allie, beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Paige'e işaret etti. "Bu benim arkadaşım, Paige Adams. O hiçbir şekilde takımın bir parçası değil, ama ondan kurtulamıyorum."

O Paige'in elini sıkarken, benim dirseğimi tutan elini henüz bırakmadığını fark ettim.

"Umarım rahatsız etmedim," dedi ve bana bir iki santim daha yaklaştı.

Onun yüzüne bakamıyordum. Yapamıyordum. Burada olmazdı.

Kafamın bir köşesinde, tüm gün boyunca hikayeyi kontrol edebileceğimin farkındaydım, ama onun yanında hissettiğim her neyse onu kontrol etmeye çalışmak tamamen farklı bir meseleydi.

Her halükarda, zihinsel olarak dizginleri elime aldım ve kendimi mantığa geri döndürdüm.

"Hiç de değil," diye ısrar etti Paige. "Yarın akşam Ava'yı bir şeyler içmeye davet etmek üzereydik."

"Öyle mi?" Allie ağzının kenarından sordu. Paige ona anlamlı bir bakış attı. "Oh, evet, öyle."

Bu yeterince dikkatimi dağıttı ve onları korudukları için Tanrı onları kutsasın.

Matthew'a baktığımda, gözlerinin tam da benim yüzümde olduğunu gördüm.

Her şey yolunda mı?

Bunu açıkça okuyabiliyordum. Belki de kelimeler tam olarak onun düşündüğü şey değildi, ama yine de öyleymiş gibi ona gülümsedim.

Her şey yolunda.

Yüzü gevşedi ve hafifçe başını salladı. "Sen de şehir merkezinde mi yaşıyorsun, Paige?" diye sordu, dikkatini tekrar onlara çevirdikten sonra.

O cevap veremedi, Luke bize doğru yürüdü ve Matthew'un elini sıktı, üstüne yığılmış fûme etli tabağı dikkatlice dengeledi. "Bu sorunun cevabını duymak için sabırsızlanıyorum." Paige'e anlamlı bir bakış attı. "Hadi Paige, Matthew'a nerede yaşadığını söyle."

Bir oyun programı sunucusu gibi, Paige şarap kadehini tutan eliyle arkamızdaki devasa evi işaret etti. "Ama senin seksen tane fazladan yatak odan varken, neden şehir merkezine taşınayım ki?"

Allie gülmesini zorlukla bastırdı ve Matthew geniş bir gülümsemeye karşılık verdi. Luke'un hoşnutsuz ifadesi beni de gülümsememi bastırmaya zorladı.

"Seksen fazla abartılı," dedi.

Paige onu işaret etti. "Allie'nin yarısında yaşıyorum, yani beni kovmak ona kalmış." Matthew ve bana bakarak güzel gözlerini devirdi. "Buradan nefret ediyormuş gibi davranıyor, ama benim smoothie tariflerimi çaldığında ya da Faith için bedava bir bakıcıları olduğunda şikayet ettiğini görmezsin."

Luke iç geçirdi. "Matthew, buradayken istediğin kadar yiyebilirsin, çünkü bugün kalan yemekler Paige'in benim çatımın altında daha uzun süre kalma isteğini pekiştirecek."

"Doğru," dedi Paige. "Bu arada, ben yemek için hazırım. Başka isteyen var mı?"

Allie elini kaldırdı ve Luke'un yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. O uzaklaşırken Luke ona göz kırptı. "Matthew, ya sen?" diye sordu Luke.

Boynunun arkasını kaşıdı. "Ahh, bir dakika. Aslında Ava ile hızlıca konuşmam lazım."

Luke şaşırılmışsa da bunu iyi gizledi. "Sorun değil. Seni rahat bırakayım."

"Sadece birkaç gün önce yaptığım mülakatta bana geçer not vereceğinden emin olmak için," diye gereksiz bir açıklama yaptı. Luke'un, Matthew'un market listelerini karşılaştırmak ya da bana arka bahçesinde teklifte bulunmak istemesini umursamadığını biliyordum.

Yalnız kaldığımızda — ya da arka bahçede dolaşan otuz kişi varken olabildiğince yalnız kaldığımızda — Matthew bana küçük bir gülümseme attı. "Geçen gün oradan oldukça hızlı kaçtın."

"Öyle mi?"

Sahte masumiyet tonum onu gülümsetmişti.

"Frankie'ydi," diye iç çekerek söyledim. "Belirli bir saatte yemek yemezse, çok huysuzlaşır ve inan bana, bunu görmek istemezsin."

"Huysuz bir Frankie mi?" Matthew tsk etti. "Hayır, muhtemelen görmek istemem."

Dudaklarımı ısırdım ama gözlerinin mizahla parladığını görünce savaşı kaybettim. Omzuna ittim ve o yüksek sesle güldü.

"Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordum.

"Yarın Paige ve Allie ile olan planların kesin mi?"

Onu merakla süzdüm. Hayır, değıllerdi, ama bunu ona henüz söylemeyecektim. "Neden?"

Matthew etrafımıza bakındı, ellerini haki şortunun ceplerine soktu ve bana cevap verdi. "Resmi tur rehberimin bana göstermesi gereken bir yer var."

"*Tur rehberi*, göreceğimiz yerleri planlaması gerekmez mi?"

Gözleri ısındı. "Beğeneceksin, merak etme."

Kollarımı kavuşturdum. "Belki de neyi seveceğim ya da sevmeyeceğim konusunda bu kadar emin konuşmamalısın. Hâlâ bu halime alışmaya çalışıyorsun, unuttun mu?"

"Belki de olmamalıyım," dedi Matthew, gözlerini benimkilere sabitleyerek. "Ama beni reddedeceğini sanmıyorum."

Sana bir sır vereyim. Normalde, kendini beğenmişliği inanılmaz derecede itici bulurdum. Ama onunla karşı karşıya dururken ve onu böyle konuşurken, onu reddetmezdim, bu yüzden bir erkekle bu durumda bulunmayalı çok uzun zaman olmasına rağmen, neyi çekici bulup neyi bulmadığımı yeniden tanımlamaya başladım.

Kibirli mi? Hayır.

Son derece seksi bir özgüven mi? Evet, lütfen.

"Tamam," dedim ona sessizce. "O zaman yarın."

O gülümsedi, bir gülümsedi belirtti kısa gülümsedi gülümsemesi sol yanaklarında. "Yarın o zaman."

Ve sanki kısa bir sohbetle günümün tüm gidişatını altüst etmemiş gibi, oradan ayrıldı.

Kafamda bu konuşmayı düşünmekle o kadar meşguldüm ki, Paige'in yaklaştığını duymadım.

"Kızım," dedi Paige, sonra sessizce ıslık çaldı. "Bunda tek taraflı olan bir şey yok."

Elimi karnıma bastırdım ve kalbimin vücudumun içinde bir metre aşağı düşmüş gibi attığını hissettim.

"Kapa çenenini," dedim ona hiç öfke duymadan. "O şarabı nereden buldun?"

BÖLÜM SEKİZ

MATTHEW

"Denersen seni ^{keserim}. Ciddiyim."

O kadar çok gülüyordum ki ellerimi dizlerime dayamak zorunda kaldım. Ava, az önce çıktığımız binanın tuğla duvarına yaslanarak, hiç de eğlenmiyor gibi görünüyordu.

"Gerçekten paylaşmayacak mısın?" diye sordum, tekrar konuşabilecek hale geldiğimde, onun değerli eşyasına bakarak ve onu elinden kapma olasılığımı hesaplamaya çalışarak.

Geçen yıl kaç tane şerit çuvalım olduğunu düşünürsek, oldukça yüksek. Ayrıca, ondan neredeyse 30 cm daha uzundum.

Ava, çikolatayı göğsüne sıkıca bastırırken bana o kadar soğuk ve ölümcül ciddi bir bakış attı ki, sanırım hayalarım biraz büzüldü. "Hayatta paylaşmam. Bu, ağzıma koyduğum en harika şey."

O...

Donakaldım. O da donakaldı.

Dudakları dişlerinin arasında kıvrıldı ve yanakları bir anda parlak pembeye döndü.

Ağzımı açtım ve o elini kaldırarak beni susturdu.

"Az önce söylediğimi unutacağına kesin olarak söz verersen, sana bu çikolatadan *küçük* bir parça veririm."

Dilimi tekrar kaybetmemek için yanağımın içine ittim ve yavaşça başımı salladım. "Adil bir anlaşma."

Ava, Theo Çikolata Fabrikası'nın kırmızı ve beyaz tuğlalarına kendini tamamen yasladı. Dikkatli parmaklarıyla mavi ambalajı açtı. Katlanmış kağıdın içinde, ilk parçanın kenarlarını gördüm.

Kadın bunu nasıl tanımlamıştı? Ev yapımı graham kraker kabuğu, vanilya aromalı karamel ve koyu çikolata ile kaplı marshmallow bulutu, alder ağacı dumanında tütünlenmiş sütlü çikolata ile süslenmiş.

Ava'nın ağızına giren en iyi şey olarak da biliniyordu.

Ava, çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde, üç parçadan birini ambalajından çıkardı ve bana uzattı.

"Bir ısırık," dedi.

"Hepsini alamayacak mıyım?" En iyi incinmiş ifademi takınarak, onun yanındaki binaya yaslandım, omuzlarının üst kısmı benim pazılarımın ortasına zar zor ulaşıyordu.

Gözleri hafifçe kısıldı ve ben gülümsememi durduramadım. "Bir ısırık."

Çikolatayı elime koydu. Dikkatlice inceleyerek, bunu yaptığım gerçeğine hayret etmeden edemedim. Çikolatayı yememek. Ben de herkes kadar tatlı severdim ve tatlılar, sezon dışında kendimi şımarttığım birkaç şeyden biriydi.

Onun için yapabileceğim bir şey bulmak için kafamı yorduğum gerçeğine hayret ettim. Ona, yetişkin halini tanımak istesem de, onu hala tanıdığımı göstermek için.

O birkaç gün boyunca ortalarda görünmemesine şaşırdım, aklımda futbol ve sezon hazırlıklarından daha önemli şeyler vardı. Hala antrenmanlarımı yapıyordum, her zamanki gibi hazırlanıyordum, ama kendimi çevremdeki diğer şeylere dikkatimi verirken buldum.

Seattle çevresinde yapabileceğimiz çok şey vardı, ama Ava'nın seveceği, onunla ilgili olduğunu anlayacağı bir şey bulmaya çalıştığım da, bu en bariz seçimdi. Kamyonetimi kare şeklindeki tuğla binanın önüne park ettiğimde yüzündeki mutluluk ifadesine bakınca, tüm çabamın karşılığını almıştım.

Ava, onu apartmanının önünde aldığım da sessizdi, hatta gözle görülür şekilde gergindi. Belki teklifimle onu şaşırtmıştım, ama vardığımız andan itibaren gülümsemesi bana doğru seçimi yaptığımı gösterdi.

Önceden telefonla haber verdiğim için fabrikada özel bir tur yaptık. Örnekleri tadarken, dev mermer levhalar üzerinde erimiş çikolatayı temperlemeye yardım ettik. Gördüğü her farklı şey, denediği her tatlıyla birlikte giderek daha fazla rahatladı.

Sert iş görünüşünün ardında, yılların gerekliliği ile şekillenen Ava'nın bir yanını görüyordum. Yüzünü gizleyen bir kamera yoktu, aramızda işin oluşturduğu bir engel yoktu ve ben eğleniyordum. O da öyle. Big Daddy'yi paylaşmak istemese de, az önce söylediği şeye bakılırsa bu isim pek de uygun değildi.

Bir ısırik, dedi bana. Onu ağızıma götürdüm ve o dikkatle izledi, pembe dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Büyük adamlar hakkında ne derler bilirsin."

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Ne?"

Başlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştım. "Gerçekten büyük ısıriklar alırsınız."

Hepsini ağızıma attım ve şiddetle çiğnedim, o da karnıma vururken ben iğrenç bir şekilde inledim.

"Ah, seni pislik," diye bağırdı.

Ağızım doluyken güldüm ve o bana tekrar vurmadan elini yakaladım.

"Hayatımda ağızıma koyduğum en iyi şey," dedim ciddiyetle.

O güzel yeşil gözlerini devirdiğinde, o kızarıklık geri gelmişti. "Sana güvendiğime inanamıyorum."

Son çikolata parçasını almak için parmağımı ağızıma soktuğumda, yüzünde sevimli bir kızgınlık ifadesi ile beni izledi.

"Senin hatan," dedim ona rahatça. "Sezon boyunca böyle şeyler yemem, bu yüzden teklif edeceksen, kabul ediyorum."

Ava burnunu çektirdi.

O binadan uzaklaştığında, ben de aynısını yaptım ve ağaçlıklı caddede yürürken onun adımlarına kolayca ayak uydurdum. Bulutlu bir gündü ve buraya taşındığımdan beri yaşadığımdan biraz daha serindi. Binanın arkasındaki Salmon Körfezi'nden gelen tuz ve okyanus kokusu ile binanın içinden gelen çikolata kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. "Bu harikaydı."

Bu deneyim için söyledim, ama Ava, kaybettiği çikolatayı düşünerek dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

"Biliyorum," dedi somurtarak. "Şimdi sadece iki parça kaldı ve ruhum üzgün."

Düşünmeden gülümsedim ve yürürken kolumu omuzlarına doladım. "Hayatta kalacaksın, Slim."

Ava vücudunu bana doğru eğdi, böylece kolum ona daha rahat sarılabildi ve onun buraya ne kadar mükemmel uyduğunu fark etmemek imkansızdı, bu yüzden kolumu olduğu yerde bıraktım. Küçük yaşlı bir bayan yanından geçerken bize gülümsedi, pembe çerçveli gözlüklerinin kalın camlarının ardında gözleri normalden daha büyük görünüyordu. Ben de ona gülümsedim.

Futbol sahasında benimle bağlantısı olmayan yabancılardan gülümseme almam pek sık olmazdı. Bunlar, normal hayatımda beklenmedik ve ferahlatıcı küçük molalar gibi geliyordu.

On bir yıl boyunca *Matthew Hawkins* olarak yaşadım. Üniversite kariyerimin gerçekten yükselmeye başladığı yılları da hesaba katarsak on üç yıl. Lexi ile evliyken, her yerde tanınırdık. Bu, benim modellik kariyerim kadar onun modellik kariyeriyle de ilgili olsa da, o bu kısmı çok seviyordu. Ben ise pek sevmiyordum. Ava ile ilk gün dışarı çıktığımızda bile, hala o roldeydim. İşimin o kısmını oynuyordum.

Bu harika ve garip bir şekilde normaldi.

Ava, bisikletli küçük bir kız yolundan sapmayı reddettiğinde benden uzaklaştı. "Üzgünüm," diye bağırdı omzunun üzerinden bize doğru geçerken.

Kolumu yanıma indirdim. "Nereye gidiyoruz?"

Ava omuz silkti. "Bilmiyorum. Biraz dolaşabiliriz diye düşündüm." Bana hızlıca bir bakış attı. "Geri dönmen gerekmiyorsa tabii?"

Neye geri dönmek? demek istedim. Evimde beni bekleyen hiçbir şey yoktu. Ava'yı balığının fotoğraflarını paylaşmasıyla dalga geçmiş olabilirim, ama en azından onda o vardı. Normalde bu beni rahatsız etmezdi. Spor yapmadığım, film izlemediğim veya bir sonraki maçı çalışmadığım zamanlarda uyuyordum. Kariyerime gösterdiğim tek odaklılık Lexi'nin nefret ettiği bir şeydi, ama beni oyalayabilmek için yapmak istediği şeyler benim nefret ettiğim şeylerdi. Gürültülü kulüplere veya büyük

Ünlülerin katıldığı partiler. Lexi tatlı bir kızdı, ama hayatında benim ona verebileceğimden daha fazla gösteriş istiyordu.

Flash hızlı ve parlaktı ve bir an için sizi hayran bırakma yeteneğine sahipti, ama içinde hiçbir Şey yoktu. Hiçbir z yoktu. Flash, beceri veya hazırlık değil, Őansla ilgili hileli oyunlardı. Kariyerimde flash istemiyordum, kişisel hayatımda da istemiyordum. Ama bu arzumu kabul edip, kişisel bir hayatım olduğu gerçeğini görmezden gelmiŐtim.

Ve bugün, artık bunu yapmak istemiyordum.

Bir süreliğine, göz kamaştırıcı zenginlik, partiler ve güzelliğin beni kr etmesine izin vermiŐtim. Lexi ile boŐandığımızdan bu yana geçen yıllarda, egomun kötü ilişki seimlerimi ne kadar etkilediğinin acı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Üniversitede, Ashley benim aradığım Şeyin mükemmel tanımını gibi geliyordu. NFL'deki ilk yıllarımda, bu yaşam tarzının ve bizden beklenenlerin baskısını hissetmemek imkansızdı ve bu, Ashley'nin deldiği kısmımı besledi. Gururumu.

Lexi bir süre bunu yatıŐtırdı, ta ki bu sığ mantık gerçek hayatın ağırlığı altında dayanamayana kadar.

Başımı eğip ilerlemeye devam etmek istemedim. Beni bekleyen tek Şeyin büyük, boş bir yatak olduğu karanlık daireme aceleyle dönmek istemedim. Bulutlu bir akŐamda bu sessiz caddede yürüyüŐ yapmak ve Ava ile keşfetmek istedim.

"Gezinelim," dedim ona.

Başını çevirerek memnuniyetini gizlemeye çalıştı ama ben onun gülümsemesini fark ettim ve ben de gülümsedim.

Birkaç dükkânın önünden geçtik, Ava lekesiz cam vitrinlerin arkasındaki komik ve ilginç eŐyaları gösterdi. Genç bir ocuk bize yaklaşıp selfie çekilmek istedi, onunla bir fotoğraf çektikten sonra Şapkasını da imzaladım. Köşeyi döndüğümüzde, Ava kuzeye doğru ilerlemeden önce her iki yöne de baktı. Geçtiğimiz ilk bina, piknik masası ve birkaç masa dışında geniş, boş bir terası olan kısa, gri bir binaydı. Ava merdivenleri çıktı, ben de onu takip ettim. Açık kapıdan Arctic Monkeys'in Őarkıları geliyordu.

"Peki, sezon dışında ara sıra başkalarının çikolatasını yemenize izin veriliyorsa," dedi, "kendinize bir iki içki imenize izin verir misiniz?"

Hava ılık olduğu için açık olan kapıdan içeriye baktım. Barın üzerinde eski moda küre lambalar asılı olan ve geri kalan alanı basit bir yemek masasının kapladığı küçük bir yerdi. Odada ahşap zeminler uzanıyordu ve barın arkasında, birbirinin yanına rastgele dizilmiş üç sıra basit şişe vardı. Tavanlar bakır kiremitlerle kaplıydı ve tam kapasiteyle, belki elli kişi buraya sığabilirdi.

Daha önce gittiğim hiçbir bara benzemiyordu ve Ava orada durmuş, güzel bir kadın olarak benimle bir iki içki içmeye davet ediyordu. Tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyordum.

Kolumu kapıya doğru uzattım. "Önden buyurun."

Barmen, muhteşem bir sakalı ve şimdiye kadar gördüğüm en havalı askıları olan bir hipsterdi. İki old-fashioned ve biraz domuz eti ve sebzeli mantı sipariş ettiğimde bana iki kez bakmadı. Ya futbol hayranı değildi ya da barına kimlerin geldiği umurunda değildi. Her iki durum da bana gayet uygun geldi.

Hızlı hareketlerle içkilerimizi karıştırdı ve bana doğru kaydırıldı.

"Köfteler hazır olduğunda size getiririm, siz bir yer seçin," dedi ve bara hafifçe vurarak mutfağa geri döndü.

Ava, ağır yeşil perdelerin ötesindeki kare şeklindeki açıklıktan geçerek, ilk baktığımızda görmediğim bir alana doğru ilerledi. Orada yaklaşık dört boş masa vardı ve o, bize en fazla mahremiyet sağlayacak şekilde köşede duran masayı seçti.

Ona düşük topuzlu bardağı uzattım ve o bana gülümsedi.

"Umarım eski moda bir içki sorun olmaz," dedim ona, karşısına otururken. Masa küçüktü, bu yüzden dirseklerimi masanın üzerine koyduğumda, neredeyse tüm masayı kapladım.

Ava cevap vermek yerine, yavaşça bir yudum aldı ve takdirle mırıldandı. Sonra titredi. "Oh, bu çok lezzetli."

"Çikolatadan daha mı iyi?"

İçkisini bir yudum daha aldı. "Seninle o çikolata hakkında konuşmaya hazır değilim, hain."

"Eninde sonunda beni affedeceksin." Ava kıkırdadı ama tartışmadı.

Aylardır hissetmediğim kadar hafif hissederek, içkimi yavaşça yudumladım. Oturduğumuz dostane sessizlik — iyi müzik, hafife almadığım mahremiyet ve alkolün verdiği sıcaklık sayesinde — beni garip bir tür ağırlıksızlık hissine kapılmaya itti.

"Yeni bir takımda olmanın en kötü yanı nedir?" diye sordu Ava, boş bardağını masaya koyarak. Koltuğuna yaslandı, barmenden iki içki daha istedi, sonra tekrar tüm dikkatini bana verdi.

Sorusu karşısında kaşlarım alnımda yükseldi. Cevap vermeyi düşünürken, onun sabit bakışlarını karşılayarak ağır ağır arkama yaslandım.

"Kendimi uzun zamandır o şehrin, o topluluğun bir parçası olarak tanımlıyordum. Başka bir forma giyeceğimi hiç hayal etmemiştim, bu yüzden yeniden yeni adam, kendini kanıtlaması gereken adam olacağımı hiç düşünmemiştim." Ağzımı ıslak bir şekilde yuttum. "İlk birkaç gün oldukça dengesiz hissettim."

O başını salladı. "Ne değişti?"

Garson içeceklerimizi getirdi ve Ava ona gülümsedi. İkimiz de sessizce içeceklerimizi yudumladık.

"Ne değişti?" diye tekrarladım, cevap vermeden önce kelimelerin tadını çıkardım. Belki de içki dilimi çözüyordu, çünkü nadiren içerdim ve kafamda hoş bir sersemlik hissediyordum. "Sanırım sendin."

Sürpriz karşısında ağzı açık kaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi?"

"Sen." Gülümsedim. "Bu seni şaşırttı mı?"

Cevabını biraz kekeleyerek verdi ve pembe bir kızarıklığın boynuna ve yüzüne yayıldığını gördüm. "Şey, evet. Çok fazla şey yaptığım söylenemez."

"Dalga mı geçiyorsun?" Başımı salladım. "Slim, maske takmanı veya dünyanın görmek istediği görüntüyü sürdürmeni gerektirmeyen birinin yanında olmanın ne kadar nadir olduğunu bilmiyorsun galiba. Burada bana bunu sağlayan tek kişi sensin."

Buna nasıl cevap vereceğini bilmediği belliydi ve dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye cevapladı, sessiz ve samimi bir şekilde.

Ava bir yudum daha alarak kendini topladı, ben de bir yudum aldım.

Hoş bir öğleden sonra geçirdikten sonra, sanki bir koza içindeymişçesine, ona uzun uzun baktım ve perdenin arkasını biraz açmama izin verip vermeyeceğini görmek istedim. Bilmek istediğim, anlamak istediğim şeyler vardı ve onun içine kapanık yapısı, onu biraz olsun açığa çıkarmaya kararlılığımı daha da artırdı.

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Yavaşça nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gergin olmam mı gerekiyor?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sadece konuşuyoruz. Sen de bana her şeyi sorabilirsin."

Ava'nın parmakları masaya gergin bir şekilde vuruyordu ve kendimi tutamadığım için elimi onların üzerine koydum. Bana utanmış bir gülümsemeyle baktı ve parmaklarını sabit tuttu.

"İlişki geçmişim hemen hemen," diye başladım, sonra yüzümü buruşturarak durdum, "herkesin malumu. Ama bir şey merak ediyorum. Ya sen? Sen nasıl hala...?"

Cevap olarak verdiği gülümseme çarpıktı. "Hala bekarsın? Belki de benimle geçinmek imkansızdır. Ya da deliyimdir. Ya da her ikisi de."

"Hadi ama," dedim, sandalyeme yaslanarak. Ellerim onunkilerden kaydı ve o cevap vermeden önce bir dakika boyunca ellerine baktı. "Hepimiz bazen biraz imkansız ve çılgınız. Viski içerken paylaşacak ilginç eski sevgili hikayelerin yok mu?"

Ava'nın kaşları kısa bir süre çatıldı. "Aslında yok. Üniversiteden beri yok. İşle çok meşgulüm ve işimi seviyorum. Bu... yeterli."

Yeterli. Böylesine zeki, güzel ve ilginç bir kadının kullanması için ne kadar güvenli, incitilemez bir kelime. Kimsenin onunla tanışıp, onun dünyaya göstermediği yanlarını ortaya çıkarmak için aynı dürtüyü hissetmemiş olması inanılmaz geliyordu. Bu...

"Bu imkansız görünüyor," diye fısıldadım ve bunu yüksek sesle söylemek istememiş olmama rağmen, o beni duydu. Yanakları kızardı ve hızla başka yere baktı.

Diğer odadan gelen bir kahkaha sessizliği bozdu ve gözlerimiz buluştu. O da beklenmedik bir şekilde ağırlaşan anın keskin bir şekilde sona erdiğini, normal sohbete geçişi hissetmişti.

Oradan sonra işler kolaylaştı. Kendi köşemizde kahkahalar yükseldi, işinde gördüğü ve yaptığı şeyleri anlatırken, ben de ona New Orleans'ta geçirdiğim yıllardan hikayeler anlattım. Bir ara, ağzını eliyle kapattı, böylece içkisini küçük masamıza dökmedi, ben ona doğru eğildiğim için kollarım masayı doldurmuştu. Gözleri sıkıca kapalıydı ve üçüncü içkimi bitiriyordum, ona daha yakın eğilip büyük, beceriksiz parmaklarımla gözlerini tekrar açma isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldım, sadece onun koyu, uzun kirpiklerinin üzerindeki parlak rengi görebilmek için.

Ava elini indirdi ve derin bir nefes aldı. "Peki, arabanızdaki parıltıyı temizlemek ne kadar sürdü?"

Gözlerim dudaklarının hareket ettiğini gördü, ama kafamdaki gürültüden dolayı söylediklerini duyamadım. Sonra dudaklarının kelimeleri oluştururkenki şeklini incelemeye başladım. Sonra tatlı bir gülümsemeyle açıldılar ve Ava Baker'ın ağzına bakakaldığımı fark ettim.

"Üzgünüm," mırıldandım ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Burası çok gürültülü."

O mırıldandı ama cevap vermedi. Muhtemelen hiç gürültülü olmadığı için. Muhtemelen biraz sarhoş olduğum ve dudaklarının bana hangi pembe rengi hatırlattığını karar vermeye çalışırken ağzına bakıyordum.

Ve burnu. Düz ve küçüktü ve ucunda hafifçe yukarı doğru kıvrımlıydı.

Ayrıca sağ yanağında bir çil vardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Matthew?" dedi, açıkça eğlenmiş ama aynı zamanda benim keskin bakışlarımdan açıkça utanmış bir şekilde.

Arkanıza yaslandım ve net hissettiğim gözlerimle ve bulanık hissettiğim beynimle yüzünü bir kez daha yavaşça süzdüm.

Ama beynimin bulanıklığı, mutlu, hafif ve keyifli olduğumuz bu küçük alanda, aptal ve ağır dilimle kıyaslanamazdı. Çünkü ona ne kadar güzel olduğunu söylemek yerine, kendimi tamamen farklı bir şey söylerken buldum.

"Kız kardeşine hiç benzemiyorsun."

BÖLÜM DOKUZ

AVA

MATTHEW kocaman yumruklarını sıkıp, iri kolunu geriye çekip, karnıma yumruk atmış olsaydı, beni daha fazla şaşırtmazdı.

Ağzımdan bir yumruk gibi çıkan hava dalgasını duydum, aramızda ağır bir sessizlik oldu ve o geriye yaslandı, söylediğinin farkına varınca yüzünde acı dolu, korkunç bir ifade belirdi. Söylediklerinin nasıl algılandığını fark etti.

"Ava," dedi hızlıca, gözlerini hızla kırıştıtararak ve masanın ortasına doğru eğilerek. "Ben... ben öyle demek istemedim. Ne aptalım. Çok özür dilerim."

Gülümsemeye çalıştım, ama yüzüm o kadar sıcak ve karıncalanıyordu ki, cildim buz gibi soğuktu, kaslarım o sözleri söylediği anda sanki demir bir kafese hapsolmuş gibi donmuştu.

Elleri, masanın yüzeyinde donmuş olan ellerimi kavradı. Ellerin sıcaklığı normalden fazlaydı. Matthew'un ellerini hissettiğimde, sanki biri bir buz bloğunun üzerine güneşi sarmış gibi hissettim. Kısacası, hiç şansım yoktu.

"Sorun değil, Matthew." Çok ihtiyacım olan havayı içime çektim. "Hayatım boyunca Ashley'nin olağanüstü güzelliğinin etrafındaki herkesi gölgede bıraktığını biliyordum. Ashley, Blake Lively ve Margot Robbie'nin bir çocuğu olsaydı ve Charlize Theron da onun DNA'sına biraz katkıda bulunsa, dünyaya gelmiş en melek gibi varlık olurdu."

O h hhhh, ses tonumda düşündüğüm kadar acı yoktu. Sözlerim keskin çıkmıştı. Sanki biri

buzun üzerine şurup dökmüş gibi, sonuç sert, çatlak ve rahatsız edici bir şeydi. Yutulması imkansız bir şey.

Şansına, Matthew o sıcak ela gözleriyle bana acıyarak bakmadı. Eğer bana acıyarak bakmış olsaydı, o kadar hızlı çıkardım ki bu şirin küçük barda izler bıraktırdım.

Konuşmadan önce alt dudağını yaladı, bu sefer sözlerini dikkatlice seçerek. *Belki de* bunu dört dakika önce yapmalıydı.

Elleri, benim sıkılı yumruklarımın üzerinde sıkılaştı. Peki, güneşin acımasız sıcaklığı altında buza ne oldu? Daha önce hiç el ele tutuşmamış küçük bir fahişe gibi eridi. İşaret parmağım onun parmağıyla dolandı ve o yavaşça nefes verdi.

"Ben bir aptalım," diye başladı. İçimden güldüm ama itiraz etmedim çünkü sözleri hala küçük ısırgan otları gibi acıtıyordu. "Ve kız kardeşinin güzel bir kadın olduğunu inkar ederek sana yalan söylemeyeceğim."

Kaşlarımdan biri yukarı kalktı. "Öyleydi mi?"

Dağ gibi omuzları, yüzündeki yoğun ifadeyle tezat oluşturan rahat bir omuz silkmeye kalktı. "On yıldır onu görmedim. Belki şimdi çirkinleşmiştir."

Bu sefer yüksek sesle güldüm. Göğsümdeki acı, kalbimin her atışıyla azalmaya başladı.

"O çirkin değil," dedim ona.

"Çirkin olup olmadığı önemli değil." Gözleri gözlerime dikildi. Hayır, acı gitmişti, ama onun yerine, bana bakışında hissettiğim bu sıcak duygu seli vardı. Matthew Hawkins, sanki yüzümün her bir parçasını kaydetmek istercesine bana bakıyordu. Daha önce yaptığı gibi kataloglamak için değil, hafızasına kazımak için. "Demek istediğim, sen inanılmaz derecede güzelsin, Ava. Bunun, kimin akrabası olduğunla ya da seni birkaç yıl önce tanımış olmamla hiçbir ilgisi yok. Şu anda karşında oturmaktan çok mutluyum."

Kahretsin. O sıcak duygu yumağı mı? O benim kalbimdi, gerçekten sevimli ayakkabılarımdan tabanına kadar eriyip yapışkan bir karışıklığa dönüşmüştü. Adam beni bir çikolata fabrikasına götürdü, ki bu yeterince kötüydü. Şimdi, onun karşısında otururken, o bana

bana böyle şeyler söylediğinde. Ne bekliyordu ki? Ben de bir insandım. Yıllar önce ona deli gibi aşık olan bir kadın.

Bu, benim için ruhumu parçalayan bir utançla sonuçlanabilecek, tam bir felaketin reçetesi idi.

"Ağlamayacağım," dedim. Bu garipti çünkü gözlerimi kırpana kadar bu düşünce aklımdan bile geçmemişti ve gözlerim kaşınıyor ve yanıyordu. Dudakları gülümsemeye uzandı. "Ama ayık olsaydım ve hafif PMS belirtileri yaşıyor olsaydım, ağlıyor olurdum."

"Sadece ayıkken mi ağlıyorsun?" Nedense, bu bilgi onu çok memnun etmiş gibiydi.

Ciddiyetle başımı salladım. "Evet. Çoğu durumda sarhoş olduğumda çok mutlu olurum." Sonra bu sözleri düşünürken başımı yana eğdim. "Tabii bana kırmızı şarap vermezsen. Kırmızı şarap beni gerçekten çok duygusal yapar."

"Not edildi," dedi, beni kıkırdatabilecek kadar ciddi bir şekilde.

Harika, şimdi ben de kıkırdıyordum ve parmakları hala benim parmaklarıma dokunuyordu. Sanırım, dilimle onun tenini tatma dürtüsüne kapılmadan önce oradan çıkmamız gerekiyordu. Her yerini.

"O zaman sana muhtemelen hiç kırmızı şarap ikram etmeyeceğim," diye devam etti Matthew, ben de boynundaki tendonun tadı nasıl olurdu diye hayal kurarken.

"Hayır mı?" diye sordum, hayalimden sıyrılıp gözlerimi kırptıktan sonra. Tadı seks gibi olurdu. Ve güç gibi. Ve terlemeden benim dört katımı bench press yapabilen bir erkek gibi. Gerçekten başka bir şey düşünmem gerekiyordu. Burası ısınmaya mı başlamıştı?

Elimi sıktıktan sonra bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Hayır. Neden seni ağlatacak bir şey yapmak isteyeyim ki? Bu benim kalbimi kırar."

Hızla ayağa kalktım ve o şaşkınlıkla bana baktı. "Gitmeliyiz."

Matthew yavaşça cevap verdi. "Tamam. İyi misin?"

Titrek bir el ile yüzümdeki saçları geriye itip başımı salladım. "Evet, sanırım sadece içkiler beni etkiledi."

O gülerek masaya biraz para attı ve ayağa kalktı. "Ben de. Birkaç yıldır bu kadar çok içmemiştim."

İlk hata: bardan çıkarken ona çok yakın yürüdüm, bu yüzden ona omuz atıp bununla dalga geçmek istediğimde

, doğal olarak onun kocaman göğsüne yaslanmak zorunda kaldım.

İkinci hata: Terasın sonundaki basamakları unuttum.

Üçüncü hata: topuklu ayakkabı giymek.

İlk adımı attığımızda bileğim sallandı ve diğer ayağım garip bir şekilde yere basmıştı. Topuğum kaldırırma garip bir açıyla çarptığında çıkan sesi duyunca nefesim kesildi.

Matthew, yüzüstü kaldırırma düşmeden önce beni belimden yakaladı.

"Lanet olsun," diye inledim, beton üzerinde topallayarak. "İyi misin?"

Ayaklarıma baktım, biri diğerinden 9,5 cm daha yukarıda duruyordu. Zavallı Jessica Simpson Eveena sandaletlerim. Mükemmel bir floresan sarısı tonundaydınız. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadınız.

Matthew kahkahayı bastı ve ben bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince inledim. Ben onun yanına sokulmuşken, kolunu omuzlarıma doladı. Dudaklarım gülünç bir şekilde büzüldü ve o dilini şaklattı.

"Sorun yok. Çok pahalı mıydılar yoksa?"

"Hayır, ama mesele maliyet değil. Mesele, onları sevmiş olmam. *Mesele*, şimdi o kişi olmak zorunda olmam, içkiyi kaldıramayan sarhoş bir üniversiteli kız gibi eve topallayarak gitmek zorunda olmam."

Etrafımızdaki ışıklar sönükleşirken, güneş batıp gökyüzü koyu kot mavisine dönerken, Matthew bana erimiş çikolata gibi hissettiren bir şekilde gülümsedi.

"Seni eve güvenle götüreceğime söz versem nasıl olur? Topallamak zorunda kalmazsın."

Gözlerimi kısarak, yukarı, yukarı, yukarı, onun yakışıklı yüzüne baktım. Ne zaman bu kadar uzamıştı?

Ah evet, lanet olası ayakkabım kırıldığında.

"Sen araba kullanamazsın," dedim ona suçlayıcı bir şekilde. "Biliyorum."

Sonra kolunu kaldırdı ve "Hey, buradayım" diye bağırdı.

Parlak sarı bir minibüs taksi, bizden yaklaşık kırk metre ileride kaldırımında aniden durdu. "Orası çok uzak," diye fısıldadım, başım dönüyordu, ayak bileğim zonkluyordu ve vücudumun tümü onun vücuduna sıkıca yapışmıştı. Kolum ne zaman onun beline dolanmıştı?

Ne zaman olduğunu umursamadım bile, çünkü ellerimin altında kasları hissedebiliyordum. Tüm kasları. Çok, çok fazla kas. Sıcak, hareketli, güçlü Matthew kasları.

"Hadi bakalım," dedi, tek uyarısı buydu, eğilip bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtımın arkasına geçirerek beni sanki bir çuval tahlımlışım gibi kollarının arasına aldı.

"Matthew," nefes nefese gülerek bağırdım. Ama itiraz ettim mi?

Kesinlikle hayır.

Kollarımı hemen boynuna doladım. O bizi bekleyen taksiye doğru yürürken, ben de mutlu bir ritimle ayaklarımla zıplamış olabilirim.

"Böyle daha mı iyi?" diye sordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözlerine bakarken, nefesinin tatlı kokusunu alabiliyordum. Taksi tavanından gelen sarı ışık, keskin hatlı yüzünü her zamankinden daha sert ve yoğun gösteriyordu.

Başımı salladığımda etrafımızdaki hava yoğunlaştı. Gözleri ağızıma indi ve ben dudaklarımı yaladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Minibüsün sürgülü kapısını açarken gözlerini benden hiç ayırmadı. Kapı, içine girebileceği kadar açıldığında, beni yere indireceğini sandım, ama o bunu yapmadı. Gücünün ve inanılmaz vücudunu kontrol etme yeteneğinin bir kanıtı olarak, Matthew minibüse girdi ve kaptan koltuğuna oturdu.

"Nereye?" diye sordu taksi şoförü sıkılmış bir ses tonuyla.

Adresimi hızlıca söyledim ve aramızdaki garip, titreyen göz teması kısa bir süreliğine kesildi.

Taksi hareket ettiğinde, derin bir nefes alıp, Matthew Hawkins'in kollarının beni sardığı, hareketsiz ve sert bir şekilde kucağında oturduğumu kabul etmek zorunda kaldım.

"Beni indirebilirsin," dedim sessizce, ağzımı kulağına doğru eğerek, sanki kimsenin duymasını istemediğim bir sırmaş gibi.

Karanlık kabinin içinde gözleri altın rengi parlıyordu. "Yapabilirim."

Onu daha iyi görebilmek için hafifçe yerimi değıştirip derin bir nefes aldım ve parmaklarımı başının arkasında gezdirdim. Parmak uçlarımı yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken, kısa saçları cildimin altında yumuşak ve diken diken hissettirdi.

Dizlerimin altında olan kolu şimdi kucağımanın üzerindeydi ve eli çıplak uyluğumun üzerinde genişçe açılmıştı.

Artık güneş ve buz yoktu. Onun ve benim aramda bir ayırım ya da aramızda keskin bir sınır yoktu.

Sadece sıcaklık vardı. Onun içindeki her şey bana, damarlarıma ve vücudumdaki her kan damarına sızdı. Neredeyse her durumda göz ardı edilebilecek küçük hareketler. Ama müzik yoktu. Konuşma yoktu. Şoför başka bir şeye odaklandığı için sayılmazdı.

Sadece o ve ben, tatlı bir sessizlik içindeydik.

Parmakları derime kıvrılırken, eli yavaşça dizime doğru inip tekrar yukarı çıktı. Nefesi hızlandı ve açık dudaklarımdan hissedebiliyordum.

Sırtım onun geniş göğsüne doğru kavisleniyordu, göğüslerim onun derin nefes alıp verişleriyle hareket eden gömleğinin ön kısmına sürtünüyordu.

Parmaklarım, onu bana daha yakın hale getirebilecekmişim gibi kafatasının kıvrımlarına daha sert bastırıyordu. Ama o sabit duruyordu, gözleri benimkilere bazı söylenmemiş düşüncelerle bakıyordu.

Bir sınır var ve biz onu aşmak üzereyiz.

Yüzünde gördüğüm buydu. Bu gerçekten bir soru değildi. Hayır *yapmalı mıyız?*

Bunun kaçınılmazlığı, damarlarımızda dolaşan alkolün tatlı etkisiyle daha kolay hale gelmiş olabilirdi. Ama ben sarhoş değildim. O da öyle.

Ve ben ne istediğimi biliyordum. Şimdi onun da aynı şeyi isteyip istemediğini görme zamanıydı. "Matthew," diye fısıldadım, ağzımı onun ağzına yaklaştırarak kollarımı boynuna doladım. O da kollarını bana doladı.

Daha
yakın.
Daha
yakın.

Tekrar konuştuğumda dudaklarım onun dudaklarına değdi. Tüm vücudum arzuyla titriyordu. "Eğer şu anda beni öpmek istemiyorsan, o zaman..."

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Başını eğip göğsünün derinliklerinden gelen bir iniltiyle dudaklarımı açtım ve dilimle onun diline dokundum. Dilini ıslak ve içkisindeki buzdan dolayı hala soğuk olan ağzımın içine soktu ve ben tam nefes almadan öpüşmeyi domine etti.

Dudakları sertti ve vay canına, bu adam öpüşmeyi biliyordu. Ben kendimi göğsüne daha da sıkı bastırırken, onun büyük eli kığımın kıvrımlarını kavradı. Sandalyede yer olsaydı, sanki işim buymuş gibi kucağına oturdum.

Bu, hayal edebileceğim her şeyden çok daha fazlasıydı.

Emerek, ısırarak öpüşüyorduk. Dudaklarımı tatlıca yaladıktan sonra tekrar anahtarı çevirip alt dudağımı dişlerinin arasına çekti, benden çaresizce inleyen bir ses çıkardı.

Matthew Hawkins öpüşmeyi
biliyordu. *Beni* öpüyordu.

Ve benim bekar olmamın imkansız olduğunu düşünüyordu.

Dişlerinin kenarını yaladım, dilimin ucunu ağzına çektiğinde inledim. Tırnaklarım kafasına gömüldü, o da ağzıma homurdandı ve boynumu emmek için benden uzaklaştı.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı nabzımın üzerinde.

Beni şaşırtan bir şiddetle, iki elimle yüzünün yanlarını kavradım ve tekrar ağzını buldum. Sadece onun derin, derin sesinin bunu söylemesi bile beni çılgına çevirdi ve sinirlendirdi, bir uyuşturucu bağımlısı gibi, sinirlerimi yatıştırmak için kısa bir doz arıyordum.

Kalçalarımı sallarken dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Büyük ellerinden biri sırtımda yukarı kaydı, saçlarıma dolandı ve saç tellerini sıkı bir yumruk haline getirdi. O tutuşun zar zor bastırılmış tutkusuyla içimden çıkan ses minibüste yankılandı.

"Seks yok," diye bağırdı taksi şoförü, bize doğru dönerek. "Ciddiyim. Pantolonunuzu kapalı tutamazsanız sizi burada indiririm."

Matthew dudaklarıma gülümsedi. Alt dudağının çizgisini yaladım ve o burnundan hava üfledi.

"Bunu kolaylaştırmıyorsun," diye fısıldadı.

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. Eh, sarhoş taksi öpüşmeleri en iyisiydi. "Peki" — boğazımı nazikçe temizledim — "o zaman zor mu yapıyorum?"

O benim yanıma gıdıkladı ve ben gülmeye başladım, ancak o elini yanıma kaydırıp kocaman eliyle göğsümü avuçladığında gülmeyi bıraktım. Avucuyla beni kapladı ve yavaş, alaycı dairesel hareketler yaptı. Sırtımı o okşamaya doğru kavisleyerek, daha fazlasını, daha sertini ve daha az giysi olmasını istedim.

"Ahem," taksi şoförü rahatsız edici bir şekilde boğazını temizledi ve ben geri çekildim. Tanıdık binalar, Matthew'un ellerinin ve dudaklarının vücudumda yarattığı sersemlikten beni uyandırdı.

O hareket etmeden önce, çünkü merhaba, ben onun kucağındaydım, çantama uzandım ve şoföre biraz para uzattım. Ben öne eğilip kapıyı açıp dışarı atlamaya çalıştığımda o iç geçirdi. Matthew'un eli ben inerken sırtımda kaldı, iri vücudu hemen arkamdaydı.

İnsanlar hala sokaklarda yürüyor olsalar da, binamın önü o kadar karanlıktı ki kimse ona iki kez bakmadı. Topallayarak bir adım attım ve o beni tekrar kaldırmaya çalıştı.

Elimi uzattım. "Sakın yapma."

Matthew yavaşça bir kaşını kaldırdı. "Seni eskisi gibi taşımamı istemiyor musun?"

"Olmaz."

Omuz silktili. Sonra hızla eğilip beni omzuna itfaiyeci taşıma pozisyonunda kaldırdı. O benim binama doğru yavaşça yürürken, ikinci kapı açılmayınca durduğunda kahkahalarla çığlık attım.

"Kartım ya da biri sana kapıyı açmadan olmaz," dedim kıkırdayarak. O benim kışımaya vurdu, ben de onun kışını çimdikledim. Tanrım, o adamın kışı müzede sergilenmeli. Baş aşağı asılıyken elimden geldiğince çantamı karıştırdım.

Aşağı indiğimde, onun yanından uzanarak anahtar kartımı tarayıcının önüne tuttum. Işık yeşile döndü ve Matthew kapıyı açtı.

Asansöre bindikten sonra, aşağı inmek için kıvrandım.

"Hangi kat?" diye sordu, kolunu uyluklarımın arkasına sıkıca dolayarak.

"Hatırlamıyorum," dedim. "Tüm kan başıma hücum etti."

O içini çekerek beni panele doğru çevirdi. Dört tuşuna bastım ve asansör yukarı doğru hareket etti.

Kabul ediyorum, flört konusunda oldukça paslanmıştım, ama ikiniz de sarhoşken, dilinizi birbirine dolamışken ve o sizi omzunda dairesine taşıırken beklentiniz ne olabilirdi ki?

Bana göre? Ben bunu, sevimli bir sütyen ve iç çamaşırı giydiğim için gerçekten çok mutlu olduğum şeklinde yorumladım.

Dördüncü katta zil çaldı ve ben onun sırtına vurdum. "Cidden, artık yürüyebilirim, seni koca maymun."

Beni ayağa kaldırdığında, koridor tehlikeli bir şekilde dönmeye başladı, bu yüzden başım düzelene kadar onun pazılarını sıkıca tuttum.

Sonra parmaklarımın altında sıkı kasların kıvrımlarını hissederek sıktım. Çok büyük. Çok, çok büyük.

Gözlerimi açtım ve ellerim onun pazılarını ve göğüs kaslarını oluşturan kayaları okşadı. Ben onun gözlerine bakarken, gülümsemesi kayboldu ve yüzü sıcaklıkla gerildi.

Eli yüzüme doğru uzandı ve saçlarımı alnımdan çekip attı. "Bana bundan sonra ne olacağını söyle, Slim."

Takma adımın kullanılmasıyla gözlerim kapandı, bu birdenbire değerli, gizli ve bize ait bir şey gibi geldi. Evet, kanımızda alkol vardı, belki de aramızda olanları sorgulamamamız için yeterli miktarda.

Tek bildiğim, onu istediğimdi. Ve eğer onu elde edebileceğim tek gece buysa, o zaman bunu boşa harcamak istemiyordum.

Elim göğsünden gömleğinin altındaki gümüş kemer tokasına indi ve parmaklarımı sert metalin arkasına kıvırdım.

Elimi o kemere takarak daireme doğru yürümeye başladım ve belki de onun altında bulunan, neredeyse inanılmaz sertliği

okşadım.

Tamam, peki. Bilerek yaptım. Ama keskin nefes alışı karşısında gülümsedim. O burnunu saçlarıma gömerken, ben anahtarla uğraşıyordum.

beni kendine doğru çekti.

Bizi daireme almadan önce, dönüp sırtımı kapıya dayadım, geniş gözlerle ona baktım ve yanlış sözlerle muhtemelen kırabileceği bir kalple.

"Eğer girmek istemiyorsan," dedim ona sessizce, "şimdi söylemelisin. Kızmayacağım ve sana karşı kin beslemeyeceğim."

Matthew bir elini boynumun arkasına koydu, sonra eğilip bekleyen dudaklarıma derin, arayış dolu bir öpücük kondurdu. Kendimi parmak uçlarımda buldum, ondan daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını almak için; ellerim istediğim şeye yeterince dokunamıyordu.

Onun teni benim tenimde.

Vücudumun üzerinde onun ağırlığı.

Dünyanın göremediği yerlerde onun tadının nasıl olduğunu bilmek

görd

Üğü Benim istediğim buydu.

yerle Ve nefesimi tutarak onun cevabını bekledim,

rde

nasıl

bir

tadı

oldu

ğunu

biim

ek.

aynı şeyi hissedip hissetmediğini görmek için nefesimi tuttum.

Geri çekildiğinde, gözlerime baktı. "İçeri girmek istiyorum."

Dudaklarım memnuniyetle gülümsedi. "İyi cevap."

Arkamda, kapı kolunu çevirdim. Döndük, o beni kaldırmak için eğilirken dairem bulanıklaştı, bu sefer beni kapının iç tarafına bastırdı. Bacaklarım onun ellerinin gücünden ayrıldı ve ben onları onun dar kalçalarına doladım.

O çok güçlüydü. Kapıyı açmamdan daha fazla çaba sarf etmeden, beni sert ahşaba dayadı ve dili benim dilimle dolandı. Ellerimi göğsünde gezdirdim, avucumun altında, parmaklarımin arasında kalbinin çarpışını hissettim.

Kollarında, elleri üzerimde ve dudakları benimkiler üzerinde hareket ederken, yavaşça artan zevkin her santimimi kapladığını hissettim. Beni kıvranan, inleyen bir kemik, kan ve deri yığınınna dönüştürdü. Bana verdiği her şeyden daha fazlasına ihtiyaç duyan bir yaratığa.

Daha fazla teni. Dudakları. Ağız. Elleri. Vücudu.

Onu geri ittim ve derin bir nefes aldım. Matthew'un dudakları öpücüklerimden kızarmıştı ve kızaran yüzümde bir gülümseme yayıldığını hissettim.

"Ne?" diye sordu, benim kadar nefes nefese.

"Oda. Yatak."

"Tamam."

Dikleşti ve küçük dairemdeki tek koridordan aşağı yürüdü. Bir eli sıkıca kıkımda kalırken, diğeri omurgamdan yukarı kaydı ve beni kolaylıkla taşıdı.

"Güzel yer."

Ona gülümserken dilimin ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdım ve gözleri bu hareketi ateşli ve tutkulu bir bakışla takip etti. "Sen ona bakmıyorsun bile."

"Biliyorum."

Odamın büyük kısmı karanlıktı ve ona ışığı açmak için beklemesi gerektiğini söylersem bunun fark edilip edilmeyeceğini bir an için merak ettim.

Gölgeler istemiyordum. Onun şaheser gibi vücudunu sadece bir anlık görmek istemiyordum. Technicolor istedim. Ellerimin onun teninde nasıl göründüğünü en ince ayrıntısına kadar bilmek istedim.

Ve zihnimin derinliklerinde, en kibirli, en bencil kısmımda, Matthew'un da aynı şeyi istemesini istiyordum. Bacaklarımın arasına girerken bana bakmasını ve her santimimi görmesini istiyordum.

O durakladığında ve arkasına uzandığında, kısa bir hareket odayı sert ve güzel bir ışıkla aydınlattığında, yüksek sesle konuştuğumu merak ettim.

Ama bu imkansızdı, çünkü dudaklarım onun granit gibi sert çene hattını yalamak, emmek ve öpmekle meşguldü.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı cildime, ve onun ısısı neredeyse yakıcı olmasına rağmen titredim. "Çok daha fazlasını görmek istiyorum."

Matthew beni yatağa geri attı ve ben zıplarken güldüm. Onun cevabı tatlı ve çocuksu bir gülümsemeydi ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu. Çünkü gülümseyen ağızma bakarken, gömleğini çıkarıp yere attığında gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı.

"Bunu her gün tekrar tekrar izleyebilirim ve asla sıkılmam," dedim ve sonra eli kemer tokası üzerinde durduğunda elimi ağızıma kapattım.

Gülünce dişleri ağızında beyaz bir ışık saçtı ve o kocaman eller kemeriyle tekrar iş başına koyuldu. Aferin sana.

Gözlerimi kısarak, cilt kaynaklı kargaşaya ve kelimelerin karıştırılmasına neden olan tek kişi olmak istemedim. Oturdum, sandaletlerimi çıkardım ve yavaşça yatakta dizlerimin üzerine çöktüm.

Kollarımı kavuşturup yavaşça tişörtümü başımdan çıkardığımda, Matthew'un elleri fermuarında durakladı.

Boğazı kalın bir yutkunma ile çalışırken, adem elması yavaşça sallandı. Gözleri yanıyordu, göğsümü kaplayan çıplak dantel sütyenimden hiç ayrılmıyordu. B beden göğüslerim bana hiç bu kadar gurur vermemişti, ama Matthew onlara doğru baktı ve dudaklarını yaladı, pantolonunun fermuarını açarken yaptığı hareket yavaş ve neredeyse müstehcendi.

Ellerim şortuma uzandığında, başını salladı. "Ne?" diye sordum.

"Senin için sorun olmazsa, gerisini ben hallederim." Sesinde bir uyarı işareti olmalıydı. O tınıya ulaştığında, başının üzerinde neon bir tabela yanıp sönmeliydi. *Dikkatli olun. Külotlar kendiliğinden alev alabilir.*

Üzerime çöktü, kalın kolları başımın iki yanını sardı, pantolonu açık duruyordu. Çaresizce, onun sahip olduğu her şeye bakmamaya çalıştım, ve sahip olduğu *çok* şey vardı.

Matthew'un bana baktığı gibi daha önce hiç kimse bana bakmamıştı.

Sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi.

Üzerimde duruşu, göğsüyle benim göğsüm arasında lanet olasıca büyük bir boşluk bırakması, göğsündeki, kollarındaki ve omuzlarındaki tüm kıvrımları ve çizgileri keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Tek bir vücudun bu kadar güç barındırabilmesi neredeyse imkansız görünüyordu.

"Gösteriş mi yapıyorsun?" diye fısıldadım, çenemi onun vücudumun üzerinde yaptığı sözde sınav hareketine doğru sallayarak.

O başını salladı ve acı verici ve alaycı bir yavaşlıkla vücudunu benimkinin üzerine indirdi. Göğsü benimkine değdiğinde, iç çekerek

kollarımı omuzlarına doladım, böylece dudaklarımı onun dudaklarına sürtünebilirdim. O geri çekildi ve ben inledim.

"Şimdi ben gösteriş yapacağım," dedi kötücül bir gülümsemeyle. Tüm ağırlığını bir koluna verdi ve diğer koluyla sütyenimin altından şortumun geniş bel kısmına kadar uzanan cilt alanını izledi. Parmaklarını çevirip bacaklarımın arasına itti; eli cildim ile iç çamaşırlarımın danteli arasında sıkıştı.

Yavaşça, tatlıca keşfetti, kalın parmaklarıyla beni sabırsızlıkla kıvranan bir yığın haline getirdi. Önce bir, sonra iki. O tekrar eğilene kadar boynuna sarıldım, ama benim istediğim gibi ağzımı almaktansa, sütyenimin dantelini göğsümün üzerinde ıslanana ve tamamen şeffaf hale gelene kadar emdi.

Derin bir rahatlama hissiyle, bunun alkolün etkisiyle yapılan, beceriksiz, yırtıcı, ısırgan bir birleşme olmayacağını nihayet anladım. Parmaklarını, dudaklarını ve dilini üzerimde ve içimde gezdirdişi lüks bir deneyimdi. Ellerim sırtında yayıldı, tırnaklarım kaslarını okşadı, ta ki o göğsüme karşı tıslayana kadar.

Yer değiştirdik ve ben onun kucağına oturdum, sütyenimi çıkardım.

İkimiz de bunu aceleyle getirmek için çaresiz görünmüyorduk, bu da beklemediğim derin bir anlam kattı.

Kalçalarımı onun sertliği üzerinde yuvarlarken, saçlarımı yüzümden çekip, delici, neredeyse cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarımı buldu. Elleri belimi kavradı, geniş, sıcak elleriyle göğüslerimi avuçlamak için yukarı kayd. Başparmakları sıkı daireler çizdi ve vücuduma yaptığı etkiyle gelen çarpıcı dalgayı nefes almak için ağzından ayrılmak zorunda kaldım.

"Matthew," diye inledim ve o bizi tekrar çevirdi, kısa bir süre bacaklarımın arasında oturarak benim şortumu çıkardı ve kendininkini de çıkardı. Bacaklarımın arasına yerleşirken donakaldı, ben de onun *bir yere* gideceğini düşünmesin diye hemen bacaklarımı onun uyluklarına sıkıca kapattım.

Ben gözlerimi kapattığımda o da kapattı. "Sen... Benim yanımda hiçbir şey yok."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamam bir saniye sürdü, çünkü hey, bir süredir kimseyle yatak paylaşmamıştım,

beni k lotsuz görmek isteyen biriyle yatmayalı epey zaman olmuştu.

Onun gözlerini açmasını bekleyerek ona baktım. Dudaklarımı yaladım ve sonra söylediğim sözlerle mecazi anlamda uçurumdan atladım.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye fısıldadım. "Benim için... uzun zaman oldu."

Elini yüzümün yanına koydu, başparmağıyla dudağımın alt kenarını okşadı. "Ben de."

Onun düşündüğünü izlerken yutkundum. Biliyordum. Eminim. Onu bir şekilde zorlamaktan korktuğum için, onun iri c ssesinin altında tamamen hareketsiz kaldım. Her anlamda beni gölgede bırakıyordu. Aslında, beni ya da yatağımı kırmayacağından tam olarak emin değildim.

Ama lanet olsun, bu riski almaya hazırdım.

Kararını verdiği anda, bir nefes sonra, parlak, ateşli kehribar rengi gözlerindeki değişimi gördüm. Elini kullanarak bacağımı göğsüme doğru itti ve tek bir yumuşak, uzun hareketle içeri girdi.

Ağzımdan çıkan nefes kısmen bir i  çekiş, kısmen "*bir daha asla bu kadar iyi bir şey hissetmeyeceğim*" ve kısmen de kafamdaki bir *hallelujah* korusu idi.

Ta ki alnını alnıma dayayarak tekrar yapana kadar.

Kollarını sırtıma sıkıca doladı, ben de bacaklarımı sırtına doladım, ayak bileklerimi sıkıca kilitledim.

Hiçbir yere gidemiyordum, millet.

Hareket ederken beni derin bir şekilde öptü ve ben de aynı ritimde hareket ederken dilim onun diline kaydı. O çektiğinde itiyordum, geri geldiğinde yuvarlanıyordum. Sırtı terden ıslanmıştı, benim göğsüm de  yle.

Sıcak bir basınç dalgasının omurgamdan kalçalarıma, oradan da kıvrılmış çarşaflara doğru kıvrılan ayak parmaklarıma doğru kaydığını hissettim. Başımı geriye atarak, aramızda biriken her şeyi dışarı atarken ellerimi yatağımın başlığına dayadım.

O sert bir hareket yaptı, kalçalarını hızlıca salladı ve ben dalga dalga gelen tatlı, ışık saçan bir rahatlama hissiyle kendimden geçtim.

Matthew beni morartacak kadar güçlü bir şekilde kendine çekti, elleri omuzlarımı kavradı ve dudaklarında benim adımla devam etti.

Koca vücudu bana yaslandı, nefesleri sanki maraton koşmuş gibi boynumun yanına çarpıyordu. Kollarımı ona sıkıca doladım ve parmaklarımı, boynunun derisiyle birleştiği yerde, inanılmaz yumuşak saç çizgisini okşadım.

Bir dakika sonra başını kaldırdı ve bana baktı.

Kal, diye içimden hararetle diledim ama ona yüksek sesle sormaya cesaret edemedim. Belki de bu oydu. Belki de onun nasıl hissettiğini öğrenebileceğim tek fırsat buydu. Gözleri yüzümde dolaşırken, gözlerindeki duyguyu okuyamadım.

"Bu gece bu yatakta bana yer var mı?" diye sordu sonunda.

Gülümsedim. "Evet."

Derin bir iniltiyle yanına uzandı, beni kendine doğru çekerek başımı göğsüne, bacaklarımı da bacaklarına doladı. "Güzel."

Kalbinin üzerindeki terli, tuzlu cildine gülümsedim ve oraya küçük bir öpücük kondurdum. İyi, bunu tarif eden tek kelimeydi. Kısa bir süreliğine yataktan kalkıp kendimi temizledim ve ikimiz için su şişeleri aldım. Çıplak olarak yatak odama geri döndüğümde uykuya dalmıştı, ama gözlerini beni izleyecek kadar açtı.

Ben onu belinden aşağısı örtülen çarşafın altına geri kayarken, dudakları hafifçe kıvrıldı.

Orada ne olduğunu hayal etmediğimden emin olmak için küçük parmağımla aşağı çekmek istedim, çünkü vay canına, o çok orantılıydı. Ama kolunu uzatırken çok yorgun ve çok mutlu görünüyordu, ben de bu havayı bozamazdım. Yanına sokuldum ve iç geçirdim.

"İyi geceler, Slim," diye fısıldadı başımın üstüne, saçlarıma tatlı bir öpücük kondurarak.

O derin nefes alırken, eli çıplak kalçamın üzerinde kıvrılmış halde, en az bir saat orada uzandım. Sabahleyin hala orada olmasını umarak, güneşin doğmasıyla birlikte ortaya çıkabilecek olasılıkları değerlendirdim. Bu gece,

onun sıcak, yumuřak tenine dokunurken dűřűndűm, *bu gece, o benimle
birlikteydi.*

ONUNCU BÖLÜM

MATTHEW

BOŞANDIĞIMDAN BERİ, bir kadınla yatakta uyandığım zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. O sabah, gözlerimi açıp yanımda uzanmış Ava'yı gördüğümde, saçları tamamen karışmış ve kolları bana doğru uzanmış haldeydi, neredeyse yüksek sesle gülmeye başlayacaktım.

Tek gecelik ilişkiler yaşamazdım.

Saygı duyduğum, gerçekten sevdiğim ve aynı zamanda birlikte çalıştığım biriyle tek gecelik ilişki yaşamazdım.

Ava ile

Ava ile

Ama yan dönüp onun uyumasını izlerken, zaten biliyordum Onunla birlikte olmak gerçekten çok iyi hissettirdiği için bu riski göze aldım. Çünkü daha fazlasını bilmek istedim.

Beni yönlendiren gururum ya da yanlış gidebilecek durumların uyarı işaretlerini görmezden gelerek ulaşmaya çalıştığım sahte bir ideal değildi. Bu, ona daha fazla yakınlaşmak, onun yanında hissettiklerime daha fazla güvenmek gibi güvenebileceğim bir şeydi.

Gecenin bir vakti, ellerinin karnımı okşadığını hissederek uyandım. Ondan sonrası tembel, yavaş bir bulanıklık gibiydi. Onu yan çevirdim, göğsümü sırtına yasladım, sonra bacağını benim bacağımın üzerine kaldırdım ve tekrar içine girdim. İkimiz de tek kelime etmedik. Pozisyonumuzdan dolayı sadece küçük hareketler yaptık, o omzunun üzerinden bakarken ağzını ağızıma buldu, ellerim karnından aşağı kayarak bacaklarının arasına girdi.

Uzun sürmedi. Terli değildi.

Mükemmeldi. Tek bildiğim, onun ellerinin üzerimde olduğu halde uyanmanın iyi hissettirdiği idi. Şu anda bilmem gereken tek şey buydu.

Ava derin bir nefes aldı ve yüzünü yastığa gömdü. Uyanmadı ve neredeyse anında ritmik nefes almaya devam etti.

Onu uyandırmadan dikkatlice yataktan kayarak kalktım ve yerde boxer şortumu buldum. Onu giyerken koridordan geçtim ve sonunda onun evini görebildim.

Küçük ve düzenli bir daireydi, parke zeminleri ve mobilya ve duvar boyalarının soğuk tonları vardı. İş yerinde giydiği kıyafetler ne kadar parlaksa, dekorasyon stili de tam tersi gibiydi. Her şey çoğunlukla beyaz ve griydi, televizyonun karşısındaki uzun gri kanepenin önündeki yastıklar, battaniyeler ve puflarda lavanta ve açık mavi renkler göze çarpıyordu.

Tuvaleti kullandıktan sonra mutfağını buldum ve kahve bulana kadar dolapları aradım. Makinesi oldukça basitti, bu yüzden o uyanana kadar bu sabahın nasıl geçeceğini düşünürken bir demlik kahve hazırladım. Nasıl geçmesini istediğimi düşündüm.

Birlikte çalışıyorduk, bu da işleri karmaşıktırılıyordu. Kesinlikle kötü bir işaretti. Özellikle de iş ile zevki asla karıştırmayan iki kişi için.

İki kez seks yapmıştık. Bu iyi bir işaretti. O da benim kadar geçici seks seven biri gibi gelmiyordu bana. Özellikle de geçmişimiz olduğu için.

Bu düşünceyi kafamdan silmek zorundaydım. Ava ve benim bir geçmişimiz vardı. Şimdiye kadar aktif olarak konuşmaktan kaçındığımız bir şeydi ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Kahve sıcak ve kokulu bir şekilde sürahiye damlarken ellerim tezgaha dayanmıştı. On yıl önce olmuşsa ne olmuş? Baker kızlarının ikisiyle de yatmışım ve bu, mideme bir taş gibi çökmüştü çünkü dün gece Ava ile olanlar konusunda kendimi savunmacı hissetmekten hoşlanmıyordum.

Ashley ile olan ilişkiyi geride bırakmışım. O kapı sıkıca kapanmıştı. Çünkü, Ava'yı sıska, tatlı bir on dört yaşındaki kızken tanışmamış olsaydım,

Washington Wolves'un Kıdemli Halkla İlişkiler Müdürü Ava Baker'a kesinlikle ilgi duyardım.

Onu görseydim, çok güzel olduğunu düşünürdüm. Onunla konuşsaydım, zeki ve eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Bıçak sırtı kadar keskin ve son derece kendine güvenen biriydi. Sürekli elliden fazla futbolcuyla uğraşmak için öyle olmak zorundaydı.

Sonuçta önemli olan buydu. Onu yine de isterdim. Belki bu kadar çabuk olmazdı. Belki onu birkaç ay tanıdıktan sonra çıkma teklif ederdim.

Ama bunu bilmek, onun da aynı şeyi isterse bunu denemeye istekli olmam için yeterliydi.

Kahve demlenirken dönüp tezgaha yaslandım. Küçük yemek masasında, büyük, yuvarlak bir cam akvaryumda derin mavi bir parıltı gördüm.

Gülümseyerek eğildim ve Frankie adındaki balığı ilk kez gördüm. Akvaryumun dibine koyduğu kil çömleğin etrafında büyüyen parlak yeşil bitkinin etrafında dolanırken, yanardöner mavi ve mor tonlarıyla çok güzeldi.

"Keşke balıklar konuşabilseydi, değil mi?" diye sordum ona. "Muhtemelen ondan tüm güzel şeyleri duyuyorsundur."

Akvaryumun yanında bir balık yemi kabı gördüm, onu açtım ve suyun yüzeyine bir tutam attım. Hemen, uzun, dalgalanan yüzgeçleriyle bir girdap oluşturarak yukarı fırladı ve yemi gagalamaya başladı.

İki fincan kahve doldururken onun yemek yemesini izledim. O, onun kişiliğine dair ilginç bir ipucuydu.

Bir evcil hayvanı vardı, onun sunduğu arkadaşlık açısından bir evcil hayvan taşından bir adım öte olsa da. Ama akvaryumu tertemizdi, tek bir balık için büyüktü ve onun tek yemek alanının ortasında bir yeri vardı.

Daha fazlasını öğrenmek istedim. Her ipucu, bir sonrakini açıp, bir sonraki ipucuna geçmeden önce onun çikolatalarından birini tadar gibi tadını çıkarmak istememi sağladı. Acele yok, beklenti yok.

Koridorda geri yürürken, onun bana bunu anlamama izin vermesini ummaktan başka çarem yoktu. Onu anlamamı.

Kapıya ulaşmadan önce, yatağın gıcırdamasını ve derin bir iç çekişi duydum. Gülümsedim.

Ama onu gördüğümde gülümsemem kayboldu. Yatağında oturmuş, çarşafı koltuk altlarına sıkıca sıkıştırmış, uykudan izleri kalan yüzünde kaşlarını çatmış, on beş dakika önce uyuduğum yere bakıyordu.

Kaşlarını çatması iyiye işaret değildi.

Ama kaşlarını çatmış olduğunu fark edince, omuzlarının da düşmüş olduğunu fark ettim.

Boğazımı temizledim ve o, vücudunu örten toplanmış çarşafı eliyle tutarak sıçradı.

"Hay aksi," diye fısıldadı ve ben odaya girerken gergin bir kahkaha attı. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm." Kupaları kaldırdım. "Bunları kullanabiliriz diye düşündüm."

Ava dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, yeşil gözleri çıplak göğsümü hızla taradı ve sonra sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi başka yere baktı.

"Teşekkürler." Ben ona kupayı uzattığımda kabul etti ve ben yatak ucuna oturup kupamdan dikkatlice bir yudum aldım.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Bunu yapmakla deli miyiz?" diye sordu aynı anda. İkimiz de donakaldık.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu ve kahve fincanının kenarından ona bakarken yüzümün düzgün olduğunu umuyordum. "Bilmiyorum. Öyle miyiz?"

Ava, karışık saçlarını eliyle taradı ve dalgalı saçlarını çıplak, pürüzsüz omzunun üzerine attı. "Çılgınca *gelmediğini* biliyorum." Kirpiklerinin altından bana baktı ve tepkimi kontrol etti.

"Değildi," diye kolayca kabul ettim. "Harika bir duyguydu."

Yanakları pembeleşti ve gülümsemesi yayılmadan önce onu bastırdığını gördüm.

Benim yapmak istediğim şey kahveyi bırakıp, tekrar üzerine tırmanmak ve vücudunun her santimini tekrar tatmaktı. Birden fazla kez. Elmacık kemiklerini kaplayan renkten, Ava da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu, ama bunu dile getirmedi. Ben de öyle.

Başka bir şey söylemeyince, boğazımı temizledim ve kahveyi komodinin üzerine koymak için ayağa kalktım. "Ama biz birlikte çalışıyoruz."

Yavaşça başını salladı. "Evet, öyle."

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Onun da kahvesini bir kenara koymasını istedim. İstemiştim... Artık istediğim şeyin tamamen bencilce olup olmadığından bile emin değildim.

"Ve" — dudaklarını yaladı, sonunda fincanı komodinin üzerine koydu — "sen ..."

Sonra elini kaldırdı. "Ne?"

diye sordum.

"Bunun için giyinmem lazım." Burnunu kırıştırdı. "Yerdeki gömleği benim için alabilir misin?"

Gülümsedim ve önceki gün giydiği buruşuk tişörtü almak için eğildim. Ona atmak yerine yatağa doğru yürüdüm, gözlerinin göğsümden karnıma ve çok yakında ona karşı hissettiklerimi gizleyemeyecek olan boxer şortumun önüne kaydırığının farkındaydım.

O, uzattığım elinden onu aldı ve sesli bir şekilde yuttu. Onun işaretini alarak, eğilip şortumu alıp giydim. Fermuarını çekmeyi bitirdiğimde, kahverengi saçlarını, bir göğsünü gördüm ve sonra, şıkır diye, gömleğini beline kadar indirerek kendini örttü.

Ne söyleyeceğini merak ettim. *Ve sen...*

Kız kardeşi ile nişanlı mıydın?

Sözleşmem gereği sadece iki yıl kalacak mıydın? Boşanmış mıydın?

Her şey olabilirdi.

Ama onunla geçirdiğim bu kısa süreden sonra, meselenin bu tür şeyler olmadığını hissettim. Ava, yüzünü her zaman koruyan bir boksör gibi, yüksek ve sıkı bir savunma pozisyonu almıştı.

"Takım için endişeleniyorsan," dedim, "ağzımı kapalı tutabilirim."

Başını eğdi. "Takım için mi endişeleniyorum?" Omuz

silktilim. "Sana sataşan adamlar için."

Ava hafifçe gülümsedi. "Aslında, onların *sana* sataşmasından daha çok endişelenirim. Ben daha uzun süredir buradayım, biliyorsun.

takım arkadaşlarının gözünde puan kazanamazsın. Kimse benimle çıkmayı başaramadı bile."

Biri sormuş muydu?

Soru ağzımdan çıkmasın diye dilimin ucunu ısırđım. Kıskançlık duygusu beynimi yeşile boyasa da bu beni ilgilendirmezdi.

Onun sözleri benim ilkel düşüncelerimi yakaladı ve ben içimden güldüm. *Seni beni unutulmaz bir şekilde becerdiğini bilselerdi.* Kesinlikle. Sanırım göğsüm gerçekten şişti.

O da bunu görmüş olmalı ki kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım, yüzünü görmelisin." Bir yastık fırlattı ve ben onu yakaladım. "Seni kibirli pislik."

"Sana da bir iltifat etmemi ister misin?" Alnımdaki kaşlarımdan biri kalktı. "Çünkü dün geceyi tanımlayacak birkaç kelime aklıma geliyor."

Ava dudaklarını birbirine sürttü ama beni durdurmadı. Ben yatakta ona doğru yürürken gözleri kahkaha ile parladı.

"Seksi. Sıkı. Mükemmel."

Durdum, eğilip yumruklarımı hala buruşuk çarşafıa örtülü bacaklarının iki yanına koydum. Yüzü neredeyse tamamen pembeydi. Dudaklarını ağzıma çekmek istedim, önce kalp şeklindeki üst kısmını, sonra daha dolgun olan alt kısmını.

"Tamam o zaman," diye fısıldadı, çenesini yukarı kaldırarak. Sadece bir santim kadar. Açık bir davet değildi, ama ben öyle algıladım ve eğilip üst dudağını yaladım.

Burnundan çıkan bir nefes yüzüme çarptı ve dili alt dudağımı yaladı.

"Lezzetli," diye ekledim uzaklaşırken. "Ama şu anda benden ne istersen yapacağım, aramızda olanlar için kaç kelime kullanabilirim olursa olsun."

Kararsızlık, ince hatlı yüzünde beliriverdi ve normalde pürüzsüz olan alnında hafif bir kırıışıklık oluşturdu. Dayanamayarak, parmağımı çizgi boyunca gezdirdim, ta ki kaybolana kadar.

"Bence," diye yavaşça başladı, "önümüzdeki birkaç gün boyunca düşünelim. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünelim. Ya da ne anlama gelmesini istediğimizi

anlamını düşünelim."

Hayal kırıklığı, kenarda otururken son dakikada kaybettiğiniz bir maç gibi hissettiriyordu. Kontrolüm dışında ve sonucu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ava'yı zorlamak, şu anda aklımın ucundan bile geçmeyen bir şeydi. Belki de sadece benimle nasıl olacağını görmek istemişti. Aramızdaki bariz çekimin hızla alevlenip sonra söneceğini görmek istemişti.

Ayağa kalktım ve başparmağımla çenesini kavradım, orada bulunan küçük gamzeyi nazikçe okşadım. "Tamam. Yapabilirim."

Beklediğim gibi gülümsemedi. Ava sadece yüzümü izledi ve makyajsız yüzü onu daha genç gösterdiği için, onu bir anlığına genç kız olarak gördüm. Hayalet görmüş gibiydim ve *Ashley/Ava/Matthew'un tuhaflığı* girdabına tekrar çekilmeden önce geri adım attım.

Belki de düşünmek kötü bir şey olmazdı. Düşünmek benim yapabileceğim bir şeydi.

"Kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sordum, rahat bir gülümsemeyle. En azından rahat bir gülümseme olmasını umuyordum. "Dolaplarını çok fazla karıştırmadım ama çok iyi omlet yaparım."

Gülerek başını eğdi. "Buna gerek yok."

Tamam o zaman. Tabii ki gerek yoktu. Ama bu, istemediğim anlamına gelmiyordu.

Tiştörtümü giydim. "Frankie mutfak becerilerimi doğrulayabilir. O yulaf ezmesini çok çabuk yedi."

Bu sefer gülümsemesi daha genişti. "Meşhur evcil hayvanımla tanıştın, ha?" "Çok yakışıklı. Her erkek o mavi rengi taşıyamaz." Ava gözlerini devirdi ama yine de güldü. "Teşekkürler."

Hafif, anlam yüklü bir duraklamadan sonra gelen bu kelime, büyük bir önem taşıyor gibiydi. Bunu söylerken gözlerime bakış şekli de öyleydi. Bana ne için teşekkür ettiğini tam olarak anlamadım, ama şansımı denedim, eğildim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Ne zaman istersen, Slim." Telefonumu pantolonuma koyup elimi kaldırdım. "Ben çıkarım."

O, kucağına garip bir şekilde işaret etti. "İyi, çünkü iç çamaşırı giymiyorum."

Kapıdan çıkarken hala gülüyordum.

Evet, buradaki her şey çok güzeldi. Fazla düşünmeme gerek olmadığını bilmek yeterliydi. Zaten daha fazlasını istiyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AVA

"Hanımefendiler, ne içersiniz?"

Allie ve Paige hemen cevap verdiler, biri prosecco, diğeri cin tonik istedi.

Ben iç çekip, gülümseyen garsona köpek yavrusu gibi bakarak "Şimdilik sadece su lütfen" dedim.

Garson uzaklaşırken Paige "İğrenç" diye mırıldandı. "Suyun nesi iğrenç?"

Sanki aptalmışım gibi kaşlarını kaldırdı. "Bu kızlar gecesi. Kızlar gecesinde su içilmez."

Allie gülümsemesini bastırdı ama hiçbir şey söylemedi. Bir grup havalı üniversiteli erkek, masamızın önünden geçerken açıkça yavaşladılar ve içlerinden biri Paige'e öpücük gönderdi.

Gözlerimi devirdim.

Tabii ki yapacaklardı. Dünyanın en güzel iki kadınıyla aynı masada oturuyordum.

Paige ona değerlendirci bir bakış attı ve parmağını kıvrarak onu yakına çağırdı. Allie, mükemmel bakımlı kaşlarından birini kaldırdı.

Çocuk yutkundü, kız gerçekten cevap verdiğinde cesareti kırıldı. Onu suçlayamazdım.

"H-Hey," dedi masamıza geldiğinde. Çok nazikti. Gerçekten çok nazikti.

"Adın ne?" diye sordu Paige, porselen yüzünde iri ve yuvarlak gözleriyle. İfadesi masumdu, ama onu yeterince tanıyordum, bu zavallı küçük çocuğun hayaları pantolonunun içinde bir kova buz gibi küçülmek üzereydi.

Arkadaşları ıslık çaldı ve yuhaladı, Allie sessizce iç geçirdi ve ben çenemi elime dayayarak izledim.

"Uh, adı, uh, Cade."

"Uh-Cade mi? Yoksa sadece Cade mi?"

Tanrı onu korusun, göğsünü şişirip dik durdu. "Cade."

Paige elini uzattı ve o da elini sıktı. Yumuşakça, çekinerek, küçük bir kedi yavrusu gibi. Elini geri çektiğinde dudaklarını büzdü. Boğazımdan bir kahkaha yükseldiğini hissettim, ama onu yuttum. Evet, kızlar gecesi iyi bir fikirdi. Matthew'u kapı dışarı ettikten sonra bütün gün apartmanımı takıntılı bir şekilde temizlerken mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

"Cade," dedi, masaya doğru eğilerek. Gözleri göğüslerine kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü. "Evli olabilirim, eşcinsel olabilirim, ya da bekar olabilirim ama erkeklerden o kadar nefret ediyorum ki, senin bu davetsiz hareketin beni cınai bir öfkeye sürükleyebilir ve sen bunu çok geç olana kadar fark edemezsin."

Bana bir bakış attı, ben de omuz silktim. Gözleri gergin bir şekilde Paige'e geri döndü. "Tamam mı?"

"Sana bir tavsiye vereceğim," diye fısıldadı. "Bir kadını çekici bulursan ve onu daha yakından tanımak istersen, ne istediğini bilen bir erkek gibi yanına git. Ona adını söyle ve onun adını sor. Pislik gibi yalakalık yapma ve bunun seni göğüs kıllarının çıkmasını bekleyen bir aptal gibi göstermeyeceğini sanma."

Zavallı Cade. Bebek yüzündeki iki parlak kırmızı leke dışında yüzünün rengi soldu.

"Anladım," dedi ve kıkırdayan arkadaşlarının yanına dönmek için arkasını döndü.

Paige boğazını temizledi. "Bekle." Garsona işaret etti, garson hemen yanımıza geldi. Cade, garsona yer açmak için kenara çekildi. "Cade'e bir içki ısmarlamak istiyorum, çünkü bunu hayatında çok değerli bir ders olarak alacak ve bu dersin gelecekte ona çok yardımı olacak."

"Tabii ki," dedi garson, Cade'e acıyarak baktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve garsonu takip ederek, şimdi sevinçle kıkırdayan arkadaşlarının yanına döndü.

"Üniversiteli erkeklerden nefret ediyorum," dedi Paige fısıldayarak.

"Ah, buraya gelmeye cesaret etti," dedi Allie. "Bu da bir şey sayılır."

"Ayrıca," diye araya girdim, "tüm üniversiteli erkekler pislik değildir."

Doğal olarak, bütün gün olduğu gibi, zihnim yine Matthew'a kaydı. Yatağımdaki Matthew. Siyah boxer şortuyla bana kahve getiren Matthew. Şükürler olsun, şükürler olsun, hallelujah, dünyadaki son nefesimi verirken bu görüntüyü hatırlayacağım. Sonra Matthew'u ilk tanıdığım zamanki hali, kibar ve nazik, çoğu erkek bana hiç ilgi göstermezken benim ailemin berbatlığını anlayan hali. Hayır, Matthew o tür bir üniversiteli çocuk değildi.

Stanford'un üçüncü sınıfta oynadığı bir kupa maçında, Hawkins tişörtünü giymemi sağlayan kişi oydu. Ailesi gelemeyi için tüm ailemiz maça gitmişti.

Okul nasıl gidiyor diye soran adamdı. Arka bahçede top oynamak ister miyim diye soran adamdı.

"Ve o yine uzaya gitti," dedi Allie, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak.

Derin bir nefes alıp suyum uzun bir yudumla içtim.

"Üzgünüm."

Paige bana merakla baktı. "Tanrım, Hawkins'le ne oldu?"

Bir buz parçasıyla boğulup, arkasında duran insanlar iyi olup olmadığımı görmek için dönene kadar rahatsız edici bir şekilde öksürdüm. Onlara el sallayarak işaret ettim.

Allie kıkırdadı. "Buna bayılıyorum. Bu kadını tek bir kez bile olsa telaşlı gördüğüm tek an, onun ortaya çıktığı gündü. Matthew Hawkins koridordan onun ofisine doğru yürüdüğü ana kadar, o sarsılmaz biriydi." Gözünden sahte bir gözyaşı sildi ve ben ona orta parmağımı gösterdim. "Bu, gördüğüm en güzel şey."

"Ben bitkin değilim," diye tartıştım, yüzümün yanından bir buz parçasını, sanki tamamen bitkin bir kadınmışım gibi silerken.

O, mümkün olan en küçümseyici şekilde elimi okşadı. "Tamam."

"Peki bu adamın nesi var?" diye sordu Paige. "Bariz olanın dışında."

Gergin, huzursuz parmaklarımla, düşüncelerim kafamda çılgınca dönüp dururken peçeteyi parçalamaya başladım. Göz teması kurmadan, onlara dün olanları kısaca anlattım. Çikolata fabrikası hakkında hayranlıklarını dile getirdiler, sonra içkiler ve evime dönüş taksi yolculuğu hakkında konuştuğumda sessizliğe büründüler. Allie, "*sonra yatakta iki kez efsanevi seks yaptık, son*" gibi bir şey mırıldandığımda sadece bir kez çığlık attı.

"Peki sorun ne?" diye sordu Paige.

Derin bir nefes aldım, küçük beyaz kağıt parçalarını toplayıp suyumun yanına küçük bir yığın oluşturdum. "Ne olduğunu bile bilmiyorum. Artık bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum." Başımı ellerimin arasına gömdüm, sorunumun ne olduğunu tanımlamaya çalışırken onlara bakamıyordum. "Bir dakika önce, sabahleyin hala orada olmasını dileyerek uykuya dalıyordum, çünkü sabahleyin orada olmasını istiyordum. Ama bana kahve getirdiğinde, bunu denemeyi düşünmenin bile ne kadar delice olduğunu düşünmeye başladım. *Bu her neyse.*"

"Ava, tatlım, bence bu delilik değil," dedi Allie nazikçe.

"Öyle mi?" Nedenlerini saymak için parmaklarımı kaldırırken kaşlarım havaya kalktı. "Hiçbir oyuncu ile o sınırı aşmadım ve o sadece birkaç haftadır burada. Kısa süreli bir sözleşmesi var ve on yıldır New Orleans'ta bir hayat kuruyor. Tanrı aşkına, benim dayanamadığım kız kardeşimle nişanlıydı, peki Noel için ailemin evine gittiğimde ne yapmam gerekiyor? Sürpriz! İşte, en sevdiğiniz kızınızla evlenmek üzereyken, kızınız onu aldattığı için şimdi onunla yatıyorum. Patates püresini uzatır mısınız lütfen?" Masaya vurdum ve onlar irkildi. "Ama Noel'de patates püresi yemiyoruz çünkü Ashley şişkinlik yapmasın diye *Tanrı korusun* vücuduna bir gram bile karbonhidrat almıyor. Evet, bu mutlu aile toplantısını hayal edelim."

Önümdeki muhteşem ikiz görüntüler gibi, ağızları açık kalmış ve gözleri yüzlerinde kocaman açılmıştı. Ben de biraz bağırıp çağırdım.

Yine başımı ellerimin arasına gömdüm ve masanın siyah yüzeyine gözlerimi kırpmadan baktım. "Nedense, o yatak odama geri dönene kadar tüm bunları görmezden gelebiliyordum. Ve bunların hiçbirinin beni etkilemesini istemiyordum

bunları kafama takmak istemedim, ama işte buradayım. Onunla değil, çünkü ikimiz de bundan sonra ne istediğimizi düşünmemiz gerekiyor."

"Çok üzgünüm, Ava," dedi Allie. "Hiçbiri kolay değil." Paige burnunu çekti. "Tabii ki kolay."

Başımı kaldırıp ona gözlerimi kısarak baktım. "Nasıl yani?"

"Öncelikle, atı arabadan önce mi çekiyorsun? Onunla bir gece geçirdin. Noel'e daha altı ay var, ve senin ailenle bir geçmişi varsa ne olmuş? Ailen bir grup pislik gibi görünüyor. Neden hayatının mutluluğunu onlara dayandırıyorsun? Neden bu kadar fazla düşünüyorsun ki? Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Seks iyiydi. Bence, durum böyle olduğu ve birbirinizi hala sevdiğiniz sürece devam edin. Son."

O bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Kısmen de olsa, çünkü bunlar tamamen mantıklı düşüncelerdi. Bunlar kolaymış gibi gelirdi.

"Son," diye yavaşça tekrarlardım, bardağımın kenarından aşağıya doğru akan yoğunlaşma damlalarını izleyerek. "Fazla düşünmek benim işim, biliyorsun. İşimin bir parçası, her şeyin nasıl ters gidebileceğini veya izleyicilere nasıl kötü gelebileceğini her açıdan düşünmek. Kişisel hayatımda bunu kapatmak zor. Üniversiteden beri pek pratik yapmadım," diye mırıldandım. "Bu da sorunun bir parçası. Artık kimseyle çıkmıyorum."

"Sence Matthew da bu konuyu fazla düşünen tiplerden mi?" diye sordu Allie.

Tek yapabildiğim, çaresizce omuzlarımı silkmekti. "Olabilir. Onu tanıyorum ama bu konuda değil. Matthew'un ilişkilerinin nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"O da Ava'nın nasıl bir ilişki yaşadığını bilmiyor," diye işaret etti Allie.

"Doğru." Suyumu bir yudum içtim. "Ava'nın ilişkisi artık nasıl bilmiyorum. Birkaç yıldır ortalarda görünmüyor."

"O zaman siz ikiniz... rahat davranamaz mısınız? Eğer işliyorsay, görüşmeye devam edin, ama Ava ve Matthew'un ilişkilerinin mantıklı olup olmadığını bile bilmeden, hemen tüm bu aile baskısını üzerlerine yüklemeyin." diye sordu Paige.

Matthew'u sıradan bir kategoriye sokmak ilk başta garip geldi, ama belki de ben bu durumu yanlış değerlendiriyordum. Ashley ya da ailemle onun geçmişı hakkında ciddi bir konuşma yapmanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü şu anda bunlar önemli değildi. Ben izin veririm önemli hale gelebilirlerdi, ama benim böyle bir niyetim yoktu.

Paige öne doğru eğildi. "şu anda sana dramadan kaçınmanı söylüyorum. Bu işi gereğinden çok zorlaştırıyorsun."

Haksız değildi. Onun memnun ifadesini görünce güldüm. "Erkek arkadaşı olmayan biri için çok fazla tavsiyen var."

"Hay aksi," dedi Paige. Sandalyesine çöktü ve bana sempatik bir bakış attı. "Muhtemelen bu yüzden bekârim."

Allie burnunu çektirdi. "Sen bekarsın çünkü erkekleri canlı canlı yiyorsun ve çoğu, ağzını açar açmaz korkup kaçıyor."

Pişmanlık duymadan ve şaşırtıcı derecede korkutucu bir şekilde gülümsedi. "Doğru."

Allie bana dönüp gülümsedi. "Dinle, onunla konuş. Makul birine benziyor ve seninle aynı sihirli seks büyüsünü hissettiği açık."

Bütün gece boyunca ilk kez, o mutlu heyecanı hissettim. Ofisimde bana sarıldığında hissettiğim heyecanı. Çikolatamı yiyip bana gülümsediğinde hissettiğim heyecanı. Büyük elini bacağıma kaydırıp hiç tereddüt etmeden dilini dilime değdirdiğinde hissettiğim heyecanı.

Bunu daha da zorlaştırmak için hiçbir neden yoktu.

Masaya parmaklarımı vurarak onlara baktım. "Bayanlar, sizi çok seviyorum, ama temel bir kuralı çiğneyip kızlar gecesini iptal edeceğim."

Paige dudaklarını büzdü, ama ciddi olmadığını anlayabiliyordum. Allie heyecanla koltuğunda kıpırdanıyordu. "Onun evine mi gidiyorsun?"

Kıyafetime baktım. Rahat, sevimli, ama kızlar gecesi kıyafeti. "Önce üstümü değiştireceğim." Sonra onlara anlamlı bir bakış attım. "Rahat iç çamaşırı giyiyorum."

"Ahh," dediler ikisi de anlayışla.

"İyi şanslar," dedim, onlara bir öpücük gönderip sandalyemden atladım. Allie arkamdan seslendi.

Daireme geri döndüğümde, lobiden geçip daireme girdiğimde, yirmi dakika geçmişti. Telefonum sessiz kalmıştı, ama ben de ona mesaj atmamıştım. Planım tamamen onun evde olması, benimle ilgili çok seksi, heyecan verici düşünceler kurması üzerineydi ve bu da gömleğimi çıkarmadan önce duraksamama neden oldu.

Ya eve dönmeden önce düşünmeyi bitirmişse? Onun için kolay olabilirdi. Eh, eğlenceliydi, ama zaten karmaşık olan hayatımın bu döneminde çok karmaşık bir durumdu.

Yatağımın kenarına çöktüm. Kafamda bu kadar çok güvensizlik haykırmasına alışkın değildim. Lanet olsun, Matthew Hawkins ve onun mükemmelliği.

Hayır, gülümseyerek düşündüm. O mükemmel değildi. Kimse mükemmel değildi. Bu, onun kusurlarını keşfetme şansımdı.

Telefonumu aldım ve bir mesaj yazdım.

Ben: Evde misin?

Neredeyse anında, üç küçük gri nokta ekranda zıpladı. Gülümsemeyi zor tuttum. Evet. Çırpınmalar bolca vardı.

Matthew Hawkins: Ben değilim. Sen?

Ölen bir çiçek gibi solmuştum. İyi ki henüz soyunmamıştım. Bir iç çekerek, soyunduğumu söyledim.

Matthew Hawkins: İyi. Kapını çalmak üzereyim.

Çılgılık attım, çılgınca dolabıma baktım, sonra da kot pantolonumun altında bulunan rahat iç çamaşırlarıma baktım. Kapımda sert bir vuruş duyuldu. Savaşa gitmek üzere olan bir general gibi ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Güç toplamak için nefes almak ve at kuyruğumu düzeltmek için bir an durduktan sonra kapıyı açtım ve onu kapı çerçevesine yaslanmış buldum.

Çok yakışıklıydı. Çok yakışıklı. Kalın, uzun bacaklarına koyu renk kot pantolon giymiş, geniş göğsüne beyaz Wolves tişörtü giymiş, çok çekiciydi ve onu baştan aşağı yalamak istedim. İki kez. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Bana yönelik.

Onun duruşunu taklit ederek, omzumu kapının karşı tarafına yasladım. "Merhaba."

"Girebilir miyim?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve geri çekildim. O bir şey söylemeden, o geçerken derin bir nefes aldım. Kokusu o kadar güçlüydü ki, rahat iç çamaşırımın tamamen parçalanıp parçalanmadığından emin olamadım.

Kapalı kapıya yaslandım. Matthew kanepemin arkasına yaslandı ve birbirimize aptallar gibi gülümsedik.

"Düşünmeyi bitirdin mi?" diye sordu. Yavaşça başımı salladım. "Ya sen?"

Gerilim birdenbire patladı, çatırdadı ve küçük patlamalar meydana geldi, gözleri vücudumun her yerini tararken. Bu sıradan bir heyecan değildi. Bana dokunmadan beni yakıyordu.

"Düşündüm." Kollarını açtı ve kanepenin arka kenarını kavradı.

İkimiz de kıpırdamadık.

"Ee?" diye sordum, sesim boğuk ve seks operatörü gibi çıkıyordu. Gözleri karardı, daha önce görmediğim sıcak bir kehribar rengine dönüştü. Oh, gözlerini öyle sevdim. Onları sonsuza kadar Matthew'un seks gözleri olarak hatırlayacağım.

"Dün gece olduğu gibi ayrılmamız için nedenler olduğunu biliyorum," dedi. Dudaklarımı yaladım, birdenbire ağzından ne çıkacağını bilemez hale geldim. Derin bir nefes aldı, göğsü gömleğinin dar pamuklu kumaşını gerdi. "Ama bana göre bunlar yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum, Ava."

Yüzüme ulaşmadan çok önce, karnımın derinliklerinde bir gülümseme hissettim. Tüm güzel gülümsemeler oradan başlardı, çünkü dudaklarımı kıvrılmadan önce tüm vücudumu ısıtırdı.

"Öyle mi?" diye sordum, yavaşça ona doğru yürüyerek. Kanepenin kenarını kavradığında ellerinin eklemlerinin beyazlaştığını gördüm.

"Evet."

"İyi." Kendimi onun bacaklarının arasına sıkıştırdım ve ellerimi göğsünde gezdirdim. Yine de bana dokunmadı. "Çünkü eve gelip üstümü değiştirdim, böylece sana gelip aynı şeyi düşündüğümü söyleyebileyim diye."

Gülümsemedi, ama gözlerinin etrafındaki deri, mutlu olduğunda olduğu gibi kıvrıldı. Belki de gülümsemesi de karnından başlıyordu.

Sonunda, büyük elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti. Benim için çoktan sertleşmişti. Ellerinin vücudumda sadece birkaç saniye kalmasıyla ben de hazırdım.

Elini kalçamdan sırtıma kaydırды, sonra tekrar aşağı indirdi ve gömleğimin kenarıyla oynadı, ta ki parmakları tenime değene kadar. Bu hareket rahatlatıcı olmalıydı, ama o kadar tahrik ediciydi ki, ani bir sıcaklık dalgası hissedince gözlerimi kapattım. Hayatım boyunca nasıl böyle bir şey hissetmeden yaşayabilmişim? Elleriyle bir kez dokundu ve ben, onu daha fazla hissetmek için giysilerimi yakmaya hazırdım.

Kollarını tutup kendime daha sıkı sarıldım, ona beni sıkıca kucaklamaktan başka seçenek bırakmadım. Burnumu boynuna dayadım ve kokusunu içime çektim. Elleri pantolonumun altına kaydı ve iki eliyle kalçalarımı avuçladı.

Kalçalarımı ona daha da yaklaştırarak, başlayabileceğimiz tüm yerleri düşünmeye başladım. Ben üstteyken kanepede. O arkamdayken mutfak masası. Oh! Duvar. Evet. Bu fikir hoşuma gitti.

Sonra nefesimi tuttum ve geri çekildim. Elleri hala vücudumdaydı, ama yüzünde endişe vardı.

"Ne?"

Bir elimle yüzümü kapattım ve güldüm. "Üzgünüm, aşırı tepki verdim." Parmaklarımdan arasından ona baktım. "Sadece ... rahat iç çamaşırı giyiyorum. Seni görmeden önce üstümü değiştirmek istedim."

Gülümsemesini bastırdı ve ellerini hareket ettirerek parmak eklemleriyle rahatsız edici giysiyi okşadı. "Öyle mi?"

Sefil bir şekilde başımı salladım.

"Göbek deliğinden aşağısını kapatan büyük pamuklu olan mı?"

Göğsüne vurdum. "Kapa çeneni."

Onun gürültülü kahkahası, alnımı omzuna dayadığımda bile, utancımı haklı çıkardı.

"Sen en kötüsün," dedim gömleğine. Ama o öyle değildi.

Matthew hala gülümsüyordu, boynumun yanını öpüp çenemin kenarını ısıırıyordu.

"Slim," diye mırıldandı. "Bana bak."

Geri çekildim ve kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum." Dudaklarını benimkilere değdirdi ve ben eridim, o başını eğip öpücüğü derinleştirirken kollarımı boynuna doladım. Dilim onun diline dolandı ve ellerini bana sıkıca tuttu, ben rahatlamak için ona karşı kıvranana kadar. Ayrıldı ve burnunu benimkine sürttü. "Onları çıkarmak bütün gece sürse bile."

Beni kollarına alıp odama doğru yürüdüğünde kahkahalarla gülmeye başladım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MATTHEW

ON İKİ YAŞIMDAYKEN, babamın evinin tavan arasında yeni yalıtım malzemesi döşemesine yardım ettim. Bugüne kadar yaptığım en kötü işti. Sıcak ve rahatsız edici dar alanlarda kaşıntılar vardı ve işimizi bitirdiğimizde babam bana ödeme olarak sırtıma bir şaplak attı. Çocukken, ev sahibi olmanın inceliklerini anlamıyordum. Yere serdiğimiz o kabarık pembe ruloların, babamın her ay anneme nafaka ödediği bir dönemde, onun ısınma faturasını düşüreceğini ve para tasarrufu sağlayacağını anlamıyordum.

"O şeye ihtiyacın var, evlat. Güven bana, dışarıda o kadar çok saçmalık var ki, dışarıdan yalıtım yapmazsan, güvenli ve sıcak hissetmek istediğin alana sızacaktır."

Ava ile görüşmeye başlayana kadar onun ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ve yıllar sonra, onun oldukça açık ifadesinin altında yatan daha derin anlamı anladım, çünkü biz kendimizi utanmadan, tamamen yalıtık.

Bugün, onun evine ilk kez gittiğimden birkaç gün sonra, beni ofisten önce çıkardı ve ona verdiğim anahtarla daireme girdi. O bana şaşkın bir bakış attığında, bunun işleri kolaylaştırmak için olduğunu söylemişim.

Kapıyı açtığımda hemen sarımsak kokusu geldi. Çok fazla sarımsak kokusu.

Burnumu tıkamak dışında bundan kaçmanın bir yolu yoktu.

"Slim?" diye seslendim ve spor çantamı kapının yanındaki yere attım.

"Buradayım!" Sesi mutfaktan geldi.

Onu bulduğumda, geniş mutfak adasının önünde duruyordu, elleri belinde ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve minyon, hafif kavisli vücudunun üzerinde, ona yaklaşık altı beden büyük olan önlüklerimden birini giyiyordu.

Vay canına, kokudan gözlerim yaşarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Arkasına yaklaştım ve kollarımı beline doladım, gömleğinin büyük boy yakasının kaymış olduğu omzuna bir öpücük kondurdum.

"Allie'nin bana bahsettiği makarna yemeğini yapmaya çalışıyordum." Kollarımda yığıldı ve birlikte lastik gibi olmuş makarnaya ve saymak zorunda kalsam yaklaşık on dört diş sarımsak içeren tavaya baktık.

"Harika görünüyor."

Omzunun üzerinden bana inanmaz bir bakış attı.

"Korkunç görünüyor," diye düzelttim.

"Biliyorum." Ava kollarımda döndü ve ellerini belime doladı, sıkı bir kucaklaşma istediğinde yaptığı gibi bana sokuldu. Her zamanki gibi, ben de memnuniyetle kabul ettim. Kollarımda çok ince görünüyordu, çenemin altına mükemmel bir şekilde sığmıştı. O da orada uyuyordu, yanıma kıvrılmış, vücudu doğal olarak omzunun üzerine kıvrılan kolumun altına sarılmış, bacağı da benim bacağıma dolanmıştı.

"Yemek yaptığını bilmiyordum," dedim dikkatlice, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

"Hayır," dedi somurtarak. Ben güldüm ve geriye yaslanarak onun çatık dudaklarını öpebildim.

"Neden bu gece denemek istedin?"

Omuz silktili, küçük parmağının ucuyla Henley gömleğimin en üst düğmesini çevirdi. "Doğru olan şey gibi geldi."

Mutfaktan çıkıp kokudan uzaklaşmak için geriye doğru yürümeye başladım. "Öyle mi?"

Ava başını salladı, dudakları sonunda kıvrılmaya başladı. "Evet."

"Beni sarımsakla öldürmek doğru bir şey mi?"

Parmakları yanıma çimdikledi ve ben çılgılık attım, elini yakaladım ve parmak uçlarını ısırmak için. Sonra sıırttı çünkü tadı

sarımsak gibi tadı vardı.

Pencereleri ve özel terasımın manzarasını gören sürgülü kapıyı açtık, kokuyu dışarı çıkarmak için. Yirmi dakika sonra, kapıya teslim edilen yemeği almaya gittim, benimki iki kat daha fazla protein, karbonhidrat içermiyordu ve onun yemeğinin iki katı sebze içeriyordu.

Tik ağacından yapılmış şezlonglardan birine oturdum ve bacaklarımı uzattım, kucağımı okşayarak ona nerede oturmasını istediğimi belli ettim.

O da öyle yaptı, bacaklarını kucağıma atarak bana dönük oturdu ve önümüze tabaklarımızı dengeli bir şekilde yerleştirdi.

"Bu çok saçma," dedi, tavuğumdan bir ısırık alırken. "Tavuk mu?"

Ava gözlerini devirdi ve ağzının kenarını sildi. "Bu. Kendi sandalyeme oturabilirdim."

"Otururdun."

Hareket etmedi, ben de onu zorlamadım. Yemek yerken, işteki günümüz hakkında konuştuk.

"Aww, bir arkadaş edindin," dedim ona, Luke'un beni önümüzdeki hafta sonu evlerine davet ettiğini söylediğimde.

Ben başımı salladım. "O sadece iyi bir kaptanlık yapıyor. Ama diğer çocukları tanımak sandığımdan daha zor oldu. Belki antrenman kampı yardımcı olur. Normal programımıza gerçekten gireriz."

O da başını salladı, sezon dışı dönemde de saatlerce antrenman, ağırlık kaldırma ve koşu yapıldığını çok iyi biliyordu. Sadece genellikle herkes kendi işini yapıyordu.

"Antrenman kampını seviyorum," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Neredeyse normal sezondan daha çok."

Boş tabağımı yere koyduktan sonra sandalyeme oturdum. Ellerim kalçalarına uzandı, uyluklarının üst kısmında yavaşça kaydı. "Öyle mi? Neden?"

Ava bir ısırık daha aldı ve tabağını da yere koydu, parmaklarını benimkilerle dolaştırdı ve ellerimizin hareketlerini benim yönlendirmeme izin verdi. "Gelip izleyen taraftarları ve oyuncuların onlarla etkileşime girmesini seviyorum. Emekli oyuncular geri gelip çaylamlara yardım ediyorlar ve bu garip bir küçük buluşma gibi oluyor. Antrenman kampında farklı bir heyecan var, biliyor musun? Sezonun stresi gerçekten başlamadan önce."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Ancak, bunu açıklarken yüzünü izlerken, eskiden tanıdığım çocuğu gördüm. Bana maçlar hakkında sorular soran, antrenmanlara gelmek isteyen çocuğu.

Bu... bu benim için yeni bir şeydi. Oyunu neredeyse benim kadar seven biri.

Ben konuşmayınca "Ne?" diye sordu. Hâlâ ona bakıyordum. Yüzümdeki ifade düşüncelerimi ele vermiş olmalı ki, kızardı ve başka yere baktı.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini bana doğru çevirdim. "Bunu daha önce anlayan biriyle hiç birlikte olmadım."

Ve Ava olduğu için, bunun ne anlama geldiğini açıklamama gerek yoktu. Öne eğildi ve bana sert bir öpücük verdi. "Eski sevgilin bile mi?"

Kız kardeşi konusunu geçiştirmiştik, ama bu, bana Lexi hakkında ilk kez soru soruşu değildi.

Kafamı salladım. "Futbolun getirdiği tüm avantajları seviyordu ama günlük yaşam tarzını sevmiyordu."

"Bu zor bir durum. Çünkü kariyeri başarılı kılan şey günlük yaşamdır."

"Aynen öyle. Ben parti hayvanı, kırmızı halı adamı değilim. Bye haftasında parti vermek için dev bir yat kiralayan biri değilim."

Ciddi bir ifade takındı. "O zaman kötü bir seçim yapmışım, çünkü bu *tamamen* benim tarzım."

Bizim için de durum böyleydi, bunu çabucak öğreniyordum. Ve bu bana uyuyordu. Mutluluk ona uyduğu kadar bana da kolayca uyuyordu ve bizi dışarıdaki tüm saçmalıklardan ayıran şeyi yıkmak için hiç acele etmiyorduk.

Üç gün boyunca neredeyse mükemmel akşamlar geçirdik, yemek yaptık (onun tarafında yapmaya çalıştık), vazgeçip dışarıdan sipariş verdik, film izledik, futbol hakkında konuştuk ve ikimizin dairesinde hemen hemen her yerde seks yaptık. Bunun her zaman böyle olamayacağını hissettim.

Bu, gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Neden olmasın?" diye sordu, ben ona bu soruyu sorduğumda, o da bana egzersiz yapmama yardım ediyordu.

Ben şınav çekerken sırtımın üst kısmına oturarak *bana yardım ediyordu*. Kollarımı düz bir şekilde uzatarak durdum ve o hareket ettiğinde inledim.

"Peki," dedim, nefesim biraz kesilmişti. 50 kilo ağırlığındaki bir kadın, sadece yüz şınavdan sonra beni nefes nefese bırakmayı başardıysa, lanet olsun. "Bu senin için normal mi? Bu kadar kolay olması?"

"Kime kolay diyorsun, ahmak?" Diye sordu ve yanımı çimdikledi.

Omzumun üzerinden ona homurdandım ve geniş gülümsemesini gördüm.

Ben birkaç tane daha yaparken, ellerini omuzlarıma üzerine güvenli bir şekilde koydu. "Hayır, bu benim için normal değil," dedi birkaç dakika sonra.

Onun ilişki geçmişiyle ilgili herhangi bir konuya ilk kez girmiyorduk. Ama barda sorduğumda, sadece kısmi bir cevap almıştım ve bunun altında çok daha fazlası olduğunu, belki de onun fark ettiğinden daha fazlası olduğunu hissetmiştim. Bu yüzden, yapmak istediğim şey bu olsa da, ona sorular yağdırmadan önce bir süre bekledim.

"Nasıl farklıydı?" diye sordum ve vücudumuzu yere indirdim.

Derin bir nefes aldı. "Şey, son çıktığım erkek *benim sırtımda* iki yüz şınav çekebiliyordu, o yüzden..."

Ava, ayağa kalktığımda çığlık attı ve onu yere attım. O yerde gülerek uzanırken, ben onun üzerinde dolaştım. Cezası, eteğinin beline kadar sıyrılmasıyla başladı, başımı altına soktum ve dilim, dudaklarım ve dişlerim, onun gerçekten istediği yer hariç her yere değdi. Sonraki beş dakika içinde, bir erkeğin kulaklarını tırmalayacak sözler duydum, ama o yalvarıp sırtımı tırmalayana kadar istediğini vermeyi reddettim.

Başımı bacaklarının arasından kaldırdım ve o da kulağımı çimdikledi.

kula

ğımı "Ah," dedim ve iç uyluklarının yanını ısırdım.

çim "Sen en en tür tür sürtüksün

Matthew

dikle Hawkins," diye

di.

inledi. "Git, işine dön."

"Peki, hanımefendi." İki parmağımı şakağıma koyup ona selam verdim, bu da bana bir gülümseme kazandırdı.

Dizinin içini gıdıkladığımda güldü, sonra onu yalarken sesleri sessiz inlemelere ve yumuşak inlemelere dönüştü.

Ava serbest bırakıldığında güçsüz düşmüştü, ben de onu içeri taşıdım. Onu taşımayı çok sevdiğimi fark ettim, çünkü çok zayıftı ve kollarımın arasına çok doğal bir şekilde sığıyordu. Kanepeye "oof" diye düşerken, o da göğsüme sokuldu.

"Mesleğini yanlış seçmişsin, Hawkins."

"Öyle mi?"

"Futbolu bırak, cunnilingus yaparak geçimini sağlayabilirsin ve muhtemelen daha fazla para kazanırsın."

Kanepe, derin ve gürültülü kahkahamın etkisiyle sallandı. Onu daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden çektim. "Peki kime yapacağım?"

Gözleri parladı. "Bana."

O hafif kıskançlık, gözlerini neredeyse kutsal olmayan bir yeşil renge çevirdi ve ben de onun tam da öyle görüldüğü bir fotoğrafını çekmiş olmayı diledim. Yanağımı rahatça başının tepesine dayadım ve elimle uyluklarının kenarını kavradığım yere baktım.

"Bir şey söyleyeceğim, benimle dalga geçemezsin." Ava kıkırdadı.

"Tamam."

"Bu güzel bir fotoğraf olurdu."

Bana baktı. "Ne olurdu?"

Bacaklarına, elime, derinin kıvrımlarına doğru başımı salladım. "O."

"Instagram'da şiirsel bir açıklama ile paylaşacak mısın?" diye alay etti, çenemin altını ısırarak.

Normalde, dudaklarını dudaklarımla bulur ve yerde başladığım şeyi bitirirdim çünkü onun altında, başladığımız şeyi bitirmeye *hazırdım*.

Bunun yerine, cevap verirken yüzünü dikkatle izledim. "Ya öyle yapsam?"

Gülümsemesi kayboldu ve kısa bir süre gözlerime baktıktan sonra tekrar bacağıma koyduğum elime baktı. Ava uzun bir süre sessiz kaldı

sonra cevap verdi. "Hayranların çılgına dönerdi. Lexi'den beri bir kadınla fotoğraf paylaşmadın ve o zamanlar sosyal medyada pek aktif değildin."

Sırıttım. Birisi az önce siber taciz yaptığını itiraf etmişti. "Doğru."

İkimiz de konuşmadık ve o sessizlik anına kadar, bunu ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Onunla paylaştıklarımın dünyaya bir ipucu vermek istedim.

O düşünürken nefesimi tuttum, çünkü doğal olarak "takım için halkla ilişkiler" moduna geçtiğini biliyordum. Daha da kötüsü, bilinmeyen bir saldırgandan korunmak için eldivenlerini yüzüne kaldırdığını neredeyse görebiliyordum. Umarım benim olduğumu düşünmemiştir.

"Kaç takipçin var?" diye sordu.

Beklediğim gibi değildi, ama olsun. "Sanırım birkaç milyon."

Kıkırdadı. "Biraz milyon, öyle düşünüyor," diye mırıldandı. Çenemi kavradı ve beni şiddetle öptü. "Üç buçuk milyon takipçin var, Matthew. Senin elinin kimin bacağına dokunduğunu bulmak için kıyameti koparacaklar. Sağ uyluğumdaki çili görecekler ve biriyle eşleşene kadar aramaya başlayacaklar. Buna hazır mıyız? Bunu gereğinden fazla zorlaştırmaya hazır olduğumu sanmıyorum, anlıyor musun?"

Söylediklerinde gerçeklikten başka bir şey yoktu. Yıllardır hem tanınmış bir kişi hem de bekâr olduğum için, Lexi benden boşandıktan sonra aşk hayatım ve hatta cinsel yönelimim hakkında sürekli spekülasyonlar yapıyordu. Atasözündeki gibi çatıya çıkıp tüm dünyaya burada harika bir şeyin tohumlarının olduğunu haykırmak istedim, ama onun haklı olduğunu da biliyordum.

Ava yavaşça hareket ederek bacaklarımın üzerine oturdu ve küçük elleriyle yüzümü kavradı. Başparmakları dudaklarımı okşadı ve ben de onları öptüm.

"Bu ilişki benim için hiç normal değil, Matthew." Yüzü o kadar savunmasızdı ki, kendini daha iyi hissedene, daha mutlu görüne kadar onu kollarımın arasına gömmek istedim. Ve bu beni korkutmalıydı. Onu mutlu etme arzum beni korkutmalıydı, ama korkutmadı. "Ve

bunun için mutluyum. Şu anki durumumuzdan *çok* memnunum," dedi ve yüzümü tutarak, istesem bile bakışlarımı başka yere çevirmemi engelledi. Ellerimi sırtında gezdirdim.

Ava öne eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dilini yavaşça ağzıma sokması, onu vücuduma sıkıca sarılmamı sağladı ve göğüslerinin göğsüme baskı yapması kalbimin hızla atmasına neden oldu.

Bir sonraki sözlerini boynumun derisine fısıldadı. "Mesele sen ya da bunun hala istediğim bir şey olup olmadığı değil. Sadece... bizim dışımızdaki her şey, hazır olmadığımı hissettiriyor. Sanki bunu gereğinden fazla karmaşıktırıyor gibi. Anlatabildim mi?"

Gözlerimi kapattım ve şampuanının tatlı narenciye kokusunu içime çekerek şakağına öptüm.

"Evet, mantıklı," dedim ona. Bu, Ava hakkında kendime söylediğim ilk yalandı ve o anda buna inandım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MATTHEW

"ANTRENMAN KAMPINA ÜÇ GÜN KALDI," diye bağırdı biri ağırlık odasının sonunda. "Hazır mıyız?"

Ağırlıkların çınlaması, savunma oyuncularının homurtuları ve bağırışları arasında, yaklaşan sezon için duyduğumuz hayal kırıklıklarını ve arzularımızı terleyerek dışarı atarken, *"Tabii ki hazırız"* ve *"Kesinlikle hazırız"* sesleri yükseldi.

"Yardım lazım mı?" diye sordu, bench press yapan beni geçerken, güvenlikçilerden biri olan Christiansen.

"Teşekkürler," diye inledim. Ben dişlerimi sıkarken, o elini barın altında tuttu ve kaslarımdaki yanmayı zevkle hissetti.

"Hadi ama, ihtiyar," diye alay etti. "İki tane daha yapabilirsin."

"Siktir git," dedim, ama ikimiz de çok iyi biliyorduk ki, o iki tane istediğı için ben üç tane daha yapacaktım. Ayaklarımı yere sağlamca bastırdım ve kollarım ateşle yakılıyormuş gibi hissetsem de, yüzüm terden sırılsıklam olsa da, yanaklarıma hava doldurdum ve o metal çubuğı tutuculara yerleştirmeden önce üçüncü setimi bitirdim.

Oturup gerindim, ona gülümsemeden önce sadece bir kez yüzümü buruşturmayı başardım. "Teşekkürler."

"Sevgilin mi var, Hawkins?"

Tüm vücudum dondu, duyma mesafesindeki beş altı oyuncu da öyle. "Ne?"

"Hadi ama dostum," dedi Lopez solumdaki ağırlık makinesinden. "Bir haftadır burada aptal gibi sırtarak dolaşıyorsun."

Yerdeki ter havlusu, ne diyeceğimi düşünürken yüzümü gizlemek için mükemmel bir yoldu. Lopez, Christiansen'e dirsek atmaya başladığında

"Bir adamın keyfi yerinde olamaz mı?"

Biri rahatsız edici bir şekilde öksürdü ve ben de toplanan küçük seyirciye olabildiğince etkili bir şekilde ters ters baktım. Aptal Christiansen. Ve bu, onlara söylemek istemediğim için sinir bozucu değildi. Keşke söyleyebilseydim. Ama bu, muhtemelen Ava'nın tereddütünü anladığım tek yerdi.

"Eğer sevişseydim," dedim ağırlık sehpasından kalkarken, "size söylemezdim pislikler."

Buna kahkahalarla cevap verdiler ve bekar erkekler kendi hafta sonu maceralarını anlatmaya başladılar.

Kafamı salladım ve Christiansen'ı iterek soyunma odasına doğru yürüdük.

"Aptal."

O güldü. "Üzgünüm. Buraya geldiğinden beri oldukça sessizsin. İki yıl önce Arizona'dan transfer olduğumda ben de yeni gelen adamdım. Her zaman kolay olmuyor."

"Hayır, kolay değil," diye onayladım. Su şişesini doldurması için durduk.

Ağırlık odasının kapısı açıldı ve Logan Ward içeri girdi.

"İyi günler," dedi, ikimize de çenesini kaldırarak.

"Ward," diye bağırdı Lopez makineden. "Hawkins'in yaptığını yapmaya başlamalısın. Belki sen de neşelenirsin."

Logan bana bir bakış attı, sonra tekrar Lopez'e döndü.

Lopez başını salladı. "O sormayacak bile."

"Neden rahatlamam gerekiyor ki?" diye sordu Logan, gerçekten şaşkın görünüyordu.

Tüm ağırlık odası kahkahalara boğuldu, ben bile gülümsemeyi başardım. Belki de o tam bir pislik değildi, sadece... ciddiydi. Ya da belki de pislikti. Kim bilir.

"Seks yapman lazım, Ward," dedi Christiansen, Logan'ın sırtına iterek. "Sence Hawkins neden son birkaç haftadır sürekli gülümsüyor ve kalp gözlü bakıyor?"

Logan gözlerini kısarak bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ellerimi kaldırdım. "Bana bakma. Bununla hiçbir ilgim yok."

O, sert yüzünde şaşkın bir ifadeyle iç geçirdi. Logan, Luke Pierson hariç, takımdaki hemen hemen herkesten daha uzun süredir ligdeydi, bu yüzden muhtemelen bu tür şeylerden çok kolay bıkiyordu.

"İşe dönün çocuklar. Böyle saçmalıklar bize maç kazandırmaz."

Haklı olduğu için kabul etmek zorunda kaldım. Ama biraz dostluk da fena olmazdı. Ancak herkes onun huysuzluğunu kolayca kabul ediyor, ona birkaç şaka yapıyordu. Christiansen'in ardından ağırlık odasından çıktım ve durup spor çantamı aldım.

"Duş alacak mısın dostum?" diye sordu, gömleğini çıkarıp yere attı.

"Evde."

O da başını salladı. "Yarın görüşürüz."

Elimi kaldırdım ve Ava'nın ofisine doğru yola çıktım. Saat daha üçtü, bu yüzden onun hala binada bir yerlerde olduğunu biliyordum. O sabah onun yatağından kalkarken, saat altıya kadar sürecektir bir toplantıdan bahsetmiş ve akşam yemeğini birlikte yiyebilmemiz için beni beklemesini söylemişti.

Her gün onu görüyordum.

Son on gündür her gece, ya onun ya da benim yatağımda aynı yatakta yatıyorduk.

Ve her öpüşüşünde, bana sarıldığında ve yüzünü göğsüme gömdüğünde, ona daha da aşık oluyordum. Her *Pardon the Interruption* izlediğimizde ve Wilbon veya Kornheiser'ın söylediklerine şiddetle karşı çıktığında, kalbim sıkıştıyordu. Her onun içinde olduğumda, daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğimi biliyordum.

Ve her seferinde, geleceğimiz veya geçmişimizdeki önemli konular hakkında konuştuğumuz, kumdaki görünmez çizgiyi aşmaya çalıştığımızda, o konuyu ustaca geçiştirirdi.

Onun ihtiyatlılığını anlıyordum. Bir dereceye kadar. Ve bir dereceye kadar, neden bu kadar temkinli davrandığını da biliyordum. Aldatılmış ve boşanmış bir erkek olarak, işleri yavaştan almayı çok iyi anlıyordum. Ama

bu durumu kolaylaştırmıyordu. Artık güvенеbileceğim, kendimi bu duyguya kaptırmak istediğim birini bulduğum için.

Koridorda yürürken, bu muhteşem duyguyu içimde saklamanın verdiği hayal kırıklığını hissettim. Birinin yanından geçerken, ona nazikçe gülümserken cildim gergin ve gergin hissettim. Başka bir çalışan bulmaya giden başka bir oyuncuymuşum gibi davrandım.

Kapısı aralık duruyordu, ama masasındaki lambanın yumuşak ışığını görebiliyordum. İçeri girmeden önce kapıyı parmaklarımla hafifçe vurdum, o da telefon görüşmesini bitirirken parmağını kaldırdı.

Kapıyı sessizce kapattığımda bana göz kırptı.

"Evet, bunu halledebiliriz," dedi. Öne doğru atılarak kırmızı bir not defteri aldı ve ilk sayfaya bir şeyler karaladı. "Uh-huh. Önce bana soruları e-posta ile gönderin. Sürprizlerle karşılaşmak istemeyiz, değil mi?" Güldü. "Tamam. Teşekkürler."

Telefonu masaya çarparak düştü ve o da masadaki sandalyesine yaslanarak inledi.

"Yoğun bir gün mü?" diye sordum gülümseyerek.

"Sadece aptalca bir meşguliyet." Sandalyeden kalktı ve benim, kapısındaki küçük pencereden görünmeyecek şekilde dosya dolabına yaslandığım yere geldi. O sabah onu gördüğümde, basit mavi bir tişört ve ona uyan şortla, dağınık ve uykulu bir haldeydi.

Şimdi yine şık Ava'ydı, saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış ve çok sevdiğim vücudunu parlak sarı bir elbise örtüyordu. Ellerim belini buldu ve onu kendime yaklaştırdım. Yüzündeki sırıtış yaramazdı ve bu ifadeyi çok sevdim.

"Terlemişsin," diye fısıldadı. Ama çenesini yukarı kaldırdı, bu yüzden çok rahatsız olmamıştı.

Onu öptüm, tüm hayal kırıklığımı dudaklarına döktüm, elbisesini kirletebilecek ellerimle kalçalarını tuttum, ama o anında bana doğru bastırdı. Dilini ağzıma çektim ve o geri çekilmeden önce inledi.

Ava alnını göğsüme sürttü. "Ağırlık kaldırmak seni çok heyecanlandırdı, ha?"

"Beni heyecanlandırdın," dedim ona, parmaklarımı saçlarına sokup, saçlarını karıştırıp, parmaklarımla etrafına dolayıp

sıkı bir yumruk yapabilmek için.

Heyecanlandım.

Düğümmler halinde.

Hala inatla tutunduğu zırhını parçalamak için çaresizce çabalıyordu ve ben bunun nedenini anlayamıyordum. O kadar çok, onu parçalamak, bana orada olduğunu bildiğim yumuşak karnını göstermesini istedim ki, bunu başaramamanın verdiği sinirlilik kanımda öfkeli bir ritim başlattı. Ava bunu parmaklarımın hareketinden, vücudumun titremesinden hissetmiş olmalıydı.

Hiçbir şey söylemedi; sadece yavaş ve düzensiz bir nefes aldı. Bilmem gereken her şeyi, o kesik kesik nefes alışında duydum. O da beni istiyordu. Bunu ofisinde yapmanın muhtemelen aptalca olduğunu biliyordu, ama o da beni istiyordu.

Ava yumruklarını gömleğimin yakasına doladı ve ağzımı tekrar kendisinininkine doğru çekti. İnledim ve onu dosya dolabına sırtını dayayacak şekilde çevirdim, böylece onu daha yükseğe kaldırabilirdim. Ben ona doğru bastırırken bacaklarını belime doladı. Aniden, iki şeye minnettar oldum: onun elbisesine ve benim spor şortuma.

O ikincisini itti, ben de birincisini çekip elbisesini yukarı sıyırdım ve sabırsız parmaklarımla iç çamaşırını yana çekmek için sadece yeterli zamanı ayırdım.

Tam hizaya gelip içeri girmeye hazırlanırken, o elini göğsüme koydu.

"Bekle."

Elimle göğsünü kavradım ve o başını geriye attı. Kalçalarımı hafifçe öne doğru ittim, ikimizin de nefesini kesen bir tahrik oldu.

"Kapım kilitli mi?" diye fısıldadı. Durdum.

"Kahretsin," diye inledim. "Hayır."

Boğazımın derinliklerinde bir hırıltı yükselirken, şortumu yukarı çekerken onun ayaklarını yere indirmelerine yardım ettim.

"Sabırlı ol, koca adam," dedi, göğsüme hafifçe vurarak ve dengesiz adımlarla yürüyerek, mahremiyetimizi sağlayacak kapı kolundaki düğmeye bastı. Telefonu çaldığında ellerim hala dosya dolabını tutuyordu.

"Hayır," diye sızlandı. Omzumun üzerinden ona baktım, yüzündeki ifadeye neredeyse gülmek üzereydim. "Sadece... Cameron olmadığından emin olmalıyım. Onunla daha sonra buluşmadan önce, zaman açısından hassas bir şeyi bekliyorum."

Takım başkanımızın adını duyunca başımı eğdim. "Sorun değil."

O telefonu eline alıp ona selam verdiğinde, ben derin bir nefes aldım. Ofiste eğlenceli bir şeyler olmayacaktı galiba. O dudaklarını bükünce, dönüp ona alaycı bir gülümseme attım.

O Cameron ile konuşurken, ben ofisinde dolaşarak parlak çerçeveli alıntıları, diplomasını ve önceki yılki playofflardan Allie ile çekilmiş bir fotoğrafını inceledim.

İkisi de galibiyetin ardından geniş gülümsemeleri ve heyecanlı bakışlarıyla çok güzel görünüyorlardı, ama benim bakışlarım Ava'da kalmıştı. Yanağı Allie'nin yanağına yaslanmış, dudakları takımın renkleri gibi kırmızıydı ve yüzünde o kadar gerçek bir mutluluk ifadesi vardı ki, kalbimin üzerinde o noktayı ovmak istedim.

Dünyada kaç kişi böyle mutluluk veren bir iş yapma şansına sahipti?

Ben o az sayıdaki kişiden biriydim ve çoğu oyuncu da aynı şekilde hissediyordu. Ama Ava'nın yüzüne bakınca, onun da o az sayıdaki kişiden biri olduğunu anladım. Buna hakkım yoktu, ama o fotoğrafa bakarken, onu poker öğrenmek isteyen kızla, pazar öğleden sonraları babasıyla ve benimle futbol izleyen kızla özdeşleştirmeye çalışırken büyük bir gurur duydum.

Gözlerim aşağı kaydı ve bir kağıt yığınının üstünde bir şeye takıldı.

Ağır krem rengi zarfın kenarını kenara ittiğimde, Ashley Baker-Hughes ismini görünce göğsümde bir bomba patladı. Sırtım Ava'ya dönüktü, bu yüzden kağıdı şaşırtıcı derecede sabit bir el hareketiyle aldığımı görmedi. Eski nişanlının ismini, onun kız kardeşini akılsızca becermek üzereyken beş dakika sonra görmekten daha hızlı bir şekilde ereksiyonu öldürebilecek başka bir şey olamazdı.

*Sizin huzurunuzda
düğün yeminlerinin yenilenmesi törenine
katılmanızı rica ediyoruz.*

düğün yeminlerinin yeniden teyit törenine

Daha fazlası da vardı, çok uzak olmayan bir tarih ve saat, ve yer. Orcas Adası. Adam Hughes'u tanıyordum. Aslında çok iyi tanıyordum.

"Kahretsin," diye fısıldadı Ava yanımdan. Daveti benden almak için uzandı ve ben de ona izin verdim.

"Üzgünüm, burnumu soktuğum için başıma gelen bu."

Kafasını salladı. "Sen gözetlemedin. Onu dışarıda bırakan bendim."

Her şey içimde karışık ve tuhaf hissettiriyordu. Tabii ki bunu benden saklamıştı. Ashley konusunu, mutlu balonumuzu patlatabilecek bir veba gibi kaçınyorduk.

Yine de, bunu hala bilmediğim için tanıdık bir hayal kırıklığı hissettim.

"Adam," diye başladı, sonra boğazını temizledi, "o, şey..."

"Beni aldattığı adam," diye bitirdim. Onun ne kadar rahatsız olduğunu anlayabildiğim için, zoraki da olsa biraz gülümsedim. "Evet, biliyorum. Onu şahsen tanımyordum, sadece onun standartlarına daha uygun, zengin bir üniversite öğrencisi olduğunu biliyordum."

Ava burnunu çekti. "O bir at kıcı, hepsi bu. O kadar sıkıcılar ki, beş dakika yanlarında kalınca boğulacak gibi oluyorum."

Bu beni içimden güldürdü. Birdenbire, bunu gizli tutmaktan duyduğum hayal kırıklığı, huysuz ve bencilce geldi. Ashley ya da ailesiyle uğraşmak zorunda olan ben değildim. Ava'ydı. Ve görünüşe göre, yakında onlarla uğraşmak zorunda kalacaktı.

"Gidecek misin?" Hâlâ elinde tuttuğu davetiyeyi işaret ettim.

Yavaşça başını salladı. "Evet. Sana söylemediğim için üzgünüm."

Nedenini anladığım için bunu önemsemedim. Bir nevi. "Sorun değil, gerçekten."

"Keşke seni de götürebilseydim," dedi, sesi giderek azalarak. Sonra omuzlarını silkti.

"Bu neredeyse imkansız."

"Evet."

İkimiz de iç geçirdik. Ellerini tuttum ve davetiyeyi yere attım. Aramızda, gerçek ya da mecazi anlamda, ailesinden hiçbir şeyin olmasını istemiyordum.

Ava, sanki hayat çizgimmişim gibi parmaklarımı sıkıca kavradı ve ben de onu kucaklamak için kendime doğru çektim. Rahat bir nefes aldı.

"Bu dünyada ailemden daha fazla konuşmaktan nefret ettiğim hiçbir şey yok."

Onun başının üstüne gülümsedim, ama bu da zoraki bir gülümsemeydi. Onun ailesini benimle konuşmak istemesini istiyordum. Onun mantığını anlasam da, ya da anlamaya çalışsam da, sanki onun hazır olana kadar benim anlamama izin verilmeyen bir parçası daha varmış gibi hissediyordum.

Ya ona sorsaydım? Ya ona, onu önemsemiğim için bu konuları benimle paylaşmasını teklif etseydim ve o yine de hayır deseydim?

Konuşmadan önce yutkundum. "O zaman bu konuyu konuşmayız."

"Tamam." Sesi çok kısık çıkmıştı ve ben onun saçlarını öptüm.

"Sadece

o günü atlatmam lazım, değil mi?"

Başımı salladım ve kolları beni daha sıkı sardı. "Nasıl ihtiyacın varsa öyle yap."

Ava nefes verdi ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Bunu yapabilirim."

Elimle yüzünün yanını kavradım ve o avucuma burnunu sürttü.

"O gün geçtikten sonra, bu konuyu çözmek için bolca vaktimiz olacak, tamam mı?"

Bu sefer, ikimiz de bunun sadece kendimizi daha iyi hissetmek için söylediğimi biliyorduk. Ama o beni öptü, ben de onu öptüm ve Ashley'i yerde yatarken bıraktık.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVA

Erkeğinin yatağında çıplak uyanmanın bir özelliği vardı.

Matthew iri bir adam olduğu için yatağı da ona uygun büyüklükteydi. Vücudumu yıldız gibi açıp kollarımı ve bacaklarımı uzatabilirdim ve Mısır pamuğundan yapılmış, koyu gri renkli çarşafarla kaplı California king yatakların kenarlarına dokunmazdım.

Yüzümü hafızalı köpük yastığa bastırıp sııttım, ayak parmaklarımı kıvrıp kıkırdamak için gelen dürtüyle mücadele ettim. Her gün beni akılsızca becerenin o olduğunu

düşün

ürsem

,
kız gibi mutluluktan aklımı kaçıracaktım. Onun gerçek olduğuna inanmak neredeyse imkansızdı. Bulabildiğim tek eksikliği, evinde herhangi bir işlenmiş karbonhidrat bulundurmaya kesinlikle reddetmesiydi. Aslında, sağlıklı olan iğrenç karbonhidratlar bile yoktu. On sekiz tahıllı ekmek ya da dev parçacıklı krakerler yoktu.

Bolca et. Bolca meyve. Bolca sebze. Ara sıra dolaba benim için sakladığı çikolata.

Ama onun yeme alışkanlıklarından da şikayet edemezdim, diye düşündüm, vücudumu gerdiğimde bacaklarım protesto edercesine yanarken. O vücut.

Neredeyse kendimi yelpazelemek zorunda kalacaktım. O, sahip olduğu vücut için çok çalışan ve onu nasıl kullanacağını bilen erkeklerden biriydi.

Oturup sııttım. Evet, öyle yapıyordu. İki haftadır, her gün, onu ne kadar iyi kullanmayı bildiğini öğreniyordum.

Yatağa uzandım ve iç geçirdim. Yastığımın yanındaki komodinde bir not vardı, onu aldım.

Başka planın yoksa, saat 7'de buraya gel, dolabında bana gösterdiğin kırmızı elbiseyi giy. - M

PS- Dün gece sırtımı tekrar incittin galiba. O tür pozisyonlar için çok yaşlandım.

Gülerek, başparmağımla onun mükemmel kare şeklinde, düzgün yazısını takip ettim. Kimi kandırıyordu? Beni Cirque du Soleil sanatçısı gibi havada savurabilirdi ve terlemezdi bile.

Sabahın geri kalanında, adeta süzülerek geçirdim. Onun evinde duş alıp hazırlanıp, işe erken gittim ve karşılaştığım herkese, sanki Suzie Sunshine gibi davranarak, gittiğim her yere mutluluk dolu parıltılar saçarak selam verdim.

Belki de artık flört etmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, o ortaya çıkmadan önce de mutluydum. İşimi seviyordum, arkadaşlarım vardı ve meşguldüm. Ama bu... sanki bir bulut patlamış ve üzerime bir kova dolusu mutluluk dökülmüş gibi hissettim. Masamda oturmuş bunu düşünürken telefonum çaldı.

Ashley.

"Bugün benim keyfimi sen bile bozamazsın, sevgili kardeşim," dedim neşeyle, reddetme düşmesine özellikle neşeyle basarak.

Ama denedi, orası kesin. Sonraki iki saat içinde iki kez daha aradı ve üçüncü denemesinde sonunda sesli mesaj bıraktı. Tam on saniye boyunca, neden beni rahat bırakmadığını merak ettim, ama her neyse, Matthew'un bizim için planladığı şey bittikten sonra eve dönene kadar yirmi dört saat bekleyebilirdi.

Ofisimin kapısının çalınması düşüncelerimden beni kopardı. Resepsiyondaki sekreter bana gülümsedi.

"Ne var?" diye sordum.

Arkasından, mükemmel bir buket çıkardı.

Ve sıradan çiçekler değildi. En sevdiğim çiçeklerdi.

Beyaz bir kurdele ile bağlanmış, pembe, turuncu, sarı ve beyaz renklerde parlak bir ranunculus buketiydi. Dışını birkaç parlak

yeşil yapraklar dışını çerçeveliyordu ve ben onları almak için ayağa kalktığımda elimi göğsüme koydum.

"Çok güzeller," diye fısıldadım.

O da başını salladı. "Kızım, bunları hak etmek için ne yaptıysan, yapmaya devam et."

Ne diyeceğimi bilemedim ve güldüm. Çünkü umut etsem de, çiçeklerin kimden geldiğini tam olarak bilmiyordum. Oh, umut ediyordum.

Çiçeklerin yanına sıkıştırılmış kare şeklinde beyaz zarf, beni heyecanla gülümsetmişti. Daha önce hiç kimse bana çiçek göndermedi. Hiç kimse.

Sonunda, kişisel olmayan bir mürekkeple yazılmış notu okuduğumda, kahkahayı bastım.

Dikkatlice düşündükten sonra, pozisyonlar hakkındaki fikrimi değiştirdim.

Beni kenara itse bile, senin için her türlü riski göze alırdım.

Bu çok saçma ve tatlıydı, onun çiçekçiyi arayıp bu mesajı tekrar ettiğini hayal ettim ve yüzüm kızardı. Ah, neden saat yedi olmadı ki? Onu görmek, ona dokunmak, onu öpmek istedim.

Takıntı. İlişkinin bu aşamasına takıntı denildiğine inanıyordum.

Dürtüsel bir şekilde telefonumu aldım ve onun numarasını çevirdim. Sesli mesaj servisi devreye girdi ve genel bir ses, numarasının ulaşamadığını bildirdi.

Sesimi alçak tutarak ve hafifçe açık olan kapıya sırtımı dönerek, ilk seks mesajımı bıraktım.

"Bu gece seni gördüğümde, hayal bile edemeyeceğin şekillerde sana teşekkür edeceğim, bayım. Giymemi istediğin o kırmızı elbise mi? Uzun süre üzerinde kalmayacak çünkü o ellerini onu üzerimden yırtıp atmak, beni o büyük masanın üzerine yatırmak için kullanmazsan, çok mutlu olmayacağım." Yavaşça, duyulur bir şekilde nefes aldım. "Bu gece vücudunu nasıl kullanacağımı düşünmek bile, mmm, seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"İş yerinde *telefon seksi* mi yapıyorsun?" arkamdan alaycı bir ses geldi.

O ses. Gözlerimi sıkıca kapattım ve telefonumu elime alırken, o sesi duymadan mesajı sonlandırmış olmayı diledim. Derin bir nefes aldım ve bugün çok çekici görüldüğüm için evrene şükrettim. Zümrüt yeşili kılıf elbisenin önünü elime düzelttim. Küçük kap kollu elbise, tonlu kollarımı güzel gösteriyordu ve belimdeki küçük siyah kurdele şık ve çekiciydi. Ayakkabılarım Louboutin'di, sahip olduğum tek çift ve onun onları kıskanacağını biliyordum. Sonra dişlerimi sıktım çünkü Ashley Baker-Hughes'un beni herhangi bir şekilde eksik bulmamasını sağlamak için görünüşümü katalogluyordum.

Lanet olsun.

Döndüm, masaya yaslanarak ona şaşkın bir gülümseme attım. "Ashley. Bu bir... sürpriz."

O, bana doğru yürüyerek yanağıma havada bir öpücük kondurdu. Bizim için sarılma yoktu. Ama kollarını bana dolamasa da, onun Chanel No. 5 parfümünün hafif kokusunu aldım ve bu beni boğmak istedi.

"Mesajlarını dinleseydin sürpriz olmazdı," dedi, ofisime küçümseyen bir bakış atarak. "Pencere yok."

Başımı eğdim. "Ameliyathanede pencereler var mı?" Ashley içini çekti. "Saçmalama."

Doksan saniye boyunca aynı odada kalamadan birbirimize sataşmadan duramıyorduk. Alnımı ovuşturdum. "Üzgünüm, seni burada görmek beni şaşırttı. Washington'da. Ofisimde."

Omuzlarını silkti ve omzunun üzerinden ağır altın sarısı saçlarını geriye attı. "Törenin yapılacağı mekanla olan bazı iletişimlerden memnun değildim ve önümüzdeki birkaç gün nöbetim olmadığı için, aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için etkinlik koordinatörüyle konuşmak üzere buraya kendim gelmeye karar verdim. Adam ve ben orada nişanlandık ve her şeyin mükemmel olmasını istiyorum." Kristal mavisi gözlerini devirdi. "İstedğim güllerin beyaz ve yumurta kabuğu rengi arasındaki farkı anlayacağını düşünürsün."

"Öyle düşünürsün."

Gözl e r i arkamdaki çiçeklere dikildi. "Çiçeklerden bahsetmişken..." Kahretsin.

Masaya doğru yürüyerek plastik tutucudan notu aldı.

"Biraz küstahça değil mi?" diye sordum kuru bir sesle, Matthew ismini yazmamış olsa da kalbim deli gibi çarpıyordu.

Benimkilerle aynı şekle sahip pembe dudakları notu okurken hareket etti. Kaşları kalktı. "Öyleyse, görünüşe göre biri işi eğlenceyle karıştırıyor."

Çünkü elbette, o notu bir sporcunun yazdığı çok açıktı.

"Bunu bilemezsin," dedim, ama sesimde ikna edici bir ton yoktu.

"*Kenara atılmış mı?*" diye burun kıvrıdı. "Lütfen. Çok tatlı. Çok orijinal değil, ama tatlı. Ama futbolcular genelde zekalarıyla tanınmazlar, değil mi?"

Eğer tamamen çıldırmamış olsaydım, ona sertçe çıkıştırdım, ama bu tür alaycı yorumlar için uygun bir anı beklemek zorundaydım.

Ashley'nin futbolla ilgilenmediğini biliyordum. Matthew ile ilişkisi bozulduktan sonra, üniversite ya da profesyonel maçları izlemeyi reddetmişti. Umarım, muhtemelen, onun hala oynadığından haberi yoktur. Benim takımımda oynadığından. Bu küçük, plansız ziyaretin olası sonuçları karşısında neredeyse ağlayacaktım.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu. "Annemle babam bilmiyorsa, o kadar uzun süredir olamaz. Ama sanırım üniversitede o adamlar neredeyse bir yıl boyunca birlikteydin, sonra o başka birine geçti."

Ya Matthew rastgele ofisime uğradığı zamanlardan biri olsaydı? Ya mesajımı almış ve beni bulmak, kapıyı kilitlemek ve birkaç gün önce yarım kaldığımız işi bitirmek isteseydi?

"Şey, çok uzun değil," diye kekeledim. "O... biz..."

Gözlerini devirdi. "Onu neden bu kadar etkilediğini anlayabiliyorum. Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

Tam o anda, omurgamın birdenbire düzeldiğini hissettim ve ona sertçe cevap vermek için ağzımı açtım, ama birinin boğazını temizleyen derin sesi beni irkitti. Logan Ward ofisimin kapısında duruyordu ve rahatlamaktan neredeyse kusacaktım.

"Üzgünüm," dedi sert bir sesle, Ashley'e kısa ve ilgisiz bir bakış atarak, "bir şeyi mi böldüm? Daha sonra gelebilirim."

"Logan," diye cevap verdim, inanılmaz derecede telaşlanmış ve kalbim, kız kardeşimin daralmış, şüpheli gözlerle ikimiz arasında bakışlarını gezdirmesinden dolayı çarpıyordu. "Hayır, sorun yok."

Elimi çalkalanan, dengesiz mideme bastırarak ona doğru yürüdüm ve o da hemen elime odaklandı. Logan beni hiç sakın olmayan biri olarak görmemişti.

"İyi misin?" diye sordu, endişeli bir ses tonuyla. Kahretsin.

Çünkü sesi bir erkek arkadaşınki gibiydi.

Ashley arkamda mırıldandı ve ben gözlerimi sıktım. Ama.

Bir dakika.

Sallantılı beynimde, korkunç ama parlak bir fikir filizlendi. Gözlerimi açtım ve ona özür diler gibi baktım. *Lütfen*, diye dudaklarımla söyledim ve onun koyu renkli kaşları çatıldı.

Aptal değildim. Logan huysuz ağzını açarsa bunun ters tepebileceğini biliyordum. Ama o çok çekiciydi. Aslında Logan, takımdaki en çekici erkeklerden biriydi, özellikle de huysuz ve düşünceli tavırları onu çekici kılıyordu.

"Ashley," dedim, gözlerimi Logan'ın gözlerinden ayırmadan. "Bu Logan Ward. O... bana çiçekleri gönderen kişi."

Ağzı açık kaldı, ama ben ona öyle sert bir bakış attım ki, hemen ağzını kapattı.

"Oh," dedi yavaşça. "Ava'nın erkek arkadaşlarından hiçbiriyle tanışmadım. Çok fazla erkek arkadaşı olduğu da söylenemez," diye ekledi fısıldayarak.

"Uhh," diye mırıldandı, hızla gözlerini kırıştırdı, sonra ofisime girdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ashley'e elini uzattığında bana dokunmadı, bunun için minnettardım. Onun buradan gitmesi gerekiyordu ve Logan bunun için mükemmel bir bahaneydi.

Ashley elini tutarken onu yavaşça süzdü ve ben onun ne gördüğünü biliyordum. Koyu saçlı, dağınık, sert çeneli, geniş, kaslı göğüslü ve bronz tenli. Gerçekten uzun boylu, gerçekten kaslı ve gerçekten seksi. Bir anlık sahte erkek arkadaş olarak, daha kötüsünü de bulabilirdim.

"O zevk bana ait," dedi ona. Sonra bana gülümsedi. Aslında, gerçekten, sahte olmayan bir gülümsemeyle bana gülümsedi. Sonra göz kırptı. "Aferin," dedi ağzının köşesinden.

W.T.F.

Logan elini geri çekti ve boğazını temizledi. Parlak siyah ayakkabılarımın üzerine kusmak istedim.

"Geri gelebilirim," dedi Logan tekrar, bana tuhaf, uzun bir bakış atarak.

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi Ashley, neredeyse şefkatle. "Umarım törende görüşürüz, Logan. Ava daha önce ailemize hiç kimseyi getirmedim. Ve sen smokin giymeyi yakışan bir adama benziyorsun."

"Siyah kravat mı?" diye sordum inanamadan. "Bu bir *yemin yenileme töreni*, Ashley."

Pişmanlık duymuyordu, hafifçe omuz silkiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Ama bu benim törenim ve Adam ile benim istediğimiz şey bu."

Logan bana hızlıca bir bakış attı ve ben başımı salladım. "Ava ve ben henüz bu konuyu konuşma fırsatı bulamadık."

Ne olduğunu anlamadan, Ashley bana sarılmak için eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Ava, o çok *yakışıklı*. Ve sana bakışları? Aman Tanrım!"

"Uh-huh," dedim zayıf bir sesle, sırtını okşayarak ve bayılmamam için çaresizce dua ederek. Onun bu binadan çıkması gerekiyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedi Ashley. "Ava, bu akşam saat sekizde bir şeyler içmeye ne dersin? Otelin adresini mesaj atarım. Böylece yarın akşam eve dönmeden önce tören için nasıl yardım edebileceğini konuşabiliriz."

"Uhh," diyebildim sadece.

Kız kardeşim Logan'a döndü ve iki yanağına da hava öpücüğü vermek için eğildi. Kız kardeşim ona silah çekmiş olsaydı bile, Logan daha rahatsız görünemezdi.

"Logan, seninle tanışmak çok güzeldi. Umarım bu son görüşmemiz olmaz."

Ona sıkı bir gülümseme attı ve ikimiz de şaşkın bir şekilde dururken, o ofisimden vals yaparak çıktı. Masamın karşısındaki sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Ward tekrar konuşana kadar onun odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Ava," diye merakla homurdandı Logan, "ne oluyor burada?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AVA

NE GÜZEL BİR SORU.

Ne oluyordu?

Hala titrek parmaklarımla ağzımı kapattım ve Logan'a baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki gibi anlaşılmaz bir ifadeyle bakan, az önce beni kurtaran Logan.

"O benim kardeşim Ashley'di."

Koyu renkli kaşlarından biri hariç, vücudunun hiçbir kısmı kıpırdamadı. Çeviri: *Hadi canım, Ava.*

Oturup yavaşça nefes verdim. Logan'a tüm hikayeyi anlatırsam, Matthew ve benim hakkımda da konuşmam gerekecekti; bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık. Logan pek dost canlısı birisi değildi, ama onu tanıyanlar ona büyük saygı duyuyordu. Elbette, ilk günden itibaren işimi cehenneme çevirmişti çünkü eğitilmesi muz kadar kolaydı ve Matthew'u rahat ettirmek için hiç çaba göstermiyordu, ama az önce yaptığı şey için en azından gerçeğin bir kısmını hak ediyordu.

"İ-ilişkimiz pek iyi değil. Hiçbir zaman olmadı." Başımı geriye attım ve birkaç saniye tavana baktım. "Ve yeni biriyle çıkıyorum." Çiçekleri zayıf bir hareketle işaret ettim. Onlara uzun, anlaşılmaz bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. "Ona anlatmaya hazır olmadığım biri."

"Neden olmasın?"

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseldi ve onu içinde tutmak için şiddetle yuttum. Bu konuşmayı yapabileceğim yüz kişiyi sıralamak zorunda olsaydım, Logan Ward listeye giremezdi bile.

"Logan?" diye sordum, onun bakışlarını hiç olmadığı kadar sabit bir şekilde tutarak. "Medyayla konuşmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun ve işimi kolaylaştıracak en basit görevi yapmanı istediğimde bana her seferinde ters davranıyorsun."

"Uh-huh."

"Peki, o anların bana yıllar boyunca kazandırdığı tüm hayali jetonları şimdi kullanacağım. Çünkü bu, seninle tartışmak istediğim bir konu değil."

Koyu renkli gözleri yüzüme doğru biraz kısıldı, ama ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sonra başka yere baktı ve ben onu bir şekilde rahatsız etmişim gibi hissettim.

"Seni suçlayamam," diye mırıldandı.

Yorgun bir şekilde ayağa kalktım ve masamın arkasına geri döndüm, otururken güzel çiçeklere uzun uzun baktım. Ashley kartı masamın üzerine yüzü yukarı bakacak şekilde bırakmıştı, Logan'ın yazdıklarını görmesini istemediğim için uzanıp kartı aldım.

"Gerçekten üzgünüm. Zorluk çıkarmak istemiyorum," dedim ona. "Sadece... kardeşin var mı, Logan?"

"Beş tane."

"Ne?"

"Beş kardeşim var."

Ağzım açık kaldı. Bunu nasıl bilmiyordum? "Ne zamandan beri *ne zamandan beri?*"

Gözlerini biraz devirdi. "Ne zamandan beri mi? Bilmiyorum, otuz üç yıl önce kardeşim doğduğunda, ardından altı yıl içinde dört kız kardeşim doğduğunda."

Konuşabilmek için yaklaşık yirmi saniye gözlerimi kırptım ve o tüm bu süre boyunca sessizce bekledi. Şaşkın tepkime eğlenerek dudaklarını hafifçe kıvrımış bile olabilir.

Aile geçmişlerini veya oyuncuların hayatlarında kimlerin olduğunu bilmemem benim için alışılmadık bir durum değildi, çünkü bu benim işimle nadiren ilgiliydi.

"Tamam," dedim yavaşça. "Onlarla iyi geçiniyor musun?"

"Kardeşimle değil." Sesi sakindi, ama gözleri sert bakıyordu. "Aynı odada olduğumuzda boğazına yumruk atmak istiyorum."

Bu duyguyu anlayabiliyordum.

"O yüzden onun hakkında konuşmak istemememi ya da neden bu boktan durumda olduğumu anlıyorsun."

Başını salladı, sonra çenesini kaşdı. "Hangi törenden bahsediyordu? Yarı dinliyordum."

"Oh," diye araya girdim, "söylediklerini unut gitsin. Önemli değil."

"Tamam." Logan öne eğildi ve masama bir kağıt bıraktı. "Yapmak istemediğin röportaj için ihtiyacın olan şeyi bırakmaya geldim."

Dudaklarım isteksizce gülümsedi. "Teşekkürler."

Ofisimden çıkmaya başladı, sonra durdu ve bana dönüp baktı. "Dinle, kardeşler bazen çok sinir bozucu olabilir. Kız kardeşini tanımıyorum, seni de pek tanımıyordum. Ama yardım edebileceğim bir şey olursa, bana haber ver."

Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şey, teşekkürler."

Logan başını salladı ve ofisimden çıktı. Sanki biri ağzıma bir vakum takmış gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı ve alnım masanın yüzeyine değene kadar öne doğru eğildim.

Önce Matthew'u bulup ona olanları anlatmam gerekiyordu.

İkincisi, ön büro ile, habersiz gelen kız kardeşlerin içeri girmesine izin verilmediğini konuşmam gerekiyordu.

Telefonumun çalmasıyla başımı kaldırdım, ama arayanın annem olduğunu görünce yenilgiye uğramış bir şekilde inledim. Dokunamadığım sisler gibi, o sabah ne kadar mutlu olduğumu hayal meyal hatırladım. Çaresizce, zamanı geri alıp Matthew'un yatağında uyanmak ve bu hissi şimdi ağrıyan göğsüme sıkıca tutunmak istedim, sanki bu her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi.

"Merhaba anne," dedim telefona.

"*Erkek* arkadaşın mı var?" diye aceleyle sordu.

Burun köprümü çimdikledim. "Ashley ile konuşmuşsun.

Bu arada, ziyaretin için önceden haber verdiğin için teşekkürler."

"Onun giriş yapmayı sevdiğini biliyorsun," diye azarladı. "Ayrıca, ailen sana ne sıklıkla sürpriz yapar ki?"

Neredeyse hiç, bu yüzden Kaliforniya'dan taşınmak istedim.

"Oh, sürpriz oldu, evet."

"Bana çok yakışıklı olduğunu söyledi. Uzun boylu, değil mi? Nasıl tanıştınız? Oh, sanırım takımında tanışmışsınızdır."

Son on beş saniye içinde, annem bana son iki ayda sorduğundan daha fazla kişisel soru sordu. O kulağıma fısıldarken, ben somurtarak çiçeklere bakıyordum. Hatta heyecanla fısıldıyordu. Yemin yenileme hakkında tek kelime etmedi. Ashley hakkında, bana aktardığı bilgiler dışında tek kelime etmedi.

Boğazım düğümlendi çünkü bu konuda heyecanlanmak istiyordum. Annemin hayatımdaki erkeği bu kadar önemsemesinden dolayı hoş bir şekilde duygulanmak istiyordum. Ama yapamadım çünkü onlara gerçeği söylemenin tek bir yolunu bile göremiyordum.

"Ava," dedi sertçe. "Hala orada mısın?" Gözlerimi kırpıttım. "Evet, özür dilerim."

"Bana onun hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun."

Elimle çiçeklerin kartının kenarını okşadım ve gözlerimi sıkıca kapattım, Logan'ı, Ashley'i ve Matthew dışında her şeyi kafamdan silmeye çalıştım.

"O... o harika biri," dedim ona sessizce. "Nazik, eğlenceli ve destekleyici. İş dışında sürekli birlikteyiz ve ondan bıkacağımı hiç sanmıyorum."

Annemden hiç duymadığım mutlu bir ses çıkardı. Resmen Twilight Zone'a girmiştim. "Ve o bir çapkın mı?"

Ailemin karşısında Matthew ile olan ilişkimizin tüm ağırlığını ilk kez hissederek burnumu çektim. Hiç iyi hissettirmiyordu. İmkansız geliyordu. Ve onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu artık bildiğim için, onu hayatımda olmaması da imkansız geliyordu.

Eğlenceli, güzel ve kolay olması gereken bir şey birdenbire hiç de kolay değildi. Bu konuyu tartışmayı kesin bir şekilde reddetmem, kendini korumaktan, çıkış yolu görünmeyen kendi yarattığım bir kafese dönüştü.

Gözlerim yanıyordu ve beklenmedik gözyaşlarını yuttum.

Neyse ki, cevap verirken sesim sabit çıktı. "Evet, o bir çapkın."

"O zaman maddi olarak iyi durumda."

Neredeyse gülecektim. Tabii ki, bunu olumlu bir özellik olarak listeleyecekti. "Evet, iyi kazanıyor."

Washington ile yaptığı iki yıllık sözleşmesinin 26 milyon dolar değerinde olduğunu, tüm reklam gelirlerini saymıyorum bile, ona söyleseydim, kalp krizi geçirirdi. Babam, Ashley ve Adam Hughes Üçüncü, maaşlarını toptasalar bile Matthew'un kazandığının yanına bile yaklaşamazlardı.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi.

"Olmaz." Durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Ava Marie Baker, senin hiçbir erkek arkadaşınla tanışmadık ve tören için hepimiz o bölgede olacağız. Tanışmamamız için hiçbir neden yok."

O gün zaten çok fazla duygusal sarsıntı yaşamıştım, kendimi filtrelemeye bile çalışmadım. Bu konuşmayı yaptığımıza inanamadan içimden güldüm. "Bana hiç çıktığım kimseyi sormadın. *Hiç*. Neden onunla tanışmak istiyorsun ki?"

Neyse ki annem tartışmadı. Tartışsaydı, telefonumu duvara fırlatabilirdim. "Çünkü o senin için önemliyse, bu ailenin bir parçası olabilir. Seni mutlu ediyorsa, onu merak etmemiz normal değil mi?"

Sertçe nefes verdim. "Hayır anne, hiç merak etmeyeceğinizi düşündüm. Geçmişiniz ve her şeyden dolayı."

Boğazını temizledi. "Geçmişte olanlar için yapabileceğim bir şey yok. Ama o hala oradaysa, baban ve ben onunla tanışmak istiyoruz. En azından, nazik, eğlenceli ve *destekleyici* bir erkek arkadaş, kız kardeşinin evlilik yeminini yenileme törenine seninle birlikte gelmek isterdi. Değil mi?"

Sözlerinin sana silah gibi geri dönmesi çok eğlenceliydi. Özellikle de tartışmadığım zamanlarda. Sinirden ses tellerim donmuştu, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Annemle yaptığım bu telefon görüşmesinde ağlamak, yapacağım en son şeydi. Ama ağlamak istiyordum.

Normalde, uzanıp dizginleri tutabilir, kendimi kolaylıkla dengeleyebilirdim. Her durumda oyun yüzümü takınabilirdim. Ama ellerim kaygandı ve duygularım şiddetle gidip geliyordu, onları sabitleyebileceğim tek bir yere tutunamıyordum.

Bu, kontrol edemediğim bir hikayeydi ve hiçbir şekilde tahmin edemediğim veya etkileyemediğim bir sonuçtu. Ofisimde otururken

ve annemin mutlu sohbetini dinlerken.

Ağlama isteğimi açıklamamın tek nedeni buydu.

Büyük, devasa, kendine acıma dolu, *bu lanet olası* durumdan *nefret ettiğimi gösteren* gözyaşları dökmek istedim çünkü ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum.

Bu yüzden, hayatımda bana destek olan nazik bir erkeğin törene benimle birlikte katılmak isteyip istemeyeceğini sorduğunda, tek yapabildiğim dürüstçe cevap vermektir.

"Doğru." Çünkü bu doğrudur. Durumumuz farklı olsaydı, ofisimde geçirdiğimiz o ilk günden önce benimle hiçbir geçmişi olmasaydı, Matthew tüm bu süreç boyunca benim yanımda olurdu. Onlarla tek başıma ilgilenmeme izin vermezdi. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve yavaşça nefes aldım. "Anne, gitmem gereken bir toplantım var. Sonra konuşuruz."

O başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Kendimi ve Matthew'u duygusal olarak iyi bir durumda tutmak için yaptığım tüm çabalar, ailemin gölgesinde olmayan bir durumda, boşa gitmişti. Çünkü, hoşumuza gitse de gitmese de, onlar bu gölgeyi üzerimizden çekip almışlardı.

Durduramadan tek bir inatçı, asi gözyaşı gözümünden süzüldü ve ben onu hızla sildim. Sanki yüzümden çok uzağa gitmemiş, o zaman gerçekten olmamış ve ben bu durumun kontrolünü hızla kaybetmemişim gibi.

Ne yazık ki, tam da onu yok etmeye çalıştığım anda Matthew ofisime girdi. Yüzündeki mutlu gülümseme bir anda belirgin bir endişeye dönüştü.

"Ne oldu?" diye sordu ve kapıdan geçer geçmez kapıyı kapatıp kilitledi.

Bir gözyaşı iki oldu. İki gözyaşı üç oldu ve o masama doğru büyük adımlarla yürüyüp beni sandalyemden kaldırdığında, durum hiç de hoş değildi.

Ben ağlarken beni kocaman kollarına aldı. Neden ağladığımı bile bilmiyordu, ama beni zorlamadan sırtımı okşadı ve başımın üstüne öpücük kondurdu. Bu da tabii ki beni daha da ağlattı. Bu adam benim için fazla iyiydi. Onu erkek arkadaşı olarak tanıtamayan biriyle birlikte olmak için fazla iyiydi. Çünkü ben ona hiç öyle dememiştim.

Eğlenceli, kolay ve iyi bir ilişki hedefliyordum, inatçı bir dar görüşlülükle kaçınılmaz olarak karşımıza çıkacak zorluklara girmeyi reddediyordum. O ise, ne olduğunu bilmediği halde, tüm bunları ortadan kaldıracakmış gibi beni hala kucaklıyordu.

"Çiçekler için teşekkür ederim," dedim, gözyaşlarıyla boğulmuş kalın bir sesle.

Çenemi yukarı kaldırdığında, yüzünde kazınmış acıyı görmekten neredeyse gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Gül almalı mıydım?"

Gülüşüm sulu sulu oldu ve o başparmağıyla yanaklarımdaki nemi sildi.

"Beni öldüreceksin Slim. O sesli mesajdan bu yana bir şey oldu ve bu seni böyle ağlattıysa, kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa bir şeyler kırmak istiyorum."

Alnımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çektim. "Ashley oldu."

Vücudu bir an dondu, ama sonra elini tekrar omurgamın aşağısına kaydırды. "Ne dedi?"

Nefesim titriyordu ve uzun bir süre sonra tekrar yüzüne baktım. "Yirmi dakika önce ofisime geldi. Çiçekleri aldıktan hemen sonra."

"Burada mı?"

Başımı salladım. "Artık değil. O gitti. Ama Logan o buradayken içeri girdi, sonra Ashley gitti, Logan gitti ve annem arayıp erkek arkadaşımı törene götürmem gerektiğini söyledi çünkü Ashley çiçekleri görmüş ve sesli mesajımı duymuş

..."

"Hey," diye sözümü kesti ve eğilerek gözlerime sabit bir şekilde bakmaya başladı. "Benim için derin bir nefes al, tamam mı?"

Dedim. Sonra bir tane daha.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Parmaklarım, beyaz tişörtünün yakasındaki çözölmüş bir ipliği çekiştirdi. "Annemle konuşurken, ben sadece... bunun ne kadar zor olacağını ilk kez gerçekten anladım."

Matthew başını salladı. Muhtemelen maskara ve göz kalemi ile lekelenmiş yüzümü inceledi. Belki de makyajlı kadınlar filmlerde güzelce ağlayabilirlerdi, ama bu asla gerçek hayata yansımazdı.

"Sanki umursuyormuş gibi konuşuyordu," diye kırık bir sesle fısıldadım ve yüzü anlayışla yumuşadı. "Sanki hayatımda beni mutlu eden bu adamı umursuyormuş gibi konuşuyordu ve ben ona senden bahsediyordum, sonra birden... telefonu kapatıp deli gibi ağlamaya başladım çünkü bunu onlara mantıklı bir şekilde açıklayabileceğim bir yol bulamıyordum."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı.

"Biz deli miyiz, Matthew?" diye fısıldadım, bunu söylemeye cesaret ettiğim için içimde küçük bir panik dalgası hissederek. "Ne yapıyoruz biz? Sen onunla nişanlıydın ve ben, bu durumu çözebileceğimizi düşünerek deli olduğumuzu düşünmeye başlıyorum."

Bir nefeslik bir anda yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Olmaz, şu anda bu konuyu hiç açma."

Sırtımdaki eller yatıştırıcıdan sertleşerek omuzlarımı kavradı, böylece geri çekilemem.

"Nasıl gitmem?" diye sordum, kendimi gerçekten berbat hissederek.

"Ava." Gözleri benimkilere dikildi ve gözyaşlarımla yavaşladığını, kalbimin orada gördüklerim karşısında hızlandığını hissettim. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Ve onların buna engel olmasına izin vermeyeceğim. Onların, kurduğumuz bu şey üzerinde herhangi bir güç sahibi olmasına izin vermeyeceğim. Çünkü şüphesiz, bunu kelimelere dökmüş olsak da olmasak da, harika bir şey inşa ediyoruz."

Onun bu sözleri karşısında dudaklarım titredi. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı, çünkü haklıydı. İlişkimize çok kolay bir şekilde girmiştik ve bunun etiketlerle hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir konuşma bunu değiştiremezdi.

"Güzel kız," dedi Matthew alçak, yatıştırıcı bir sesle. Beni tekrar kollarına çekti ve başımın üstüne doğru konuştu. "Keşke seninle gelebilseydim. Keşke bunu senin için daha kolay hale getirebilseydim."

"Şu anda yapıyorsun," dedim ona. "Şu anda daha iyi hale getiriyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Kapa çeneni," dedim göğsüne. "Ben iş yerinde kendimi kaybetmemişim gibi davranırken beni sarıl bana."

"Tamam." Sesi saçlarıma karşı sessiz bir fısıltı gibiydi, ama ben onu her yerde hissettim. Matthew Hawkins'in içinde bir tür sihir vardı,

belki de kendisinin bile farkında olmadığı bir sihir vardı, tam da benim ihtiyacım olan kişi olmak ve tam da benim ihtiyacım olan şeyleri söylemek için.

Onun için bunun yarısı kadarını bile yapabilmeyi dilerdim.

"Oh, lanet olsun," diye nefes nefese geri çekildim ve dehşetle ona baktım. "Ashley beni onunla tanıştırtıyor. Sen bizim randevumuzu planladın. Kırmızı elbisem."

Benim kekeleyişim, tutarsız, gramer açısından yanlış cümlelerime rağmen, anlayışla gülümsedi.

"Onunla randevuyu iptal edeceğim," dedim kararlı bir şekilde. "Geldiğini bana söylemedi, bu yüzden her şeyi bırakmamı bekleyemez."

Matthew yüzümü avuçladı. "Ne zaman gidiyor?" "Yarın, sanırım." Diye iç geçirdim. "Her halükarda, yeterince erken değil."

O da içini çekti. "Kırmızı elbiseni giy, onunla bir içki iç, sonra da işin bittiğinde bana gel."

"Ama..."

Sözlerim, beni nazikçe öptüğünde kesildi. "Şu anda öyle hissetmeyebilirsin, ama bunu çözeceğiz. Annenin seni önemseydiğini söylediği için mutluyum, çünkü *öyle olmalı*. Seni mutlu eden adamı önemsemeli."

Ona gülümsedim. "*Sen*. Beni mutlu eden sensin."

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi, elleri elbisenin kumaşı üzerinden popomu okşayarak sahiplenici bir tavır sergiledi. "İyi."

"Bir içki?" diye sordum, burnumu kıvrarak.

"Bir içki ve bana gel." Beni tekrar öptü, dudaklarımı hafifçe yaladı, ben de ona açıldım. "Sonra bu günü tamamen unutturacağım."

Ona tekrar sarıldım. "Anlaştık."

ON ALTI. BÖLÜM

MATTHEW

Ava'nın gelmesini beklerken, ofisinde daha önce olanları aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ava'nın kız kardeşi ile yaptığı tek bir konuşma ve annesi ile yaptığı tek bir telefon görüşmesi yüzünden bu kadar yıkılabileceğini hiç düşünmemiştim.

Onun gözyaşları, sanki biri karnıma yumruk atmış ve tüm nefesimi kesmiş gibi hissettirdi, beni zayıf ve kontrolsüz bırakarak. Bencil annesi onun hayatına az da olsa ilgi gösterdiği için kollarımda ağlarken omzundaki hafif titreme, bana hiç alışık olmadığım bir öfke hissettirdi.

Öfke ve kendini yansıtırma arzusu.

On yıldır bakmadığım aynaya baktım.

Aradığım kutuyu, giyinme odamın arka köşesine sıkıştırılmış halde buldum. Üniversite yıllarımdan kalan eşyaların çoğu açılmıştı. Formam çerçevelenmiş, kupalarım ve çerçeveli fotoğraflarım ofisimin raflarına özenle yerleştirilmişti. Ama bir kutu yıllardır dokunulmamış halde duruyordu. Evler arasında taşırken, onu anneme bırakmak istememişim, ama atmak da istememişim.

Sırtımı duvara dayayarak, kutuyu bacaklarımdan arasına çekip karton kapaklarını açtım. En üstte, kış tatilinden önce Ashley ile çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Hatırladığım kadarıyla, birlikte katıldığımız son tatillerden biriydi.

Bizi birlikte görünce, neredeyse hiçbir şey hissetmedim. Onun ihanetini düşününce ne acı bir sıkıntı, ne de midemde bir taş hissettim. Ama yaptığım şey, gözlerimi kapatıp Ava'yı o anıya eklemeye çalışmaktı.

O her zaman yanımdaydı. Hatırladığım kadarıyla, annesi fotoğraf çekerken Ava, büyük ön kapının camından izliyordu. Ashley ona ucube gibi gizlenmeyi bırakmasını söyledi ve ben de onu bunun için azarladım. Daha sonra onun küstah sessizliğiyle bunun bedelini ödedim.

Şu anda benim için açık olan şey, Ashley ile neden birlikte kaldığının net bir tanımını yapamadığımdı. Ava'nın bir seçeneği yoktu. O, onların saçmalıklarının içine doğmuştu, ama benim bir seçeneğim vardı. Ve ben yanlış seçimi yaptım. Küçük bir elmas satın alıp Ashley'nin parmağına taktığımda yanlış bir seçim yaptım. Ona hayatımın onca yılını verdiğimde yanlış bir seçim yaptım. Artık bu iki şeyi de geri alamam ya da daha kabul edilebilir bir şeye dönüştüremezdim.

O zamanlar onun yanımda olmasından duyduğum gurur, şimdi çocukça ve sığ geliyordu.

Lastik bantla bir arada tutulan fotoğrafları karıştırdım ve hatırlamadığım bir tane buldum. Şükran Günü olmalıydı, Ava ve ben kanepede oturuyorduk. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış ve bana gülümsüyordu. Ashley yerde oturmuş dergiye bakıyordu. Ben de gülümsüyordum ama kız kardeşlerin hiçbirine değil.

Başparmağım genç Ava'nın resmini okşadı. Saçları o zamanlar daha açıktı, vücudu daha zayıftı, ama gülümsemesi tamamen aynıydı. Çok dikkatli bir şekilde resmi çevirdim ve ortasından düzgün bir kat yeri yaptım, çizgi netleşene kadar başparmağımın ucuyla kenarı bastırdım. Tekrar baktığımda, sadece Ava ve ben vardık. Gözlerimi kapattım ve resimleri kutuya geri koydum.

Tam yerine geri koyarken telefonum çaldı. Ava mı diye görmek için aceleyle elime aldığımda neredeyse düşürüyordu, ama ekranında kardeşimin adı belirdi.

"Selam Mike," dedim ve tekrar duvara yaslandım. "Vay canına, gerçekten cevap verdi."

Gözlerimi devirdim. Küçük kardeşim hafta başında, normalde görüştüğümüz gün beni bir kez aramıştı, ama ben Ava ile duştaydım.

"Meşguldüm, pislik."

"Uh-huh. Adı ne?"

Yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturdum. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Ava," dedim ona. Onun adını söylemek bile yüzüme bir gülümseme yaydı, bu da o kadın konusunda başımın büyük belada olduğunun açık bir işaretiydi.

"Ooh, senden iyi bir şey koparmak için daha çok uğraşmam gerekeceğini sanıyordum. Nerede tanıştınız?"

Gözlerimin önünde, gerçek bir yol ayrımı belirdi. Korkakça davranıp onu işte tanıştığımı söylemek ya da ona tüm karmaşık gerçeği anlatmak.

İç geçirdim, onun adını söylediğim anda karmaşık gerçeği anlatacağımı biliyordum. Ava'nın bu konuyu konuşabileceği insanlar vardı, Allie ve arkadaşı Paige, ama benim kimse yoktu.

"Şey," diye yavaşça başladım, küçük hikayemi anlatmaya başlamadan önce kafamı duvara bir kez vurdum. "Bu biraz karmaşık."

Sadece birkaç saat önce onun ofisinde olanları anlatarak hikayemi bitirdiğimde, küçük kardeşim içinden bir ısıklık çıldı.

"Vay canına, evlat."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Arka planda kağıtların hışırtısını duydum ve Mike'ın masasındaki sandalyesine yaslandığını hayal etmeye çalıştım. O bir üniversite koçuydu, kendisi profesyonel olamamıştı ama futbol dünyasından tamamen ayrılmaya da hazır değildi. Division II okulunun, o göreve geldiğinden beri sağlam bir sicili ve bir ulusal şampiyonluğu vardı. Aniden, kendi programıma bu kadar bağlı olmamayı ve kardeşim koçluk yaparken onu izleyecek zamanım olmasını diledim.

"Ve o... şey, bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum." "Söyle gitsin, Mike."

O, duyulabilir bir şekilde nefes aldı. "Kız kardeşi gibi değil, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil." Kafamı salladım ve Ava'nın kız kardeşine ne kadar benzemeyeceğine güldüm. "O inanılmaz bir kız. Çok zeki. Güzel."

Çok komik. Ve Mike, onunla futbol hakkında konuşursan seni sürekli tetikte tutar. O... o benim başımı biraz döndürüyor."

"Ve seninle birlikte olduğu için zor durumda."

Hemen cevap vermedim çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. "O bu konuda ne diyor?" diye sordu.

Duvara yaslanarak rahatsız bir şekilde, olabildiğince dürüstçe cevap verdim. "Bugün bu konuyu ilk kez konuştuk. O, şey, ailesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Onu suçlayamam, ama... eninde sonunda bununla yüzleşmen gerekecek, değil mi?"

Başımı geriye doğru eğdim. "Evet."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" diye dikkatlice sordu. "Sayılır," diye geçiştirdim.

"Bir nevi," diye tekrarladı Mike yavaşça, sonra içinden güldü. "Ve bu durumdan memnunsun?"

Hayır, diye düşündüm hemen.

"Ava'ya güveniyorum," dedim, savunmacı bir tonla. "Bunun hakkında konuşmaya hazır olduğunda, konuşacaktır."

Mike sessiz kaldı. Yoğun ve ağır bir sessizlikti, ama uzun bir süre başka bir şey söylemedi.

"Senin adına sevindim Matty. Her ne kadar durum berbat olsa da."

İki yaşındayken taktığı lakabımı duyunca, yine gözlerimi devirdim. "Teşekkürler. Ama pek de tavsiye sayılmaz."

"Ben küçük kardeşimim. Sana tavsiye vermek benim görevim olduğunu bilmiyordum."

"Kapa çeneni," dedim, hiç öfkelenmeden. "Hadi ama, sen ve Beth yıllardır evlisiniz. Benim eski nişanım ve eski karım var, bu yüzden ilişkiler konusunda açıkça tavsiyeye ihtiyacım var." Şimdi sanki acımasızca konuşuyormuşum gibi geliyordu. Sesimde hoşuma gitmeyen bir keskinlik vardı, ama o iki ilişkiyi de geride bırakmıştım. Bittiği anda başımı eğip işime geri döndüm. İyi olduğum şeye geri döndüm.

Mike iç geçirdi. "Ben senin durumunda değilim ama. Evet, evliyim, ama Beth Ava değil. Onca yıldan sonra benimle konuşmak istemediği pek bir şey yok, ama bunun için zaman gerekti, anlarsın ya? Sanırım bir şeyi düzeltmenin yolunu bulmak istemeseydi..."

bize karşı olsaydı, muhtemelen biraz endişelenirdim." Boğazını temizledi ve hemen ekledi: "Ama tekrar söylüyorum, bu Beth için geçerli. Ava için aynı şeyi söyleyemem."

"Farklı olduklarını biliyorum. Sadece... Keşke bu konularda biraz daha açık olsaydı. Şu anda, ondan birkaç adım öndeymişim gibi hissediyorum. Sadece onun da bana yetişmesini istiyorum." Bu konuyu itiraf edebileceğim tek kişi kardeşimdi. Annem düğün planları yapmaya ve gelecekteki torunlarının isimlerini koymaya başladığı, babam ise Ava'nın bir şeyler hakkında yalan söylediğini ve güvenilmez olduğunu bana ikna etmeye çalışırdı. Onların kendi sorunlarının benim ilişkiye yansıtılmasına ve duygusal iniş çıkışlara ihtiyacım yoktu.

"Kardeşim, çoğu ilişki biraz dengesizlikle başlar. Bu, bir sorun olduğu anlamına gelmez. Ve bence bunu onun ailesinde olanlarla ilişkilendirmemelisin."

"Bağlamıyorum."

"Değil misin?" diye sordu rahat bir şekilde. "Onun ailesi, ikinizin ilişkisini belirleyen bir özellik değil."

"Öyle hissediyorum," dedim ona. O günün erken saatlerinde, Ashley'nin ziyareti ve annesinin telefon görüşmesi nedeniyle, ikimiz de karşı karşıya olduğumuz gerçeklik hakkında dürüst bir konuşma yapmak zorunda kalmıştık. "Onlarla başa çıkmak kolay olmayacağı için saklanmak zorunda olduğumuzu hissediyorum. Bu duygudan nefret ediyorum."

"Şu anda belki saklanıyorsunuz. Ama sonuçta, zor olan onun karşılaştığı durum, senin karşılaştığın değil. Annemle babamın sorunları var, ama en azından birbirimize sahibiz, değil mi? Ne olursa olsun, ne kadar kavga ederlerse etsinler, ne kadar tartışılırsa tartışınlar, Noel sabahını kimin geçireceği konusunda tartışarak tatilleri mahvetseler de, sen, ben ve Tim birbirimize sahibiz. O ise buna sahip değil."

Gözlerimi kapattım ve bunu sindirdim.

Her açıdan haklıydı. Ava, kız kardeşi gibi kibirli ve bencil değildi. Lexi'nin yaptığı gibi beni olmadığım birine dönüştürmeye çalışmıyordu. Ve onun için bir güvenlik ağı olması gereken tek yer, yani ailesi, onun kendini gerçekten yalnız hissettiği tek yerd.

"Sen gerçekten zekisin, biliyor musun?"

O burun kıvırdı. "Evet. Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar, zeki çocuk. Senin kontratın ne kadardı?"

"Canın cehenneme."

O gülüyorken, kilitte bir anahtarın sürtünme sesini duydum ve ayağa fırladım. "Mike, gitmem gerek."

"Seni seviyorum

kardeşim." "Ben de seni."

Telefonumu yatağa attım ve yatak odamın köşesini döndüğümde, Ava'nın kapıyı sessizce kapatıp sürgüyü kilitlediğini ve sonra derin bir nefes aldığını gördüm.

Kırmızı elbiseyi giymişti.

Elbise, vücudunu dikkatlice saran küçük kumaş şeritleri gibi görünüyordu ve her şeyi yerinde tutuyordu, ta ki o şeritlerden biri boynuna dolanıp elbisenin tamamını tutana kadar.

Bandaj elbise mi? O da öyle bir şey demişti.

Her neyse, onu gördüğüm anda ağzım sulandı. Beni duyunca dönüp kapıya yaslandı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı, bu da muhtemelen birden fazla içki içtiğini gösteriyordu, ama ağlamıyordu, gülümsüyordu, bu yüzden hiç de üzülmedim.

"Çok güzelsin," dedim ona sessizce. O

gülümsedi. "Onu benden çıkarır mısınız?"

"Evet, hanımefendi." Ona dokunmak, onu kucaklamak, her yerini öpmek için sabırsızlanarak hızla ona doğru yürüdüm.

"İyi, çünkü üç saattir tam bir nefes alamadım."

Ellerim kalçalarını tutmak üzereyken dondu ve gülmeye başladım. Alnını öptüm ve onu kucaklamak için kendime çektim. "O kadar mı kötü?"

"Hayır, elbise o kadar dar," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. Sonra neredeyse suçluluk duyarak başka yere baktı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Ava dudaklarını yaladı, sanki büyük bir itirafta bulunacakmış gibi gözlerime bakarak. Konuşurken nefesimi tuttuğumu fark ettim. "O... o kadar da kötü değildi."

Anlamını kavramam bir saniye sürdü, ama sonra hafifçe gülümsedim. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

O, mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Yani, eğlenceli falan değildi... ama korkunç da değildi."

Kardeşimin söylediklerini hatırlayarak, yavaşça nefes aldım. "Sevindim."

"Gerçekten mi?"

Boynunun arkasını avuçladım ve başparmağımla inatçı küçük çenesini bana doğru kaldırdım. "Gerçekten."

"Sadece bir gün geçirmem gerekiyor."

"Sadece bir gün," diye onayladım.

"Ama yarın ona küçük bir konuda yardım etmek için buluşacağımı söyledim, o zaman sadece bir gün," dedi çabucak. Gülmekten kendimi alamadım. Suçunu itiraf eden bir çocuk gibi konuşuyordu.

"Yapman gerekeni yap, tamam mı?"

Ava kollarını boynuma doladı ve ben de onu kendime sıkıca sarıldım. Dudakları benimkilere değdiğinde, kanımda tanıdık bir heyecan hissettim. Onun yaptığı şey, temel ve hayati bir şey gibi geliyordu. Sanki nefes almak için buna ihtiyacım varmış gibi.

Aşk bu değil miydi? Dilim onun diline değdiğinde sersemlemiş bir şekilde düşündüm.

Hayatında doğru kişiyle aşkın varlığı hayati bir öneme sahipti. Eğer aşk yoksa, kalbin düzgün atmaz, kan damarlarında kan doğru şekilde akmaz ve kemiklerin kırılabilir ve kırılabilir hissedilir.

Onun ağzına karşı, o sözleri söylemezsem patlayacakmışım gibi hissettim, ama bunun yerine onu daha sert öptüm.

Henüz çok erkendi.

Sadece birkaç hafta sonra onu sevebilir miydim?

Onu kollarımın arasına aldığımda kalbim, kafam, her parçam bu sorunun cevabını biliyordu.

Onu seviyordum. Ve bir şey yerine oturdu, otuz beş yıldır ilk kez tam anlamıyla nefes almamı sağlayan bir şey.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, dudakları benimkine değiyordu.

"Banyoya."

"Oooh, bunu henüz denemedik." Ve banyoyu denedik.

Su akarken, büyük, beceriksiz parmaklarım elbisesinin fermuarındaki kancayı aradı, böylece onu aşağı çekebilirdim. Yavaşça hareket ederek, pürüzsüz, bronz tenini bir santim bir santim ortaya çıkardım.

Elbisesini açarken kaburgalarını saydım. Elbisenin altında tamamen çıplaktı. Elbise vücudundan kayarken, o da benim gömleğimi çıkardı ve şortumu ve boxerımı aşağı indirdi.

Ava suyun sıcaklığını test etmek için eğildi ve ben arkasında durarak ellerimi sırtının ve kalçasının pürüzsüz teninde gezdirdim. Kenardan geçerken elimi tuttu ve ben de ona katıldığım da bacaklarımın arasına oturdu.

Sabunlu ve suyla kayganlaşmış Ava üzerimde uzanmış, elleri beni çıldırtıyordu, benimkiler de onu. Parmak uçlarını göğsümde gezdirdi, ben de omurgasındaki çıkıntıları saydım. Ellerimle göğüslerini kavradığımda, parmaklarımla kusursuz teninden köpükleri temizlerken, sonunda patladı. Kucağıma oturduğunda, bir dalga su kenardan fayans zemine sıçradı, ama biz aldırmadık.

O, ince kalçalarını çılgınca yavaş daireler çizerek üzerimde hareket ederken, ben de omuzlarının derisine duygularımı inleyerek aktardım. Kalçalarını ellerimle sıkıca tutuyordum. Ne kadar hızlanmaya çalışsam da, ne kadar sert hareketlerle, sert ellerle ve sert sözlerle artan duygularımı bastırmaya çalışsam da, Ava tatlı, yavaş ve işkence edici olmaya devam etti.

Onun bu hızda devam etmesine izin vermek, kararlılığımın ve irademini bir sınavıydı.

Bana daha fazlasını ver, diye bağırarak istedim. Daha fazlasını.

Her şeyi.

Onların kıldıklarını düzeltmeme izin ver.

İçimdekileri bana emanet et.

O benim etrafımda patladığında, onu sevdiğimi, sonsuza kadar benimle olmasını istediğimi, benim için tek olduğunu haykırmamak için boynunu ısırarak zorunda kaldım. Son bir kez sertçe ittim ve o mutlu bir şekilde göğsüme yaslandı, kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki hissedebiliyordum.

Çenemin kenarını öptü, sonra dudaklarını benim dudaklarımla buluşturdu ve su soğuyana kadar öyle kaldık.

Çok sonra, yatakta bana sarıldığında, uyurken göğsüme derin ve düzenli nefes alıp verirken, çenemi gıcıklayan ipeksi saçlarına sessizce sözler fısıldadım.

"Sana aşığım, Ava. Ama henüz bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum."

Ancak o zaman rahatlayıp uykuya dalabildim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AVA

Dürüst olmak gerekirse, nasıl oldu bilmiyorum. Önceki gece, birinci ve ikinci içkiler arasında Ashley'e yardım etmeyi kabul ettim. Yardım etmeyi kabul etmekten daha kötüsü, Ashley'le *alışverişe çıkmayı* kabul ettim.

Matthew'un evinden ayrılırken, kapıdan çıkarken bana ciddi bir gülümseme attı. Bu, antrenman kampının ilk gününü kaçıracığım anlamına geliyordu, ki *bu çok* kötüydü, ama benim varlığım tamamen gerekli değildi, bu yüzden Reggie sabah izin almamda bir sorun görmedi.

"Bilmiyorum. Bu krem rengi gül rengiyle uyumlu görünmüyor." Ashley geri adım attı ve koluna sardığı paşminaya baktı.

"Giyeceğin şal güllerle uyumlu olmak zorunda mı?" diye masumca sordum.

Onu rafa geri koydu ve bana bir bakış attı. "Bir tema olması boşuna değil, Ava. Aksi takdirde, kot pantolon giyip gidebilirim."

Sesindeki dehşete neredeyse gülecektim, ama kendimi tuttum. Ashley'nin beni komik bulması, olabilecek en son şeydi. Birkaç saattir alışveriş yapıyorduk ve her yedi saniyede bir gözlerimi devirmeye devam etsem de, kendimi yine ablamla kötü vakit geçirmedeğim, tamamen kafa karıştırıcı bir durumda buldum.

Ve bu kafa karışıklığı, normalde kafamda sakladığım şeyleri sormama neden oldu. "Bana bir şeyi açıklamam gerektiğini düşünüyorum."

Ashley durdu ve bekleyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Dikkatli bir şekilde başladım. "Sen çok..." Duraksamam uygunsuzdu çünkü gözlerini kısarak, ona hakaret etmek üzere olduğumu düşündü. "Toparlanmışsın. Her zaman mükemmel bir şekilde toplanmışsın. Ama bütün gün önlük giyerek çalıştığın bir işin var."

Yüzündeki ifade gevşemişti, ama sesi temkinliydi. "Bunun içinde bir soru mu var?"

"Sadece bu ikilemi uzlaştırmaya çalışıyorum, hepsi bu."

İlk başta bana cevap vereceğini düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, istediğim şekilde ifade edemediğim için kendimle gurur duyuyordum. *Stepford karısı gibi görünüyorsun. Kocan muhtemelen tek başına yılda üç yüz bin dolar kazanıyordur, öyleyse bana neden hala haftada altmış saatten fazla çalıştığını açıkla.*

Bunun ne kadar iyi sonuç vereceğini sadece hayal edebiliyorum. Ama anlamadım. Kız kardeşimin bu yönünü hiç anlamamıştım. Sonuç olarak, bana hiç mantıklı gelmiyordu ve yirmi küsur yıl boyunca onu neyin harekete geçirdiğini merak ettikten sonra, artık sessizce merak etme yeteneğimi kaybetmişim sanırım.

"Birkaç gün önce," dedi Ashley, eşarp masasına yaslanarak, meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan, "epidural anestezi uygulamak zorunda kaldım. Rutin bir işlem. İş yerinde neredeyse her gün yapıyorum. Kocasını iğneyi görünce ayakkabılarımın üzerine kustu. Dolabımda yedek ayakkabım olmadığı için silebildiğim kadar sildim, ama eve geldiğimde, vardiyamın geri kalan on saati boyunca o adamın kusmuğuyla dolaştığımı fark ettim."

Blech. Sorduğum şey bu değildi, ama sessiz kaldım.

"İşten çıktığımda, en iyi şekilde görünmek isterim çünkü herhangi bir günde, saatlerce birinin vücut sıvıları içinde yürüyecek miyim, bilemiyorum." Bana bir bakış attı. "Bu yardımcı oldu mu?"

"Biraz," diye dürüstçe cevap verdim. "Sanırım Dr. Baker-Hughes'u hayal etmek benim için zor. Kendim hiç şahit olmadım."

Ashley'nin birçok şeyi yapabileceğini hayal edebiliyordum. Mesela, bir trofe eş olmak gibi.

Gülümsemesi küçüktü, ama açıkça eğleniyordu. "O işi yapacağımı bilerek büyütüldüm. Annem ve babam bana pek seçenek bırakmadılar."

Bunu hiç bu şekilde düşünmediğimi fark etmek beni rahatsız etti. Ama o haklıydı. Ashley'nin hangi okula gideceği, nerede ihtisas yapacağı, nerede uzman doktor olacağı ve hangi alanda çalışacağı hakkında yaptığımız konuşmaları hatırlıyorum, çünkü bu babamızın izlediği yoldu. O, babasının mirasını sürdürüyordu.

En azından onların dikkatini çektiğini ona hatırlatmak isteyen tarafım hiç kaybolmayacaktı, ama ben onu farklı bir gözle izledim, butikte dolaşırken, küpelere bakarken ve temasına uymayan bilezikleri denerken.

Mağazadan çıkıp otele doğru geri döndük. Beynim, belki de kız kardeşimden uzak kaldığım tüm bu zaman ve mesafe, onu daha iyi anlama fırsatını benden esirgemişti.

Ashley ve ben, fotoğraf çeken büyük bir turist grubunun önünden çekilmek için kenara geçtik.

"Adam senin yaptığın işe razı mı?" "Ne demek istiyorsun?"

Demek istediğim, kız kardeşimin evliliği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimdi. Adam'la evlenmeden önce bir kez tanışmıştım ve prensip olarak ondan nefret etmiştim çünkü ben kararlı bir Matthew taraftarıydım. Ne ironik.

Şimdi ona bir teşekkür notu göndermek istiyordum.

"Adam'ın başarılı olduğunu biliyorum, ama sen ondan daha fazla kazanıyorsun, değil mi?" Ona baktım. Seattle'ın bulutlu gökyüzünün altında bile altın sarısı saçları parlıyordu ve tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Makyajı kusursuzdu ve onun yanında kendimi hala giyinip süslenen küçük bir çocuk gibi hissediyordum. "O bununla bir sorunu yok mu?"

Ashley'nin kırmızı dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Adam da benim kadar aile baskısını anlıyor. İkimizin kariyeri de nepotizmin etkisine dair bir vaka çalışması olabilir. Evet, o da bunu kabul ediyor. İkimiz de çok çalışıyoruz ve bu çalışmanın meyvelerini yaşadığımız ev ve dünyanın her yerine seyahat edebilme imkanımızla topluyoruz. Bu yüzden çocuk sahibi olmamayı tercih ettik. Bu özgürlüğün tadını çıkarıyoruz."

Neredeyse savunmacı bir tavırla söyledi. Sanki çocuk sahibi olmadığı, ebeveynleri kadar şımarık olacak

Yıllar önce, annem bana Adam ve Ashley'nin neden çocuk sahibi olmadıkları konusunda uzun bir nutuk atmıştı.

Yıllar önce, annem bana Adam ve Ashley'nin neden çocuk sahibi olmadıkları konusunda uzun bir nutuk atmıştı. Çok meşguller, çok hırslılar, falan filan. O konuşma sırasında, aklıma gelen ilk ve tek düşünce, en azından benim çocuklarım büyükbabaları ve büyükanneleri tarafından ihmal edilmeyeceklerdi, çünkü yeni nesli ben yetiştirecektim.

Ama annem bana çocuk isteyip istemediğimi sormamıştı. Belki de umursamıyordu. Ya da belki de annemle babam da Ashley gibi farkında değillerdi ve davranışlarının her zaman kendileri için iyi olmayan istenmeyen sonuçlar doğurduğunu bilmiyorlardı.

"Peki ya yeni sevgilin?" diye sinsi sinsi sordu.

Garip bir kahkaha attım. "O-o ne olmuş?" "Senin küçük işini destekliyor mu?"

Oh, bak! Gözlerimi devirmeyeli tam on dakika olmuştu.

Benim küçük işim.

Yani, ben insanlara uyuşturucu enjekte ederek para kazanmıyordum ya da Adam'ın yaptığı gibi para işleriyle uğraşmıyordum, bu yüzden doğal olarak benim kariyerim sevimli ve gereksiz bir şeydi.

"Mm-hmm," dişlerimi sıkarak cevap verdim. Derin nefes alıp Chi'mi merkezlediğimde ancak çenemi açıp gerçek kelimeler söyleyebildim. "Kariyerlerimiz, hiçbir şekilde kayırmacılığın etkilerinin bir vaka çalışması olabilir."

Bu sefer Ashley gözlerini devirdi. En azından durum eşit kalmıştı. Bu, kardeşlik ilişkimizin temel taşlarından biriydi.

"Kesinlikle yakışıklı," dedi oteline vardığımızda. "Adam da öyle görünseydi, ben de ona muhtemelen yaramaz mesajlar gönderirdim."

Onun alaycı ses tonuna, ona keskin bir bakış attım. Bu... bir dakika ... kardeşim hayatımdaki bir şeye karşı en ufak bir kıskançlık mı gösteriyordu?

Elbette, o yakışıklı adamın Matthew olduğunu bilmiyordu, ama kimin umurunda? Benim değil. Alt dudağımı yaladım ve Matthew'u o küvette düşünürken dudaklarımın üzerinde rüya gibi bir gülümseme belirdi.

"Evet." Diye iç geçirdim. "O..." Yüzümü serinletmek için elimi havaya kaldırdım. "Ben şanslı bir kıyım, orası kesin."

Onun vücudu, ıslak ve parıldayan, ona bindiğimde, asla alışamayacağım bir şeydi. Asla. O kadar büyük ve güçlüydü ki, ellerini bana koyduğu anda sahip olduğum tüm duyularımı gölgede bıraktı. Kokladığım, tattığım, duyduğum, dokunduğum ve gördüğüm tek şey Matthew'du.

"Senin huysuz, karamsar bir adamdan hoşlanacağını hiç düşünmemiştim," dedi, kafamın üzerindeki hayali şehvet balonunu patlatarak.

Kollarımı kavuşturup ona inanmaz bir bakış attım. "Benim tipimi düşündün mü?"

"Fazla anlam yükleme." Saatine baktı. "Havaalanına gitmeden önce biraz hazırlanmam lazım."

"Tamam."

Ashley beni açıkça değerlendirdi ve konuşmadan önce bir karar vermiş gibi görünüyordu. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Yavaşça nefes verdim. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Tek tesellim, onun da bu konuşma konusunda benim kadar kararsız görünmesiydi.

Bana hızlı ve garip bir şekilde sarıldı ve döner kapıdan kayboldu.

İşe gidip masama oturduğumda, onunla geçirdiğim garip sabahı tekrar tekrar düşünerek, resmen Jon Snow olduğuma karar verdim. Hiçbir şey bilmiyordum.

İki hafta sonra, kocası, ailem ve bir avuç arkadaşları ve meslektaşlarıyla birlikte geri dönecek ve ben tek başıma bir sandalyede oturup onların birbirlerine yeniden hayatlarını adadıklarını izlemek zorunda kalacaktım. Böylesine pragmatik insanlar için bu tuhaf bir şekilde romantikti.

Görünüşe göre, ailem ve kız kardeşim bir tür anlaşılmaya varmışlardı. *Ashley, sen onu pohpohlayıp kafasını karıştır, sonra ben bir mesaj ya da telefonla devreye girip onu gerçekten şaşırtayım.* Nitekim, iki e-postayı zar zor okuduğumda telefonum çaldı.

Baba: Yeni erkek arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum, evlat. Belki dördümüz birlikte golf oynamak için zaman bulabiliriz.

Çünkü hayatım boyunca neredeyse hiç golf oynamamıştım, ama babamın bunu bilmediğini ona yakıştıramazdım. Ve "*bebeğim*"? Bana hiç "*bebeğim*" denmemiştii. Bir kez bile.

İnleyerek başımı masanın üzerine düşürdüm. Bu korkunçtu. Ailemin etrafında kurduğum demir yapı —onlar hakkındaki düşüncelerim, benim hakkımda ne düşündükleri ve ilişkimizin nasıl olduğu— pamuk şekerden yapılmış gibi parçalanıyordu. Yapışkan ve tatlı, ama bakmaya ve oynamaya, sonra da yemeye dayanılmaz.

O tek bir mesajı yutmak istedim. Aşırıya kaçtığım için midem bulanana kadar ona bakmak istedim. Bunca zaman sonra hayatımın onlar için en ufak bir ilgi kaynağı olduğu fikri. Ve Matthew ile ortaya çıktığım an? Çelik kirışlerin yerine otururken çıkardığı sesi neredeyse duyabiliyordum.

"Ava?"

Logan'ın sesini duyunca başımı kaldırdım. Tabii ki, tam da krizin ortasındaiken ortaya çıkacaktı. En azından ağlamıyordum.

"Ne var?" Yüzümü düzeltiltim, ama kaşlarının kıvrımı kimseyi kandıramadığımı gösteriyordu.

"Şimdi ne var?" diye sordu. "Şimdi ne var, ne var?"

Ofisime girmeden önce koridora bir göz attı. "Sadece baygın falan olmadığından emin olmak istedim."

"Ha?"

Bana attığı bakış sadece biraz küçümseyiciydi. "Başın masanın üzerindeydi."

Söz konusu masaya baktım ve gözlerimi kırptım. "Oh.

Doğru." "İyi misin?" diye sordu, sanki ben yavaşmışım gibi.

Belki de öyleydım. Sadece, bilirsin, doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi yeniden değerlendirme aşamasındaydım.

Dalgın dalgın başımı salladım. "Sadece... dün senin geldiğin o aile meseleleriyle uğraşıyorum."

"Ahh."

"Evet. Ailem seninle tanışmak için deli oluyor." Gözlerimi kapattım. "Yani, seninle değil, ama onların seni sandığı adamla görüşüyorum."

Boğazını temizledi ve ben ona baktım. Yüzünü okumak çok zordu. Her zaman öyleydi ve bu, röportajcılarını çılgına çevirirdi. Bu yüzden, bir sonraki sözlerini duyduğumda neredeyse boğazıma düğümleniyordum.

"O partiye seninle gelebilirim." Gözlerime baktı. "Eğer bu sana yardımcı olacaksa."

Göz kırptım.

Göz kırp, göz kırp.

"Logan," dedim yavaşça.

Ama o elini kaldırdı. "Biriyle çıktığını biliyorum. Ben... Ben bunun ne olduğunu anlamadım. Ama istersen sana yardım ederim."

Bu düşünce midemi bulandırdı. Ellerim terlemişti ve telefonuma bakmaktan kendimi alamıyordum, o zararsız küçük mesajlar kafamda ve kalbimde tam bir kaos yaratıyordu.

"Sadece bir gece atlatmam lazım," diye fısıldadım.

"Aynen öyle."

Ona şaşkınlıkla baktım, benim onunla konuştuğumu sandığına şaşırmıştım.

Logan içini çekerek koyu renkli saçlarını eliyle düzeltti. "İşini kolaylaştırmadığımı biliyorum. Bunu barış teklifim olarak kabul et." Cevap vermediğimde derin bir nefes aldı ve başka yere baktı. "Ya da öyle bir şey. Neyse. İstemiyorsan öyle düşünmek zorunda değilsin."

Bunun üzerine güldüm. "Oh, benimle bir partiye gelmenin yıllarca süren işkenceden seni kurtaracağını düşünüyorsan, kafayı yemişsin."

Kafasını salladı ama gülümsemedi bile. Gözleri ise biraz daha yumuşaktı; onda daha önce hiç görmediğim bir şeydi. "Bu bir başlangıç."

Ben bunu yapmanın ne kadar delice olduğunu düşünürken, Logan ofisimin zemininde duran davetiyeyi gördü. Eğilip onu aldı.

"Bu mu?" diye sordu.

Ben başımı salladım.

Ne yaptığını anlamadan, telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti.

"Neden yaptın bunu?"

Bir kaşım yukarı kalktı. "Artık bu şeyin nerede ve ne zaman olduğunu biliyorum."

Panik kalbimi hızla çarptırıyordu. Midem bulanıyor ve kasılmalar oluyordu. Bu kötü bir fikirdi.

"Kusacakmış gibi görünüyorsun," dedi kuru bir şekilde.

"Kusacakmışım gibi *hissediyorum*. Bu durumdan kurtulamayacağımı hissediyorum. Hiç..." Bunu Logan'a itiraf ettiğime inanamıyordum. *Kahretsin*. "Hiç kimse yaptığım hiçbir şeyi bu kadar önemsememişti. Ama seni buraya getirmek, iyi bir fikir mi bilmiyorum."

Gözleri kısa bir süre yüzümü taradı. "Kız kardeşin kıskanacak mı?"

Muhtemelen kıskanırdı. Logan'ın smokin içinde harika görüldüğünden emindim, ama bu konumuzun dışında bir şeydi.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Hayır, sorun değil. Seni bunu yapmaya zorlamam. Ailem bunu atlatacaktır."

Matthew'un yüzü zihnimde canlandı, gülümsemesi, mutlu olduğunda yüzündeki kırışıklıklar, beni öpmeden önceki bakışı... Boğazıma yükselen sıcak gözyaşlarına karşı dişlerimi sıkarak zorunda kaldım.

Ona bunu mantıklı bir şekilde açıklayamazdım.

Asla.

Logan'ı getirirsem olmaz.

Bunu ailemin bu tuhaf yeni ilgisini çekmek için yapıyorsam olmaz.

O hiçbir şey anlamayacaktı ve onu suçlayamazdım. "Sesin pek emin gelmiyor."

Çünkü emin değilim, diye düşündüm anında.

Nedense, bu diğer her şeyden daha büyük bir sorun gibi geldi bana.

"Sadece... fotoğrafı telefonundan sil, Logan." Titreyerek nefes verdim, gözlerimde yaşlar olduğunu bilsem de ona baktım. "Onlar da unuttur. Ben de unuturum."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, ama sonra tekrar kapattı ve sonunda bana yavaşça başını salladı. Yüzündeki hiçbir ifade bana inandığını göstermiyordu.

Ben de kendime inanmıyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MATTHEW

"MATTHEW! Matthew, buraya bak! Bebeğimi fotoğraf için tutar mısın?"

Sesler yüksek ve çoktu. Eğitim kampının üçüncü günü sona eriyordu ve çoğu oyuncu sahanın kenarlarında dolaşarak posterleri, şapkaları, tabelaları ve futbol toplarını imzalıyor, hayranlarıyla selfie çekiyor ve birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Enerji akımı bulaşıcıydı ve büyük bir gülümsemeyle, uzattığım ellerimle birinin çocuğunu kucağıma aldım ve küçük kızı göğsüme yaslayarak fotoğraf çektirdim.

Onu döndürdüm, dişsiz gülümsemesi ve büyük mavi gözleri karşı konulmazdı ve üzerinde benim numaramın yazılı olduğu, inanılmaz derecede küçük bir Wolves forması giyiyordu. "Bir gün kalpleri kıracaksın," dedim ona ve onu annesine geri verdim.

Yanımda Logan, bir çocuğun şapkasına imzasını atıyordu ve her zamankinden daha fazla gülümsüyordu. Diğer savunma oyuncularını, hatta Wolves'un eski oyuncularından bazıları da etrafta dolaşıyor, fotoğraf çekiliyor ve koçlarla sohbet ediyorlardı.

"Bugün iyi antrenman yaptın," dedim Logan'a, nasıl tepki vereceğini görmek için ona göz ucuyla baktım.

"Öyleydi." Küçük çocuğa başını salladı, çocuk imzalı şapkasını sanki bir hazineymiş gibi kucağına almış duruyordu. "İyi iş çıkardın."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Teşekkürler."

Taraftarların olduğu bölüme geldiğimiz için ikimiz de tekrar sahaya dönüp soyunma odasına doğru yöneldik.

"Sırtın yine ağrıyor mu?"

"Harika hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Neredeyse gülümsedi. "Hayır, oyuncularımızın sağlıklı olmasını tercih ederim."

Binaya girerken sessiz kaldık.

Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Keyfin yerinde." "yle görünüyor," dedi kuru bir sesle.

"Antrenman kampı öyle bir etki yaratır."

Logan mırıldandı, ama hepsi o kadardı. Sonra sıra ona geldi ve bana yan gözle baktı. "Evli misin, Hawkins?"

Gülümsemem alaydı. "Ah, hayır. Bir zamanlar evliydim, ama bu yıllar önceydi." O başını salladı.

Hayatım buna bağlı olsa bile tanıyamayacağımı hissettiğim bir adamla yaptığım en tuhaf konuşmaydı. Takım arkadaşlarınızla her zaman yakın olduğunuzdan değil. Her yıl soyunma odasında farklı bir hava vardı. Bazen hayatınızla ilgili her şeyi bilen takım arkadaşlarınız olurdu — ocuklarınızın isimlerini, evlilik yıldönümünüz bilirlerdi — ve bazı yıllarda ise sadece küçük sohbetler olurdu. Çok kişisel olmayan ve çok yakın olmayan arkadaşlıklar. Yıllar geçtikçe yüzlerin değiştiği bir sektörde çalışıyorduk; bu, başa çıkmanız gereken gerçeklerden biriydi.

Benim için fark, sadece aylak yılımda yeni adam olmamdı. Ve şimdi.

"Sen?" diye sordum, öyle olmadığını bilmeme rağmen.

O başını salladı.

"Evli erkekler genellikle iyi tavsiyeler verir," dedi gizemli bir şekilde.

Sessiz soyunma odasına girdik. Diğer herkes hala antrenman sahasındaydı.

Antrenman formamı çıkardım ve uzun kırmızı bankın yanındaki yere attım. Onunki benimkinden birkaç tane aşağıdaydı, bu yüzden oturup dirseklerimi dizlerime dayamadan önce ona hızlıca bir bakış attım.

"Sen kaptansın, ben de aylak olduğumu biliyorum," diye şaka yaptım, "ama eğer, bilmiyorum, içini dökmek istersen, burada seni yargılayacak kimse yok."

"Senin dışında mı?"

Onun kuru ses tonundan şaka yaptığını anlayabildiğim için güldüm. "Evet, benim dışımda."

Dirseklerinden bandajı çıkardı ve topakladı. "Daha önce birçok kişi senden tavsiye istedi mi?"

Bıraktığım takımı, artık sadece sosyal medyada ara sıra görüştüğüm ve bir sonraki maçın ne zaman olacağını soran mesajlar attığım arkadaşların yüzlerini düşündüm. Yeni başlayanlar oldukları zamandan beri tanıdığım arkadaşlar, artık kariyerimin yeni aşaması için geride bıraktığım tecrübeli oyuncular olmuştu. "Evet, sordular."

Gözleri dolabına odaklandı, sonra bana döndü. "Takım arkadaşlarımla bu konuyu konuşmuyorum, bilgin olsun."

Ellerimi kaldırdım. "Kimseye tek kelime etmeyeceğim."

Logan derin bir nefes aldı. "Daha yakından tanımak istediğim biri var. Nedenini bilmesem de ondan hoşlanıyorum."

Gülümsedim ve eğilip kramponlarımla bağcıklarını çözdüm. "Herhangi bir ilişkinin sağlam bir başlangıcı gibi görünüyor."

Gözlerini devirdi.

"O da ilgileniyor mu?" Otuzlu yaşlarının ortasında olan bu iri adama, "*O da senden hoşlanıyor mu?*" demek aptalca geldi.

Logan rahatsız bir şekilde kıpırdadı, cevap vermeden önce yüzünün yanını kaşıdı. "Şey, galiba... başka biriyle çıkıyor. Ne kadar ciddi bir ilişki olduğunu bilmiyorum ama."

"Ahh."

"Evet."

Bir sonraki sözlerimi dikkatlice düşünürken parmaklarımla bacağımın yan tarafına hafifçe vurdum. "Ve sana biriyle çıktığını mı söyledi?"

O başını salladı.

"Ona çıkma teklif ettin mi?"

"Tam olarak değil," diye kaçamak cevap verdi. "Bunu konuşmak çok garip geliyor. Boş ver."

Omuz silktilim. Logan banketten kalktı ve devasa odanın ortasındaki büyük siyah L şeklinde kanepenin etrafında dolaşmaya başladı.

Kramponlarımı dolabımın dibine koydum ve başımı salladım. Muhtemelen bir şey söylediğim için beni dövecekti, ama ben de çenemi kapalı tutamazdım.

"Bak, Ward, sadece bir şey söyleyeceğim, sonra susacağım." O iç geçirdi ama tartışmadı. "Neymiş?"

"Artık aştım ama ben de aldatılan adamdım ve bu çok kötü bir şey. Ama onu daha iyi tanımak istiyorsan, en azından ona karşı dürüst olacak kadar saygı göster. Belki de bu ilişki

ciddi değildir. Belki de sadece bir kez çıkmışlardır, ama sormadan bilemezsin. Neden bunu yaptığını saklamaya çalışma."

Bu sözleri söylerken bile, kendi ikiyüzlülüğümü fark ettim. Ava, ona olan duygularımın ne kadar güçlü olduğundan habersizdi. Elbette, ona aşık olduğumu söylemek riskliydi, ama ona güveniyorsam, duygularımı ona *gerçekten* emanet ediyorsam, ona karşı dürüst olmak zorundaydım.

Ona hızlıca bir bakış attım, elleri belindeydi ve savunma pozisyonuna uygun olarak daralmış gözleri ve sıkı çenesi ile bana bakıyordu.

"Fırsatını bulursam deneyeceğim," dedi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı yana eğdim. Tam olarak demek istediğim bu değildi, ama açıkça, onun duymak istediği buydu.

"Ben... Ben asla diğer adam olmazdım," diye açıklığa kavuşturdu benim sessizliğim üzerine. "Onu asla aldatmazdım. Ya da kimseyi."

Yine ellerimi kaldırdım. "Öyle yapacağını düşünmedim dostum."

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Logan çenesini kaldırdı, muhtemelen bana teşekkür etmek için yapabileceği en yakın şey buydu. Ve bu benim için yeterliydi. Oda sohbetler ve gürültülü kahkahalarla dolarken, dolabıma dönüp derin ve rahat bir nefes aldım. Antrenman kampının başlaması ve o tek tuhaf, yapmacık konuşma ile, bu soyunma odasında geldiğimden beri hiç olmadığım kadar kendimi evimde hissettim.

Telefonum dolabımın üst rafında titredi, onu aldım ve Ava'nın takma adını görünce gülümsedim.

Slim: Duş aldın mı? Ben:

Hayır.

Slim: İyi. Adamımın kirli olmasını istiyorum ki onu temizleyebileyim.

Yüzümdeki ifadeyi sabit tuttum, ama vücudumun geri kalanını kontrol etmek neredeyse imkansızdı. Derin nefes alıp gözlerimi kapattım ve kafamda Sadakat Yemini'ni okudum.

Ben: Sen acımasız, çok acımasız bir kadınsın, yarı çıplak erkeklerle dolu bir odada bana bunu yapıyorsun.

Onun hemen verdiği yanıt, bir göz kırpma emoji ve ardından duş emojiydi.

Ben: Bir saat sonra benim evde buluşalım mı?

Slim: Şimdi senin duşuna girmek üzere olduğumu söylemiş miydim?

Sensiz başlamak istemem...

Sonra o şeytani kadın bana boynuna kadar uzanan çıplak omzunun kıvrımının ve kahverengi saçlarının bir kısmının fotoğrafını gönderdi.

Ben: 20 dakikaya oradayım.

On beş dakikada oradaydım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AVA

ASHLEY'İN bir hafta önceki sürpriz ziyareti, benim BAV ilişki durumu ve AAV ilişki durumu olarak adlandırmaya başladığım bir şeyi beraberinde getirmişti.

Ashley'nin ziyaretinden önce, Matthew ve ben, ailemin varlığını tamamen inkar ederek mutlu bir balonun içinde yaşıyorduk. Onlar hakkında konuşmazsak, onlarla uğraşmak zorunda kalmazdık.

Ashley'nin ziyaretinden sonra ise durum biraz daha belirsiz hale geldi. Muhtemelen kafamın biraz daha karışık olmasından dolayı.

Matthew konusunda net değildim.

Ama ufukta beliren sorunu artık inkar edemezdim. İster ailemden, ister onun Ashley ile olan ilişkisinden bahsediyor olalım, eninde sonunda bu sorunlarla yüzleşmek zorunda kalacaktık. Elbette, bir gün bunu atlatabilirdim. Ashley'nin yemin yenileme töreni sadece bir hafta sonraydı ve Logan'ın yardım teklifini başarıyla geri çevirdiğim için, nispeten vicdanım rahat bir şekilde bunu atlatabilirdim.

Nispeten diyorum çünkü Logan'ın bu işe dolaylı olarak karıştığını Matthew'a söylememiş olmam gibi küçük bir sorun vardı.

Onu endişelendirmek için hiçbir neden yoktu, kendime bininci kez söyledim. Hiçbir şey olmadı; o sadece iki kez kısa bir süreliğine ortaya çıktı. Onun gelmesi planlanmamıştı. Bu nedenle, bunu olduğundan daha fazla büyütmek için hiçbir neden yoktu.

"Bunu izlemeye devam etmek ister misin?" diye sordu, kanepede birbirimize sarıldığımızda göğsü başımın altında gürültüyle çalışıyordu.

Duvara monte edilmiş devasa düz ekran televizyon hiç ilgimi çekmiyordu, ama yine de karnını okşadım. "Ne

sen istersen."

Gözlerimi kapattım ve ona daha da yakınlaştım, kolumla onun eşofmanının bel kısmının üstündeki tişörtünün kenarını oynuyordum. Mmm. Eşofmanı koyu griydi ve dar kalçalarına çok yakıştıyordu. Yürürken bazı şeyler görünüyordu. Güzel şeyler.

Bu izi takip edip bir başka seksi anlara ulaşmadan önce — Tanrım, biz doyumsuzduk — derin bir nefes aldım ve erkek arkadaşımınla geçirdiğim tembel bir Pazar gününün tadını çıkardım. Çok geçmeden sezon öncesi başlayacak ve haftaları tamamen değişecekti.

Haftanın her günü, hatta "resmi" izin günü olan Salı bile, antrenman, kondisyon çalışması, maç kayıtlarını izleme ve her Pazar sahada mahvolan vücudunun dengesini yeniden kazanmakla geçecekti. Böyle günler, sezonun altıncı haftasına kadar, yani ara haftamıza ulaşana kadar neredeyse imkansızdı.

"Ne garip biliyor musun?" diye sordu.

"Hmm?"

Matthew başımın üstüne öpücük kondurdu. "Sezon başladığında bunu özleyeceğim."

Gülmekten kendimi alamadım, ama onun yanını sertçe çimdikledim. "Ve bu *tuhaf mı*?"

Elimi tutup ağzına götürdü ve parmaklarımı ısırmaya başladı. "Hayır, deli, hayatımda bana böyle hissettiren bir şey olması garip."

Vücudumu yana kaydardım, böylece çenemi göğsüne dayayıp yüzüne bakabildim. "Ne demek istiyorsun?"

Birkaç saniye boyunca yüzüme sertçe baktı. "Çünkü futbol oynamadığım zamanlarda futbol dışında hiçbir şeyi özlemedim."

Vay canına. Bazı kadınlar bunun delice olduğunu düşünürlerdi. Bana göre mi? Bana evlenme teklif etmiş gibi olmuştu.

"Ciddi misin?" diye fısıldadım. "Matthew..."

Gülümsemesi tembel ve seksi idi ve ben onun yakışıklı yüzünü öpüp durmak istedim. "Cidden."

"Asla mı?"

Övgü peşinde olduğumdan değil, ama adam daha önce evliydi ve bana ilk kez böyle hissettiğini söylüyordu

bunu ilk kez hissettiğini söylediğinde, bir kızın merak etmesi normal, değil mi? Evet, tamamen iltifat peşindeydim.

Kafasını salladı, parmaklarını saçlarımın arasına geçirip başımın arkasını avuçladı. "Asla. Bu, emekli olmaya hazır olduğum anlamına gelmez." Kendi kendine güldü. "Yine emekli olmak, sanırım. Hala bu oyunu seviyorum. Hala rekabet edebilirim ve hala takıma değerli katkılar sağlayabilirim, ama bu her zaman ilk sırada gelir. Ve şimdi burada yatarken düşünüyorum, programımı nasıl değiştirebilirim ki, kanepede uzanıp güzel kızıyla tekrarları izleyecek zamanım olsun."

Boğazım duygudan düğümlenmişti ve ona hafifçe öpmek için eğildim. Elim altında, kalbinin düzenli bir şekilde attığını hissettim.

Biri bana, derisinin altındaki kasın — hassas ve tutarlı bir şekilde atan, onun güzel ve güçlü vücudunu çalıştıran kasın — bütün bir şehre enerji sağlayabileceğini söyleseydi, buna inanırdım.

Geri çekildiğimde, yüzü keskin ve yoğundu, gözleri benimkilere lazer gibi odaklanmıştı.

"Ava," dedi, "Hiçbir şeyi netleştirmediğimizi biliyorum, çünkü her şey çok..."

"Zahmetsiz," diye tamamladım.

O da başını salladı. "Evet. Ama senin benim olduğunu söyleyebilmek istiyorum. Her şeyin o kadar kolay olmasını istemiyorum ki, senin için her gün çaba sarf etmeyi bırakayım. Bir kız arkadaşım olduğunu, onun en iyi yanlarını aldığım için benim en iyi yanlarımı alan bir partnerim olduğunu söyleyebilmek istiyorum. Birlikte bir şeye bağlı olduğumuzu."

Biraz gülümsedim, deli gibi görünmemek için dudaklarımın kenarlarını ısırdım. "Bu hoşuma gitti."

O da biraz gülümsedi. "Beğendin mi?"

Yavaşça başımı salladım. Onun ellerinin yardımıyla göğsüne daha yükseğe tırmandım, böylece o beni kollarıyla sarabilir ve ben de başımı boynunun kıvrımına gömebilirdim. Mükemmel bir andı.

Her şey mutlu, parlak, pembe ve güzeldi.

Bu anı hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecektim. Sorular, endişeler ya da yapılması gereken konuşmalar yoktu.

Tam o sırada telefonum çaldı.

İnledim ve Matthew gülerek şakağıma bir öpücük kondurdu. "Cevaplaman gerekirse sorun değil."

"Kim büyük bir ilişki açıklaması sırasında arar ki?" diye mırıldandım, zarifçe oturmaya çalışarak.

Annem. Arayan oydu.

Ekranı gizlemek imkansızdı ve bir saniye boyunca Matthew ve ben orada oturup ekrandaki ismine baktık.

"Almam gerek yok," dedim. "Muhtemelen önemli bir şey değildir."

Ama ilk kez, onu sesli mesaja yönlendirdiğim için hafif bir suçluluk hissettim. Sanki bunu hissetmiş gibi, Matthew elini sırtıma koydu.

"Hala gelecek hafta sonu için seni rahatsız ediyorlar mı?"

Telefonu yerine koyarken alt dudağımı ısırdım. "Aslında tam tersi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün, işten eve dönerken beni aradı. Önümüzdeki hafta sonu için bir konuda beni bilgilendirdikten sonra, birdenbire bana bir şey sordu. Ve yaklaşık beş altı dakika boyunca, Ashley ile uzaktan yakından alakası olmayan şeyler hakkında konuştuk."

Matthew sessiz kaldı. Ben konuşurken, ailemle ilgili kafamdaki bulanık karışıklığı çözmeme izin verdi. Ama alnında hafif bir kırısklık vardı, derisine kazınmış tek bir endişe çizgisi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey, Slim." Dudaklarıma öptü. "Sadece dinliyorum. Bunu konuştuğuna sevindim."

"Yalancı."

Ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Yemin ederim, değilim. Onların bu farklı yönünü görmek senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Benim için bile yeterince zor, ve ben onları sadece birkaç yıldır tanıyorum."

"Farklı mı? Yoksa ben fark etmedim mi?" Sonunda en büyük korkumu dile getirdim. Yıllarca ailemi bir kenara itip hayatımdaki kötü adamlar olarak göstermiş miydim, oysa belki de aramızdaki mesafeyi yaratan bendim, kendimi o kadar çok koruyordum ki, onlar bana zarar vermeye devam etme şansı bile bulamıyorlardı.

"Slim, ben oradaydım, hatırladın mı? Onlar kendilerinden başka bir şey görmüyorlardı ya da Ashley'i tam olarak istedikleri gibi şekillendirmeye çalışıyorlardı."

"Biliyorum." Diye iç geçirdim. "Ama insanların değişebileceğini kabul etmem gerekmez mi? Belki de bunun için kefaret ödemeye çalışıyorlar?"

Matthew vücudunu benimkine paralel olarak çevirdi ve benimle odanın geri kalanı, dünyanın geri kalanı arasında insan şeklinde bir duvar oluşturdu. Başını eline dayadı ve bana baktı.

"Evet, insanlar değişebilir, ama bence bunu istemeleri de gerekir. İlişkilerimize bakmalı ve bize gösterdikleri şeyin gerçek kişilikleri olduğunu bilmeliyiz. Her gün, size nasıl davrandıkları, sizinle nasıl konuştukları ve sizden ne bekledikleri, size kim olduklarını gösteriyor. Ve onlara inanmalısınız. Birini gerçekte olduğundan farklı birine dönüştürmeye çalıştığınızda hayal kırıklığına uğrarsınız."

Sözleri acımasız gelmemiş olabilir. Yüzü öyle görünmemiş olabilir, gözleri sert ya da soğuk değildi ve ağzı da sert bir çizgi halinde değildi. Ama kalbim acıdı çünkü, ilişkilerinden hala hiçbir yara taşıymıyormuş gibi davranıyor olsa da, o sözlerdeki incinmişliği duydum.

Dudaklarını izledim, başparmağımın ucuyla sakallarının sertliğini hissettim ve ailem ve Ashley hakkında naif davranıp davranmadığımı düşünmeye çalıştım. Onların davranışlarına ailevi bir fantezi yansıtıyor muyum diye düşündüm.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sessizce sordum. O başını salladı ve parmağımın ucunu öptü. "Lexi'ye de böyle mi yaptın?"

Ashley hakkında soru sormamanın daha iyi olacağını biliyordum. O ilişkiye ön sıradan bakamıyordum, sadece bizim evdeyken ara sıra görebiliyordum, ama Ashley'nin ona kim olduğunu göstermiş olduğunu biliyordum, o görmemiş olsa bile.

Matthew ağır ağır yutkundu ve dudaklarını büzerek nefes verdi.

"Gerçekten eski karım hakkında konuşmak mı istiyorsun?" "Hayır." Gülümsedim. "Ama evet."

Onun gülümsemesi benimkini yansıtıyordu. "Biraz, evet. O da bana aynısını yaptı. İkimiz de kim olduğumuz konusunda yalan söylemedik, ama... Sanırım ikimiz de diğerini istediğimiz kalıba sokabileceğimizi düşündük."

Başımı salladım. "Onu nasıl bir kalıba sokmak istemiştin?"

O düşünürken, ben bir an için akıl sağlığımı sorguladım. O beş yıldır evliydi ve ben onunla sadece birkaç haftadır birlikteydim. Neden bu soruları soruyordum? Kendini yasal olarak bağladığı sarışın bomba hakkında düşünerek kendime işkence etmek için mi? Üniversitede yarı ciddi bir ilişkim olmuştu ve ardından kendi isteğimle altı yıllık bir kuraklık dönemi yaşamıştım. Ona, hala -her bakımdan- sağlıklı bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi hiç bilmediğimi hatırlatmakta çok başarılıydim.

"Onun biraz sakinleşeceğini düşünmüştüm. Tatlı bir kızdı. Kendi başına iyi bir hayatı olduğu için paramın peşinde değildi, ama benim de onun parti hayatına katılacağımı düşünüyordu. Ben ise, sadece kendimiz olarak mutlu olduğumuz için onu bu hayattan uzaklaştırmayı düşünüyordum. O zamanlar onunla ya da onun gibi biriyle evlenmek, yapmam gereken şey gibi geliyordu." Başını salladı. "Ve gururum çok büyük olduğu için bunun doğru olmadığına dair işaretleri görmezden geldim. Hâlâ dünyaya kim olduğumu kanıtlamam gerektiğini hissediyordum."

O konuşurken, ben tam olarak ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden ellerimi sırtında ve yanlarında yavaş, yatıştırıcı dairesel hareketlerle hareket ettirmeye devam ettim. Telefonumda annemin adını gördüğümde, bunun bizi buraya getireceğini kesinlikle düşünmemiştim.

Matthew derin bir nefes aldı ve ben onun tüm bunları bana anlatma yeteneğine hayran kaldım. "O ilişkide büyük bir kötülük yoktu," diye devam etti. "Sadece birbirine uymayan iki insan vardı. Ne kendimize ne de birbirimize karşı dürüst değildik."

Bunu sindirirken birkaç kez gözlerimi kırptım ve o çenemi avuçladı.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi ve ailem her geldiğinde vücudumu saran o sıkı rahatsızlık hissiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Yukarı. Sanki biri bir vida alıp kemiklerimi bir boyuta sıkıştırmış, kaburgalarımın üzerine bir korse bağlamış gibi, duygularımı veya düşüncelerimi yargılayacak kimsenin olmadığı bir yerde bu sözleri saklamak istedim, her ne kadar mantıklı olarak Matthew'un bana bunu yapmayacağını bilsem de.

"Dürüst olmak gerekirse, keşke gelecek hafta bir an önce geçse. O zaman onlar hakkında daha net bir fikrim olurdu. Nasıl ilerleyeceğimiz ya da aynı kalıp kalmayacağımız konusunda, anlıyor musun?"

Matthew kollarıyla beni sardı, ben de bacaklarımı onun bacaklarının arasına soktum.

"Slim, gelecek hafta da her zamanki gibi davranırlarsa, kaybeden onlar olur. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Ben harikayım."

Bütün vücudu kahkahalarla titredi ve bu beni rahatlattı. Hayatımda net olan tek şey buydu. Bu doğrudu.

Onu sıkıca kucakladım, bazen onu gerçekten, fiziksel olarak benden uzak tutamayacağım bir noktaya geleceğimden korkuyordum. Matthew Hawkins — bayanlar ve baylar, benim kişisel uyuşturucum. Onun temiz, sabun kokusunu içime çektiğimde, onu ciğerlerimde hapsetmek istedim, böylece o işe döndükten sonra da uzun süre kokusunu alabilecektim. Hayır, sezon başladığında bunu özleyeceğimi de pek beklemiyordum, ama onun da aynı şeyi hissettiğini, bizim hakkımızda benim kadar net olduğunu bilmek, gözlerimi kapatmamı, dudaklarımı onun arayan, arayan dudaklarına bastırmamı ve her şeyi unutmamı kolaylaştırdı.

sadece bir süreliğine.

YİRMİNCİ BÖLÜM

AVA

"VAY CANINA, O ÇOK UZUN."

Küçük kızın sesindeki saygı dolu sessizlik beni gülümsetti. Onun yanına, saha kenarına çöktüm. Kızıl saçları, başının iki yanından aşağıya doğru düzgün şeritler halinde örülmüş ve uçları siyah kurdelelerle bağlanmıştı. Wolves forması yeni ütülenmişti ve altında giydiği siyah tayt parlak ve muhteşemdi.

"Boyu 1,95 metre," diye fısıldadım ona. Matthew, o gün antrenman kampında kendisine verilen siyah antrenman formasıyla savunma hattında dizilmişti. Karşısında, hücum oyuncuları kırmızı formalar giyiyorlardı.

"Bu benim boyumdan... bir metre kadar uzun." Kahverengi gözleri, çilli yüzünde tabak gibi açılmıştı. Arkamızda duran annesi, kızının sesindeki heyecanı görünce gülümsedi.

Antrenman kampında her gün, bazı çocukların en sevdikleri oyuncularla tanışmalarına izin veriliyordu. Bazen bu, Make A Wish veya St. Jude's gibi hayır kurumları aracılığıyla oluyordu, ama bugün, küçük Charlotte benim yanımda duruyordu çünkü Matthew'un vakfı aracılığıyla bir yarışma kazanmıştı. Bu vakıf, düşük gelirli ve risk altındaki gençlere, ebeveynlerinin başka türlü karşılayamayacağı müzik, sanat ve spor gibi ders dışı etkinliklere katılma fırsatı veriyordu.

Hırslı Charlotte, yerel bir spor salonunun kapısının önüne kurduğu Gatorade standıyla en yakın rakibinin iki katı kadar para topladı. Ödülü, antrenman kampında Matthew ve diğer birkaç oyuncuyla tanışmak ve sohbet etmektir. Ayağa kalktım ama elimi omzunda tutarak onların bir sonraki oyunu hazırlamalarını izledik.

Koç Klein düdüğünü çaldı ve oyuncular sıraya girdi. Koordinatörler, bu seride iyileştirilmesini istedikleri noktaları ve taleplerini bağırarak iletiler. Saha kenarında sıralanan taraftarlar, eğitildikleri gibi sessiz kaldılar.

Luke Pierson merkezinin arkasında durdu, sağa sola baktı, sonra anlamsız bir şeyler mırıldandı ve bu, arkasındaki koşucuyu harekete geçirdi. Matthew, çivili ayakkabılarını yere sağlamca bastırdı ve vücudunu hafifçe sağa kaydırıldı. Gözlerimi kısarak, onun bu kadar utanmazca, bu kadar yakından oynadığını izleyebildiğim için büyülenmişim. Kaskının altında gözlerini göremiyordum, sadece elmacık kemiklerini kaplayan siyah boya çizgisi ve kararlı bir şekilde eğilmiş başını görebiliyordum.

"Hazır, hut," diye bağırdı Luke ve Gomez ona topu attı, savunma hattının hücumunu durdurmak için devasa ağırlığını düşürdü. Luke elini uzattı, koşucuya topu verecekmiş gibi yaptı, koşucu da topu kucaklamış gibi kollarını büktü ve sola doğru fırladı. İki savunma oyuncusu buna kanmıştı ama Matthew kanmamıştı.

Sol tackle'ı tam zamanında geçerek, terli, kaslı kolunu uzattı, Luke'un elinden topu düşürdü ve Luke topu geri alamayınca çimlerden topladı. Matthew topu yanına sıkıca tutarak koştu, taraftarların tezahüratları arasında zafer çığlıkları yankılandı. Luke, ellerini beline dayamış, kaskı ileri geri sallanarak onu izliyordu, ama yüzünde bir gülümseme görebiliyordum.

Sanki gerçekten kızgın olabilirmiş gibi.

Matthew'un az önce yaptığı şey, Washington'un milyonlarca dolar harcıyıp, maaş sınırlarını doldurup, emekliliğini çoktan açıklamış bir oyuncuya şans vermesinin tam da sebebiydi. Çünkü o en iyisiydi.

Onun koşmasını, dönmesini ve mücadele etmesini izlemek - vücudunu yapabilmek için geliştirdiği tüm şeyleri - inanılmazdı. Onu hiç öpmemiş olsam bile, sadece oyununu izleyerek ona yarı yarıya aşık olacağımı oldukça emindim.

Şanslıydım ki onu öptüm, bu yüzden bu tartışmalı bir konuydu. Onun oyununu izlemek için para almak, *Ava'nın hayatının harika* bir bonusu oldu.

Büyük resimde hatırlamam gereken şey buydu. Sadece üç gün sonra beni bekleyen drama, bir anlık bir olaydı. Bir anomali. Bir sapma. Küçük masaüstü sözlüğümün bulabileceği herhangi bir kelime.

Defans oyuncuları Matthew'a doğru koştular, kaskına vurdular, kıcına vurdular ve o futbol topunu yere vururken sinir bozucu bir şekilde bağırıldılar. Logan bile yanına gidip Matthew'un parmaklarına kendi parmaklarını vurdu, bu da beni aptal gibi sırtmaya itti.

Bakın! Arkadaşlar ediniyor! diye bağırarak istedim.

"Onunla tanışma zamanım geldi mi?" diye sordu Charlotte, beyaz keten blazerimin eteğini çekerek. Bileğimdeki saat, antrenmanın bitmek üzere olduğunu gösteriyordu, bu da tanışma ve selamlaşma zamanı, ardından hayranlara imza verme zamanı geldiği anlamına geliyordu, ama koçlar hala oyuncularla toplanmış, sahada az önce olanları analiz ediyorlardı.

"Onlara beş dakika daha verelim, tamam mı?"

O, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak başını salladı. Annesi güldü ve ben onunla konuşabilmek için biraz geri çekildim. "Bu konuda çok heyecanlı. Dün gece onu yatırmak için çok uğraştım."

"Bu, işimin en sevdiğim yanlarından biri," diye itiraf ettim. "Uzun zamandır hayran oldukları kişiyle tanıştıklarında yüzlerindeki ifade."

Tıpkı Charlotte'un şu anki yüzündeki ifade gibi. Boynuna asılı olan saha geçiş kartlarını, sanki altın gibi değerliymişçesine minik elinde siyah Wolves kordonuyla sıkıca tutuyordu. Matthew bana baktığında, yanımdaki kıza işaret ettim ve o da başını salladı. Kaskını çıkardığı için saçları terden yapış yapıştı ve güneş hoş bir sıcaklıkla üzerimize vuruyordu. Koşarak gelmeden önce, asistanından bir havlu aldı ve mümkün olduğunca kendini temizlemeye çalıştı.

Keşke yapmasaydı. Keşke onu en yakın koridora götürüp boynundaki teri yalayabilseydim.

"Ava?" diye sordu, gözleri parıldayarak.

"Evet, tabii." Boğazımı temizledim. "Matthew, seni Charlotte Kuyper ve annesi Diane ile tanıştırmak isterim. O, vakfının düzenlediği yarışmanın galibi."

Eğilip elini uzattı. Aniden Charlotte utangaçlaştı, kızaran yanaklarıyla annesinin bacaklarına döndü.

Matthew ona gülümsedi ve o gülümsemedeki nezaketin büyüklüğü yüzünden ölmek istedim. "Gatorade standını duydum, Charlotte." Yavaşça başını sallayarak tsk tsk yaptı. "Keşke senin yaşındayken böyle bir şey düşünseydim. Çok zeki bir çocuksun."

Annesinin kot pantolonunun arkasından, büyük kahverengi gözleri tamamen göründü. "Spor salonu sahibine, en yoğun derslerden sonra orada kalmama izin verirse, kazancın bir yüzdesini alabileceğini söyledim."

Matthew başını geriye eğdi ve çevresi onun derin göğüslü kahkahasıyla çınladı. Ben hala gülümserken, yazarlarımızdan biri elinde kamerasıyla bize doğru koşarak geldi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi, göğsü inip kalkarken.

"Sorun değil. Onları birlikte çekmeyi unutma, hem doğal hem de pozlu. Charlotte'a yarışması hakkında sorular sor ve Matthew'un vakfı hakkında birkaç alıntı yapmaya çalış. Spor salonunun dışındaki standın fotoğraflarını annesinden aldım bile. Hepsini A/V'ye göndereceğiz, onlar da Facebook ve Instagram'da Fan Friday için bir şeyler hazırlayacaklar."

"Anlaşıldı."

Umursamaz bir şekilde, omzumun üzerinden Matthew'a baktım. O, Charlotte'un heyecanlı sohbetini, yakışıklı yüzünde yürek burkan ciddi bir ifadeyle dinliyordu. Kısa bir süre bana baktı. Gitmek üzere olduğumu işaret ettim ve ona küçük bir göz kırptım. Onun bunu fark ettiğinin tek göstergesi, ağzının sol tarafında kısa bir süre beliren gamzeydi.

Ah, ne yazık.

Oyuncular gelişigüzel bir şekilde kenarda toplanmış, selfie pozları veriyorlardı ve birkaç yıl önce emekli olan en sevdiğimiz oyuncuların birinin, yeni bir koşucuya tavsiyelerde bulunduğunu gördüm.

Sezon öncesi futbolun mutluluğuyla gülümsemekle o kadar meşguldüm ki, neredeyse Logan'a çarpıyordum. O, ben çimlere düşmeden önce ellerini uzatarak dirseklerimi tuttu.

"Hay aksi, Ward, yürürken ses çıkarıyor musun?" Saçlarımı yüzümden çekip, kafama takmış olduğum güneş gözlüğüne dolanan birkaç teli kurtarmaya çalıştım ama başaramadım.

Dik durduğumda, ellerini kollarımdan çekti ve terli yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Ne?" dedim, biraz savunmacı bir tavırla. Bakın, hiç tanımadığınız biri, en derin güvensizliklerinizden birine tanık olduğunda olan budur. Onlar sadece orada durup size bakarken, siz sebepsiz yere onlara bağırsınız.

Logan, bantlanmış, kirli parmaklarının kenarlarıyla yüzünün yanını kaşıdı ve beni incelemeye devam etti.

"Tamam o zaman, seninle sohbet etmek güzeldi." Onun yanından geçmek için hareket ettim ve o beni durdurmak istercesine elini uzattı, ama elleri tenime değmedi.

"İyi misin?" diye sordu, etrafına bakındı ama kimse duyacak mesafede değildi. Burada durmak bile beni tedirgin ediyordu. Sanki kafamın üzerinde, ses efektli, *Logan'ı erkek arkadaşım olarak tanıttığımı* ilan eden yanıp sönen bir neon tabela vardı *ve bu aptalcaydı, keşke hiç yapmasaydım ama artık yapabileceğim bir şey yoktu.*

"Neden olmasın ki?" diye iç geçirdim, kollarımı kavuşturup kalçamı yana doğru çıkardım. Sanki bu tavırla bu durumdan kurtulabilecektim.

"Şey, o şey... bu hafta sonu değil mi?"

Hayal kırıklığına uğradım. Eh, eğer bu konuda nazik davranacaksa, sanırım kalçamı saklayabilirim. "Evet." Elimi salladım. "Sorun değil. Berbat olacak ve bunu atlatmak için içmek isteyeceğim, ki bu korkunç bir fikir çünkü beni strese sokan duygusal durumlarda iyi bir sarhoş değilim, ama bunu atlatacağım."

Logan başını salladı, gözleri yüzümde sabit kaldı. Gözlerini kırptı mı? Hiç? Güneş o kadar parlaktı ki, yıllardır ilk kez, Logan Ward'ın yoğun bakışları altında, gözlerinin her zaman düşündüğüm gibi kahverengi olmadığını fark ettim. Gözlerinde yeşil çizgiler vardı. Matthew, Charlotte ile birkaç fotoğraf çektikten sonra doğrulduğunda gözlerimi kırptım. Yakında işini bitirecekti ve aynı anda ayrılmaya karar vermiştik, böylece

yol üzerinde küçük bir lokantada birlikte akşam yemeği yiyebilirdik. Kimsenin onu tanımayacağı bir yerde.

"Sağlıklı bir şey gibi gelmiyor," dedi

Logan. Keşke bilseydi.

Güldüm. Sonra biraz daha güldüm. Ona eğlenceli bir bakış attığımda yüzü biraz yumuşadı. "Hayır, bu durumun hiçbir yanı sağlıklı değil, inan bana. Başa çıkmak için içmek en küçük sorunum."

Matthew bize doğru yürümeye başladı ve ben başka yere baktım, ceketimin cebinden cep telefonumu çıkardım. "Logan, gitmem gerek. Ama... aradığın için teşekkürler."

Sesimdeki samimiyeti duymuş olmalıydı, çünkü yüzüme değerlendirici bir bakış attıktan sonra yavaşça başını salladı. "Rica ederim."

Logan, Matthew bize ulaşmadan hemen önce arkasını döndü. Selamlaşmak için birbirlerine başlarını salladılar.

"İyi antrenmandı, dostum," dedim ona, binaya doğru yürümeye başlarken.

"İyi geldi." Omzunun üzerinden başparmağını kaldırdı. "Charlotte harikaydı, değil mi?"

Yürürken kolumu beline dolamak ve omuzlarımda kolunun ağırlığını hissetmek istedim, ama dirseğimle ona hafifçe dokunmakla yetindim. "Sen kocaman bir oyuncak ayı gibisin."

Matthew alaycı bir şekilde homurdandı ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Öyle mi?"

Daha sonra bunun ne kadar yanlış olduğunu sana göstereceğim, Slim."

Evet. Bir sapma dışında, bu günün ya da hayatımın hiçbir yanı berbat değildi. Bu düşünceyi sanki saf altından yapılmış gibi sıkı sıkı tuttum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MATTHEW

"AVA ..."

Beni duymadı. Tamamen dağınık dolabının önünde duran kızım, en sevdiği şaraptan yapılmış gibi alt dudağını ısıırıyordu.

"Yeşil olan," dedi, askıdan bir şeyi koparıp, yatak odasının köşesindeki büyük ayna karşısında kendi yansımına bakarken onu önünde tuttu. "Hayır, yeşil olan olmaz. Onunla iç çamaşırı giyemem."

"Hey, dur bakalım," diye mırıldandım ve o, beğenmediği on yedi kıyafetin üzerine attığında eğilip onu aldım. Tüm kıyafetler parlak, düz renkliydi ve birkaç siyah veya beyaz parça dışında, onun sadece bu tür kıyafetler giydiğini fark ettim. "Ben o tür elbiseleri severim."

Ama beni duymadı. Ava titrek ellerini saçlarına geçirdi ve dolabına boş boş baktı. Ayaklarının dibindeki valizin içinde pek bir şey yoktu çünkü tüm makyaj malzemelerini ayrı bir çantaya koymuştu.

"Slim," bu sefer daha kararlı bir sesle söyledim.

"Sen gelmeden önce benim hiç sarsılmayan biri olduğumu biliyor musun? Hiçbir şey beni sarsmazdı." Sesi garip bir şekilde uzaklaşmış gibiydi ve ellerini saçlarında tutmaya devam etti. "Ben... Teflon gibiydim."

Onun sözlerinin beni incitmemesi için uğraştım, ama yine de incindim. Sadece küçük, keskin bir acıydı, tıpkı haftalar önce onun hakkında aynı şekilde düşünmeme rağmen, hiç beklemediğim bir iğne batması gibi. Derin bir nefes aldım ve bu his kayboldu.

"Öyle miydin?" diye sordum.

Belki de o acı sandığım kadar geçmemişti, çünkü vücudundan bir nefes çıktı ve o, güzel ama son derece stresli yüzünde mutsuz bir ifadeyle bana döndü. "Oh, bu çok kötü oldu. Üzgünüm." Ava gözlerini kapattı. "Yani, seni tekrar gördüğüm anda tüm bu duygulara kendimi açtım ve bunu yaptığımda, içimde tuttuğum her şey bir anda dökülmeye başladı." Kusma hareketi yaptı ve ben gülümsedim.

"Anlıyorum."

Benim oturduğum yatağın ucunda, hâlâ yeşil elbiseyi ellerimde tutarak volta atıyordu.

"Bu hafta her gün, söylediklerimizi tekrar edip durdum, biliyor musun? Sadece bir gün, sadece bir gün, ama şimdi o gün geldiğinde, kendimi ne kadar kandırdığımı anladım." Gözlerim önünde sönüp gitti. Bana baktığında, gözleri yaşlarla dolmuştu ve bu, gözlerini yüzünde zümrüt gibi parlatıyordu. "Bu hafta sonu yanıldığımı kanıtlamalarını *istiyorum*. Eski hallerine dönmelerini istiyorum çünkü bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyor ve benim için endişelendiğini biliyorum. *Biliyorum*," dedi, elini göğsüne koyarak.

"Buraya gel." Ayağa kalktım ve kollarımı uzattım, o da doğrudan bana doğru yürüdü ve beni o kadar sıkı kucakladı ki, bir adım geriye savruldu.

"Belki de gitmeyeceğim," dedi göğsüme yaslanarak ve ben güldüm.

"Gideceksin."

O sızlanarak geri çekildi ve bana somurtarak baktı. "Hayır, bence bu iyi bir plan. Ashley'e mesaj atıp, H1N1 falan gibi bir şeye yakalandığımı söyleyeceğim. Ya da Batı Nil virüsü!"

Gözlerine baktım ve o iç geçirdi.

"Biliyorum."

"Neden gideceğini biliyor musun?" diye sordum. "Çünkü sen daha olgun davranacaksın. Onlar kendilerini kötü gösterse de, göstermeseler de, sen yine de oraya gideceksin. Ne giyersen giy, güzel görüneceksin ve onlara dokuz yıllık mutlu evlilikleri için tebrik edeceksin." Sözlerim alaycıydı ve bu onu gülümsetti. "Ailenin bir servet ödediği şampanyayı içecek,

şampanyayı içeceksin, uyanınca güzel manzarayı seyredeceksin ve sonra benim beklediğim buraya geri döneceksin."

O başını salladı. "Bunu düşündüm."

"Ne?"

"Beni öptüğünden beri, bu şimdiye kadar yaşadığımız en uzak mesafe olacak. Aynı binada çalışıyoruz ve her gece birlikteyiz. Yarın kamp bittikten sonra, seninle eve gidemeyeceğim. Bu şey için bir elbise satın almışken, içinde çok fazla kıyafet olan bu aptal valizi almam ve o aptal feribota binmem gerekiyor, ve sen benimle birlikte olmayacaksın." Ellerini göğsümde gezdirdi ve her zamanki gibi tanıdık bir heyecan, onun dokunuşuyla her zaman gelen o lezzetli acı hissettim. "Sen olmadan yatakta olmak garip olacak. Bunu düşünmek istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandım, başımı onun yüzüne doğru eğerek ellerimi sırtında yukarı aşağı kaydırdım, her seferinde biraz daha aşağıya inerek kalçalarını ellerimle sıkıca kavradım.

Ava titrek bir nefes verdi, parmakları cildime batarak gömleğimin içinden tırnaklarının acısını hissedebildiğim kadar. Benim yüzüm aşağı inerken onun yüzü yukarı çıktı ve kanımda hızlı, sıcak bir dalga gibi yükselen çaresizlikle ağzımı onun ağzına eğdim.

Sonunda, bana bu konuları anlatıyordu. Bu gece, benimle birlikteydi.

Bu gece, orada olan bendim. O izin verirse, sonsuza kadar orada olan ben olurum.

Düşüncelerimin yoğunluğundan ellerim titriyordu, ağzımı onunkinden ayırdım ve gömleğini başından yırttım.

Bana biraz vermişti, ama ben daha fazlasını istiyordum. Hepsini istiyordum. Onun her şeyini.

Ellerimi göğüsleriyle doldurdum ve o da neredeyse üzerime tırmandı, kollarını boynuma dolayarak bacaklarını belime kelepçe gibi kilitledi.

Garip bir şekilde geriye düştüm, ama derin, sonsuz öpücüklerden sadece açgözlü ellerimizle birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için ara verdik. Ava şu anda benim hissettiğimin yarısını hissediyorsa, ben onun içine derinlemesine girdiğimde iki dakika bile dayanamayız.

İçimde bir şey, dikiş dikiş, sıra sıra birleşti, ta ki tüm vücudum onu benim olarak ilan etme arzusu, ihtiyacı ve isteğiyle dolu bir kütle haline gelene kadar.

"Geri döndükten sonra," diye nefes nefese onun ağzına fısıldadım, o da elini boxerımın içine soktu. Sıkı tutuşu beni inlemeye zorladı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Artık saklanmak yok." Alt dudağını ısırđım ve çektim. "Artık gizlilik yok."

Orayı dilimle yatıştırdığımda inledi, ona vermediğim bir öpücükle onu kızdırdım.

Bizi ters çevirdim, son giysisini çıkarmak için yeterince uzun süre eğildim. Önümde çıplak duran Ava, neredeyse göz kamaştırıcı bir güzellikteydi. Yüzü sözlerimden kızarmış, vücudu dokunuşlarımdan titriyordu.

"Geri döndüğünde," dedim sert bir sesle, dizini göğsüne doğru bastırarak ve boynunu öpücük için geriye doğru eğene kadar üzerine eğilerek, "herkes senin benim olduğunu bilecek."

Benim altımda, o akılsızdı ve bu, ben kalçalarımı öne doğru itmeden önceydi.

Anında, şiddetle, dudaklarında benim adımla, patladı.

Ama ben durmadım. Vücudum terleyene, bacaklarım yanana ve dişlerimi sıkana kadar, Ava birbiri ardına gelen orgazmlarla neredeyse gözyaşlarına boğulana kadar, yuvarlanan, kıvrılan, çalkalanan öfkeli arzuyu kovaladım.

Bu yeterli değildi.

Daha önce, iki dakika bile dayanamayacağımızı düşünmüştüm. Ama şimdi, içimde o kadar parlak ve sıcak, o kadar ilkel bir alevin yandığını hissettim ki, bütün gece devam etmek istedim. Saatlerce kendime işkence etmek, zevkimi ertelemek istedim, eğer bu onun benim olması anlamına geliyorsa.

Eğer kendimi yeterince derinlemesine kaptırırsam — ellerimle onun tenini kavrar, dudaklarını öper, dilini emer ve bunun her saniyesinin ona karşı hissettiklerimi yeterince açık bir şekilde ifade ettiğinden emin olursam — belki bu duyguyu sonsuza kadar koruyabilirim. İkimiz için de.

Onu sevdiğimi biliyordum. O da bunu hissedebiliyor muydu?

Boynuma sarıldı, reddedemeyeceğim öpücükler için yalvardı ve dudaklarıma yaslanarak artık dayanamayacağını söyleyerek hıçkırmaya başladığında, alnımı alnına dayadım ve dişlerimi göstererek düşük bir homurtuyla sonunda zevkin beni ele geçirmesine izin verdim.

Onun üzerine düştüm, ince vücudunun üstündeki ağırlığımı umursamadan. Görünüşe göre, o umursamadı çünkü titreyen kollarını sırtıma doladı ve beni az önce benim onu tuttuğum kadar sıkı bir şekilde kendine çekti.

"Sanırım..." Nefes nefese, terden sıırıslıklam omzuma açık ağızlı bir öpücük kondurdu. "Sanırım öldüm."

Kıkırdarak ondan uzaklaştım ama kolumu beline doladım. Yüzü kızarmıştı ve gözleri kapanmaya başlamıştı. Bacaklarım hareket edemese ne olmuştu? Yüzünde o ifadeyi görmek için her gece felç olma riskini göze alırdım. "O kadar mı iyi?"

Sırtımı tokatladı. "Övgü bekleme. Hiç hoş değil."

"Tamam." Ama yine de pişmanlık duymadan sıııttım.

Ava bana hayran bir bakış attı ve temizlenmek için kolumun altından kaydđ. Benim kocaman tişörtümü giyip yorganın altına geri döndüğünde, ben çoktan uykuya dalmıştım. Yanıma sokuldu ve iyi geceler diye fısıldadı. Alnını öptüm ve aynı şeyi yaptım.

Ama uyku gelmedi.

Nefes alışđ derinleşirken, rüya görmeye başladığında elleri hafifçe titremeye başlarken onu izledim. Her zamanki gibi, Ava sırt üstü döndü ve sonra diğer tarafına döndü. Karanlık odada siyah görünen saçlarının uçlarıyla oynadım ve söylediklerini düşündüm. Saçmaladıklarını.

Onların ona karşı ne kadar duygusuz davrandıklarının anıları kafamı doldurdu, Ashley ile olan ilişkimizin kesik kesik görüntüleri. Sonunda bana nasıl konuştuğu. Ava'ya nasıl konuştuğu. Aldatıldığım için bana sataşan erkekler, özellikle de iğrenç bir üniversite öğrencisi. Ava'nın büyük, karanlık bir yatakta tek başına yatarken, onu anlayan, ona destek olan ve hak ettiği şekilde seven insanlarla başka bir yerde olmayı dilediği görüntüleri.

destekleyen ve hak ettiği şekilde seven insanlarla birlikte olmayı dilediği görüntüler.

Onu sevdiğim gibi.

Henüz bilmediği şekilde. Sadece o bilebilirdi, benim sözlerimle değil, ona göstererek.

Tüm bu karışık görüntüler, bazıları gerçekten yaşanmış, bazıları hayalrn, tek bir fikirde birleşti. Tek bir plan. Uyuduğundan emin olmak için ona bir göz attım ve dikkatlice yataktan kayarak mutfak tezgahında onun dizüstü bilgisayarını buldum.

Frankie, ben bir sandalye çekip ekranın parlak ışığına gözlerimi kısıarken, tembelce akvaryumunda yüzüyordu.

Ona bir bakış attım. "Erkek erkeğe, bunun kötü bir fikir olduğunu söylersen, değil mi?"

Cevap olarak, görkemli yüzgeçlerini ırttı ve ters yöne döndü.

"İyi sohbetti Frankie, teşekkrlr."

Derin bir nefes aldım ve aramaya başladım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

AVA

Yemin yenileme törenine gitmek için ayrılmam gereken ^{sabah}, parlak ve berrak bir şekilde başladı. Bunu biliyorum çünkü yatakta uzanmış, yatak odamdaki ışığın siyahtan yumuşak griye, soluk pembeden parlak, göz kamaştırıcı, şiddetli, ölümün habercisi sarıya dönüşmesini izledim.

Yanımda, Matthew derin uykudaydı, kaslı kolu belime dolanmış, yüzü yastığa dönmüştü. Göğüs kafesimin derinliklerinde, akciğerlerimin yakınında, önümüzdeki kırk sekiz saat için içimi kemiren bir önsezi hissettim. Buna karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Midemde hissettiğim o rahatsız edici boşluk, nefes alamadığım, tüm meditasyon, dua, sıcak yoga veya keçi kurban etmeyle ortadan kaldıramadığım o boşluk, kusmaktan üç saniye uzakta olduğumu hissettiriyordu.

"Kampa gitmen gerekiyor, koca oğlan," diye Matthew'a fısıldadım. Uzun, koyu kirpikleri yavaşça açıldı ve uykulu gülümsemesi midemdeki boşluğu biraz olsun doldurdu.

Onun uyanışını izlediğim böyle anlarda, kendimi buraya nasıl geldiğime hayret etmekten alıkoyamıyordum.

Bir gün takside öpüşüyorduk ve birdenbire "Ne oluyor lan, gayri resmi olarak resmi olarak birlikte yaşamaya başlayalım" dedik ve ikimiz de gözümüzü kırpmamış gibiydik.

Belki de felaketin habercisi buradan geliyordu. İki günün bir şekilde ilişkimizi değiştireceği gibi saçma bir duygudan. Alternatif yerine bunun böyle olduğunu düşünmek beni daha iyi hissettirdi. Alternatif, ailemle geçirdiğim zamanlardan kaynaklanan kötü, iğrenç, korkunç duygumdu, çünkü onlar çok kötüydüler.

Matthew homurdandı ve beni kendine çekti. Yatağından kalkmadan önce dalgın dalgın dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra ayağa kalkıp göğsünün derinliklerinden gelen büyük bir homurtuyla esnedi. Gülümsedim ve eşyalarını toplamasını izledim.

Görmeden de, mutfak lavabosundaki sepetten bir muz aldığını ve kamp yolunda en sevdiği yerden protein dolu yeşil bir smoothie alacağını biliyordum. Her sabah olduğu gibi. Kapı kapandığında, yatakta olması gerekenden daha uzun süre uzandım.

Sabah boyunca ofiste başımı eğip işime odaklandım. Ofisimin kapısı, sanki yapacağım şey için kendimi hazırlıyormuşum gibi, dikkat çekici bir şekilde kapalı kaldı. O öğleden sonra kampta, yüzümde bir gülümsemeyle işimi yaptım, insanları gitmeleri gereken yerlere yönlendirdim, birkaç röportaj yaptım ve o günün VIP konuklarımızı, yıldız geniş alıcı oyuncumuz Johnson ile bağlantısı olan bir rock grubunu mutlu ettim.

Matthew birkaç kez gözlerimi yakaladı, kimse fark etmesin diye gizli gülümsemeler ve küçük göz kırpmalarla bana dikkatini çekti, ama benim ne kadar stresli olduğumu fark ettiğini bildiğinden emin oldu. Kamp sona erdiğinde, onun doğrudan bir takım toplantısına gitmesi gerektiğini biliyordum.

Ofisimde mümkün olduğunca uzun süre oyalanmaya çalıştım, ancak saatin akrepleri, günün son feribotuna yetişmek için yola çıkmam gereken saate gittikçe yaklaşıyordu. Güneşli ve parlak bir gün olarak başlayan gün, bulutlarla kaplanmış ve sıcaklık o kadar düşmüştü ki, arabama doğru yürürken ceketimi çıkarmadım.

"Slim," diye bağırdı Matthew, tam sürücü kapısını açarken.

Rahat bir nefes aldım. "Gitmeden önce seni göreceğimi sanmıyordum."

Bana doğru koşarak geldi ve ellerini kollarımın üzerine koydu. "Üzgünüm, diğerleri gitmişlerdi ama koç konuşkan bir günündeydi. Oradan ayrılamadım."

Ona gülümsedim. "Özür dilemene gerek yok."

Etrafına bakındı, ama personel otoparkında yalnızdık. "Başarabilirsin."

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım. O boşluk geri gelmişti. Ve çok gürültülüydü. Tüm vücudumu ağrıtıyordu. "Tamam."

Matthew benim için arabanın kapısını açtı ve ben direksiyonun başına geçene kadar bekledi, sonra çömelerek bize kısa bir süre mahremiyet sağladı. Eğilip, geri çekilmeden önce dilini hafifçe kullanarak beni tatlıca öptü.

"Yakında konuşuruz, tamam mı?" dedi, yüzümde gördüğü şeyden endişeyle.

"Evet," dedim. "Her şey yoluna girecek."

Sorun olmazdı. Onun sıcak, yumuşak ve çikolata rengi gözlerine bakarken, ona tekrar öpüşmek için eğildim. Bu sefer daha uzun süre. Etrafta kimse var mı diye bakmaya bile tenezzül etmedim. Alnı benim alnıma değdi, sonra geri çekilip ayağa kalktı.

"Feribot geldiğinde bana mesaj atar mısın?" Başımı salladım. "Tabii."

Matthew kapımı kapattı ve ben arabayı sürerken o yerinde durdu.

Valizimi alıp, saçımı taradıktan, Uber'imi çağırdıktan ve dudaklarıma biraz daha ruj sürdükten sonra, zamanın daraldığını fark ettim. Arabamı getirmediğim için, özellikle akşam seferi için feribota binmek çok da zor olmayacaktı, ama yine de şoförüm girişe yaklaşına kadar kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu.

"Teşekkürler," diye bağırdım, kapıyı çarparak kapattım ve uzun, üstü kapalı girişe hızlı adımlarla yürüdüm. Devasa beyaz ve yeşil tekne, körfezin dalgalı sularında neredeyse hiç hareket etmiyordu ve batıdan esen rüzgar beni sertçe sararken ceketimi vücuduma daha sıkı sarıldım.

Biletimi floresan sarısı ceket giyen bir çalışana uzattım ve o da onaylayarak çenesini kaldırdıktan sonra arkamdaki kişiye geçti. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, ben de kapalı güverteye doğru ilerliyordum. Zeminde sabitlenmiş mavi sandalyeler ve kabinler çoğunlukla boştu. Derin bir nefes aldım, sessizliği sadece arabaların yerlerine kayma sesi ve teknenin motorunun vitesine geçme sesi bozuyordu. Yavaşça suların üzerinde süzölmeye başlamıştık.

Orada mahsur kalacaktım. Ailemle birlikte.

İş nedeniyle tatilleri kolayca kaçınıyordum. Şükran Günü ve Noel, tatil haftasına denk gelmedikçe benim için hala inanılmaz derecede yoğun zamanlardı. Ancak, bir otelde geçirdiğim bir gecelik tatil bile bu küçük eğlenceye yetişemiyordu.

Feribot hareket ettikten sonra, gerçekten sıkışıp kalmıştım.

Geminin sonuna doğru bir koltuğa çöktüm ve çantamı yanıma, yere attım.

Gözlerimi kapatıp varana kadar dinlenmek üzereyken, biri boğazını temizledi.

Alçak. Ses alçaktı. Ve yakındı.

Gözlerimi açmadan önce, bir saniye durdum çünkü ses tanıdık geliyordu.

Orada olmaması gereken biri gibi geldi.

Ve tabii ki, gözlerimi açtığımda, en alttan başladım, ağır kahverengi botlarla giyinmiş büyük ayakları, koyu renk kot pantolonla kaplı uzun bacakları, basit gri bir gömlekle kaplı gövdesi ve Logan'ı gördüm, *onu öldürecektim* Ward.

"Logan," dedim sessizce. "Şu anda karşımda duruyorsun. Bunu hayal etmiyorum, değil mi?"

Çenesini eğdi. "Hey."

"Hey?" diye yavaşça tekrarladım, kafamdaki karışıklık daha büyük ve daha yüksek sesli bir şeye dönüştü.

Logan boğazını temizledi.

"B-burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Sesimin bastırılmış öfkesini duymuş olmalıydı, çünkü yüzünü buruşturdu ve başka yere baktı. Omzunun üzerinde büyük siyah bir spor çantası ve diğer elinde kuru temizleme torbası vardı. Bilirsiniz, genellikle takım elbise, elbise veya smokinlerin konulduğu torbalar.

"Yardıma ihtiyacın olmadığını söylediğinde yalan söylediğini varsayıyorum."

"Ne?" diye bağırdım, tüm boyumu kullanarak ayağa kalktım, ama yine de ondan 18 santim kısaydım. Umurumda değildi. "Hayır, bu feribottan hemen in, bayım."

Kaşlarını kaldırdı, sonra giderek uzaklaşan Seattle silüetine anlamlı bir bakış attı. İskelede, beyaz dönme dolap sanki veda ediyormuş gibi yavaşça dönüyordu.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve derin nefes aldım, yavaşça nefes aldım.

Yanımdaki sandalye boştu, şimdi pişman oldum, çünkü Logan büyük, aptal vücudunu sandalyeye indirdi ve iç geçirdi.

"Dinle," dedi sert, boğuk sesiyle, "belki de öylece ortaya çıkmak biraz küstahçaydı."

Yavaşça, çok yavaşça başımı çevirdim ve ona inanamayan bir bakış attım. "*Belki mi?*"

Logan sessiz kaldı. Muhtemelen içimde cinayet hissettiği içindi.

Düzeldim, yüzümü teknenin dışındaki mavimsi gri suya doğru çevirdim, beyaz uçlu dalgalar, kıyıdan uzaklaştıkça esen rüzgârla birlikte hareket ediyordu. "Açıkla lütfen. Bana az önce söylediğinden daha mantıklı bir şey."

Logan bana yan gözle baktı, bunu gözümün ucuyla gördüm. "Sadece yardım etmek istememin dışında mı?"

"Evet." Parmaklarımı kucağımda birleştirip sıkıca sıktım. "Sen ve ben birbirimize yardım eden insanlar değiliz. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

Bir dakika sessiz kaldı. "Doğru," diye yavaşça cevap verdi.

"Bu yüzden mantıklı gelmiyor." Gerçekten onun için boşlukları doldurmam mı gerekiyordu? Logan'ın Washington'a geldiğinden beri kaç kez beyin sarsıntısı geçirdiğini zihnimde hesapladım. İki mi? Üç mü? Hatırlayamadım. Beynim, Logan Ward'ın içimdeki beyaz şövalyeyi benim üzerimde denemeye karar vermesiyle meşguldü. Bu kadar korkmamış olsaydım, bunu tatlı bulabilirdim. Tatlı, aptalca, sözlerimi yüz değerinden almayan bir şekilde.

Birkaç uzun dakika sessizce oturduktan sonra, Logan bana doğru o kadar yaklaştı ki, suya bakarak yaptığım bakışma yarışını bırakıp ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. Dürüst olmak gerekirse, ona ters ters bakmamaya çalıştım, ama onun da benimle aynı feribotta olması beni çok korkutuyordu.

Günün son feribotu. Histerik kahkahalar.

"Seninle aynı aile sorunlarım olmayabilir. Kız kardeşinle ne tür sorunların varsa. Ama" — çenesini kaşıdı ve

inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu—"bazen onların saçmalıklarıyla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamak güzel olurdu, anlarsın ya?"

Öfkem bir anda yok oldu. Sanki sihir gibi.

Karnımdaki boşluk birdenbire bir isim, bir etiket, üzerine parlayan ani bir açıklık ışığı kazandı.

Bunu tek başıma yapmak istemedim. Bu kadar telaşlanmamın sebebi, bu zorlu süreçte bana destek olacak kimse olmadan bu işe girmek istemememdi. Benim yerime savaşıacak ya da benim adıma konuşacak biri değil, ama Matthew'un yanımda durmasını, böylece yalnız olmadığımı bilmek için çaresizce istedim.

"Anlıyorum, inan bana." Omuzlarım çöktü ve başımın arkasını sandalyeye yasladım. "Ama Logan... şu anda burada olmanın biraz delice olduğunu kabul etmelisin."

"Benden nefret mi ediyorsun?" Bakmadan, sesinde hafif bir gülümseme duyabiliyordum.

"Senden nefret etmiyorum." Gözlerimi açarak ona kısa bir bakış attım. "Ama senin gelmen işleri benim için zorlaştırıyor. Özellikle de ailem seni görmeden bu feribotla seni geri kaçırıramazsam."

Gülümsemesi hızlı ve kısaydı. Geldi ve gitti. Ama bana bakmıyordu.

Bir süre sessizce oturdu. Bir kez bile telefonuna bakmadı, bu bana garip geldi. Benimkini çıkarıp düşüncesizce kaydırmak istedim, ama nedense ondan örnek alıyormuşum gibi hissettim.

"Peki, çıktığın bu adam..."

Kalbim göğsümde sıkıştı. Ona söylemeliydim — o adamın Matthew olduğunu ve Matthew'un ailemle olan geçmişini anlatmalıydim — ama arkamızda tanıdık bir kahkaha duyduğumda sözlerim kesildi.

Daha önce kalbimin göğsümde sıkıştığını düşünmüş müydüm? Şimdi ise vücudumdan tamamen çıkıp gitmişti.

"Ava? Sen misin?"

"Tanrım, lütfen bir çit ol," diye fısıldadım. Sonra döndüm. "Merhaba anne," dedim zayıf bir sesle.

Logan'ın yüzü bana döndü, gözleri dehşetle büyüdü.

Başka seçeneğim olmadığı için ayağa kalktım ve ona isteksizce sarıldım.

Mahvolmuştum.

Ve bu iyi anlamda değildi.

Hemen arkasında, koyu renk takım elbise ve mükemmel ütülü beyaz gömlek giymiş babam vardı. Saçları son gördüğümde biraz daha grileşmişti, yeşil gözlerinin etrafındaki çizgiler de biraz daha derinleşmişti.

"Sizlerin dün adaya varacağınızı sanıyordum."

Babam dalgın dalgın sırtımı okşadı. "Uçağımızı ertelemek zorunda kaldık, evlat. Nöbetçi doktor ameliyatta olduğu için acil bir dörtlü baypas ameliyatına çağırıldım."

Logan yavaşça ayağa kalktı ve ellerini uyluklarından sildi. Yüzündeki ifade stoikti, ama sert duruşunda bir tedirginlik hissedebiliyordum.

Onun için üzüldüm mü?

Kesinlikle hayır. *Ward, binmemen gereken feribotlara bindiğinde başına gelen budur*, diye düşündüm acı bir şekilde.

O anda annemin kusursuz, makyajı mükemmel yüzündeki dönüşümü gördüm. Pembe dudakları, ben yürümeye başladığımdan beri kullandığı Elizabeth Arden Blushing Pink rujuyla, yavaşça, yavaşça, yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri, sadece gerçekten mutlu olduğu zamanlarda olduğu gibi kısıldı.

Sonra, karamel rengi saçlarını kulaklarının arkasına itti ve çenesini kaldırarak en güzel yanını gösterdi. "Demek sen Ava'nın sevgilisi olmalısın."

Öldür

.

Beni.

Heme

n.

Logan bana kısa bir bakış attı, ben de bunu kabaca "*Ne yapmam gerekiyor?*" olarak tercüme ettim. Ne yapacağımı bilmediğim için birkaç kez göz kırptım.

Belki de onunla sohbet ettiğim bir yabancı olduğunu söyleyebilirdim.

Belki şöyle diyebilirim... Bilmiyordum! Ne diyebileceğimi bilmiyordum çünkü evren, uyuşmuş bedenimi Rainier Dağı ile başka bir büyük dağ arasına sıkıştırmış ve hareket etmemi imkansız hale getirmişti. Konuşmamı. Düşünmemi, görünüşe göre.

Elini ona uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum.
Ben Logan."

Annem elini tuttu ama sonra parmak eklemleri yukarı bakacak şekilde elini çevirdi. Aman Tanrım, elini öpmesini mi istiyordu?

"Anne," dedim, başımı sallayarak.

Omuz silkti, sanki "*denediğim için beni suçlayamazsın*" der gibi. "Logan, ne kadar güçlü bir isim. Lütfen bana Abigail de."

Babam öne çıktı ve Logan'ın elini sıkıca sıktı. "Alan Baker." Geriye doğru eğildi ve Logan'ı baştan aşağı, sanki açık artırmaya çıkacak bir atmış gibi dikkatle süzdü. "Ward? Soyadın bu mu?"

"Evet, efendim."

Ne güzel, sahte randevum kibardı.

"Kuzey Kaliforniya bölgesinde tanıdığım bir aile var mı?"

Logan bana bir bakış attı, cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Sen de oynuyor musun? Ava'nın takımında mı?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve kendimi gemiden atıp Seattle'a yüzerek dönersem hayatta kalma olasılığımı düşündüm.

Bu soruya Logan, aileme küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ava'nın takımından çok benim takımım olduğunu söyleyebilirsin, çünkü ben beş yıl daha uzun süredir buradayım. Ama o bizi demir yumrukla hizada tutuyor."

Babam içtenlikle güldü, annem ise sanki ona dünyanın en güzel kadını olduğunu söylemiş gibi kıkırdadı. Babam tamamen haklı olmasına rağmen ona alaycı bir bakış attım.

"Doğru, doğru," dedi babam, onun sırtına bir şaplak atarak. "Bu bizim Ava'ya çok benziyor."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"Yanınıza oturabilir miyiz?" diye sordu annem, valizini bizim karşıımızdaki sandalyelere yuvarlayarak, kimse tek kelime bile etmeden oturdu. Annem, o mavi plastik sandalyede otururken, bronz pantolonlu takım elbisesiyle mükemmel bir şekilde

ve ince bacaklarını, parlak kırmızı tabanlı nude renkli topuklu ayakkabılarını görebileceğimiz şekilde çaprazlamıştı.

Logan ve ben yerlerimize oturduk ve o, babamın telefonundaki bir şeye bakarken kulağıma eğilip fısıldadı. "Alan, Abigail, Ashley ve Ava mı?"

Sessizce nefes verdim, sonra fısıldayarak cevap verdim. "Ve kayınbiraderim Adam. Evet, ailemiz birbirine uyuyor. Lütfen beni yargılamayın. Bu konuda başka seçeneğim yoktu."

Yine gülümsedi, sonra koltuğuna oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O kadar da kötü görünmüyorlar."

"*Dilini* tut, Ward. Onları otuz iki saniyedir tanıyorsun."

Aslında içinden kıkırdadı ve ben de ona hayalarına yumruk atarsam ne olacağını düşündüm. Belki adil değildi, ama Logan bu saçma durumda çok uygun bir öfke kurbanıydı. Ailem özel konuşmalarına devam ederken ve Logan tekrar sessizleşirken, seçeneklerimi düşünürken panikleme dürtüsüyle mücadele ettim.

1- İzninizi alıp Matthew'u ararım. Ona olanları anlatırım ve takım arkadaşlarından birini randevum olarak gezdirmemin onu strese sokmamasını umarım. Kasıtsız olarak, ama yine de.

2- Bu tekne de kırk dakika kadar mahsur kaldığımız sırada aileme gerçeği itiraf ettim.

Ve sonra son seçenek vardı. Derin bir nefes aldım ve midemde yine o karıncalanma hissini hissettim. Ama bu sefer, göğsümde yüz kiloluk bir ağırlık vardı.

3- Hafta sonunu olduğu gibi geçirdim. Logan'ı yarın sabah eve gönderdim, hasta numarası falan yaptım. Ailem erkek arkadaşımınla tanıştıklarını sanıyor, ama o Matthew'un yerine törene katılmıyor. Pazar günü eve döndüğümde, Matthew'a gerçeği itiraf ettim, böylece tüm hafta sonu stres yaşamadı.

Gizlice anne babamı izledim. Annem gözlerimin üzerlerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bana baktı. Sonra göz kırptı, başını Logan'ın yönüne doğru eğerek bana geniş gözlerle baktı. "*Aferin*" diye dudaklarını oynattı. Ve bir anda dikkatini benden ayırıp

babamın telefonuna ve onları bu kadar büyüleyen şeye geri döndü.

Bir an için ondan nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Çünkü o küçük onaylayıcı baş sallaması, bana altın değerinde bir şey vermiş gibi hissettirdi. Onların benim işimden veya mesleki başarılarımdan gurur duyduklarını hiç duymamıştım. Onların benimle ilgili hiçbir şey için övgüde bulunduklarını hiç duymamıştım. Buna en yakın şey, babamın Logan'a söylediği sözlerdi.

Boğazımın arkasında, utançtan akan gözyaşlarının yakıcılığını hissettim. Çünkü üçüncü seçeneği seçeceğimi biliyordum. On iki saatlik bir süre için olsa bile, ailemin bana bakıp etkilenmesini istediğim gerçeğini inkar edemezdim. Sadece birkaç dakikalığına da olsa, onların ilgisini çekmek için.

Ashley olmak böyle bir şey miydi? Merak ettim. Hayatımın her yönüne anında, garantili ilgi?

Onay.

Kim olduğum ve başardıklarımla gurur duymak.

O kadar yabancıydı ki, sanki biri beni aynı dili konuşmadıkları başka bir ülkeye bırakmış ve çevirmenim olmadan başıma kalmışım gibi hissettim.

Ama mesele ben değildim. Aslında değil.

Bu gerçekten yanımda oturan kişiye dayanıyordu. Onların ilgisi, benim kendi başıma başarılı olduğumdan değil, onların zihninde başarılı bir partnerim olduğum bilgisinden kaynaklanıyor ve geliyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim, ancak bir an için bu duyguya kapılmak istedim. Ne kadar kısa sürerse sürsün, ne kadar sık görünürse görünsün.

"Beynin duman çıkarmaya başlamak üzere," diye mırıldandı Logan. Ona keskin bir bakış attım. "Nasıl..."

Bana uzun uzun baktı, yüzünü bana çevirmediği düşünülürse bu hiç de kolay bir şey değildi. "Seninle ne kadar zamandır çalışıyorum? Altı yıl mı? İnsanlar, köşede sessizce oturan adamın genellikle herkesi anlayabilmek için sessiz olduğunu unuturlar."

Gülümsemeden edemedim. "Bu çok ürkütücü geliyor."

Kaşları gözlerinin üzerine çöktü. "Evet. Sanırım öyle."

Tık.

Logan ve ben, telefonuyla bizim fotoğraflımızı çeken anneme baktık. Utangaç bir şekilde gülümsedi. Sahte bir utangaçlık, ama en azından özür diler gibi görünmeye çalışıyordu.

"Üzgünüm, siz çocuklar birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Hepinizin saçları da koyu renk." Ekranına, muhtemelen bizim fotoğraflımıza bakarak mırıldandı.

Aniden, kendimi yine ilkokulda buldum, okulun ilk gününde parlak mor sırt çantamı ellerimde sıkıca tutarken, annemin ön bahçemizdeki ağacın önünde Ashley'nin fotoğrafını çekip durduğunu izliyordum. Otobüs geldi ve ben gülümsedim, annemin benim de fotoğrafımı çekebilmesi için öne çıktım.

"Hadi, Ava," diye bağırdı Ashley. "Herkesi geciktireceksin."

Annem dalgın dalgın omzuma hafifçe vurdu. "O haklı, canım. Git

."

Otobüse binerken, eve gittiğimde annemin bana bir tane çekeceğini daha sonra eve geldiğimde çekeceğini söyledim, çünkü anneler her zaman okulun ilk gününde fotoğraf çekerler, değil mi? Çekmedi. En azından o yıl çekmedi. Beni çekmedi.

Sadece bu seferlik, içimdeki karanlık düşünceleri duymama rağmen kendime söz verdim. Bu bencilceydi. Dürüst değildi. Ve sığıdı.

Yine de, tüm bunlara rağmen, kendimi elimi uzatırken ve onun beni nasıl gördüğünü görmek isterken buldum. Sadece bir kez.

"Görebilir miyim?" diye anneme sordum.

Gülümseyerek telefonunu uzattı. Büyük, kristal netliğinde ekranda, Logan ve ben başlarımızı birbirimize doğru eğmiştik. Ben gülümsüyordum ve o bana sadece yumuşak ve tatlı olarak tanımlanabilecek bir bakış atıyordu. Saçları benimkinden daha koyu, teknenin ışığında neredeyse siyahtı.

Daha önce boğazıma düğümlenen gözyaşları dökülmeye başladı, biri kirpiklerimden geçip yanağıma süzüldü. Annem görmeden elimi kaldırıp sildim, ama Logan'ın bana baktığını hissettim.

Bunun annemin telefonundaki resim olmasını istemiyordum.

Matthew ve benim olmamı istiyordum. Ama öğrendikleri anda, anladıkları anda, yine bir kenara itilecektim. Daha da kötüsü

aslında. Aramıza bir çit örerlerdi. Mükemmel hayatlarından hoş olmayan şeyleri uzak tutmak için koruyucu bir bariyer.

"Güzel bir fotoğraf," dedim kalın bir sesle ve titrek bir el ile telefonunu geri verdim.

"Cildin harika görünüyor tatlım," dedi annem. Telefonunu Louis Vuitton çantasına geri koydu. "Işıl ışıl parlıyorsun."

Babam başını salladı, sonunda gözlerini ekrandan ayırdı ve bana bir anlığına dikkatini verdi. "Gerçekten, gerçekten. Hiç bu kadar güzel olmamıştın, evlat."

Onların sözleri, güneşte çok uzun süre bırakılmış kurumuş bir süngerin üzerine bal ile tatlandırılmış sirke dökmek gibiydi. Ruhum, onlardan gelecek bu tür sözlerle susamıştı, yıllardır zorunluluktan görmezden geldiğim bir kabuktu, ama ilk anda tatlı gelse de, ağızda bıraktığı tat acıydı.

Çünkü kendimi satılmış gibi
hissettim. Kendimi fahişe gibi
hissettim.

Yine de, bu küçük anları unutmamak için söylediklerini defalarca tekrar ettim.

Tekne yolculuğunun geri kalanında sessiz kaldım, çünkü ağzımı açsaydım, çığlık atabilirdim. O kadar yüksek ve uzun süreli bir çığlık ki, teknenin camlarını kırabilirdi.

Tekne adaya yanaştığında bizi neyin beklediğini bilseydim, muhtemelen bunu önlemek için çığlık atardım.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVA

"OTEL GÜZEL," dedi Logan, lobiden geçerken.

Annem oldukça gururlandı. "Tabii ki adadaki en iyi otel. Açık hava etkinlik alanından manzara muhteşem, bu yüzden Ashley törenini orada yapmaya karar verdi."

"Yağmur yağmazsa," diye babam araya girdi. Onun oldukça açık sözlü ifadesinin ardından garip bir sessizlik oldu. Anneme baktım, o da iç geçirdi.

"Evet, Alan, yağmur yağmazsa." Sesi sakindi, ama onun bu kadar küçümseyici konuşmasına neredeyse gülecektim.

Ayaklarımızın altındaki yumuşak halı, adımlarımızın sesini kesiyordu. Bu bile bana tüm bunların bir rüya olabileceğini hissettirdi. Kabus. Her neyse. Bir grup insan bir otel lobisinde yürürken hiç ses çıkarmazsa, orada oldukları söylenebilir mi?

Her ihtimale karşı kolumun içini çimdikledim. Hayır. Uykuda değildim.

Odalarımız farklı katlardaydı, şükürler olsun, çünkü böylece sabah Logan'ın ayrıldığını görme ve benim uydurduğum hikayeye rağmen onun oldukça sağlıklı olduğunu fark etme riski daha azdı.

Kısa bir süre için, ailem güverte altına inip kiralık arabalarını feribottan çıkarmak için uğraşırken, Logan ve ben bir oyun planı üzerinde anlaşabildik. Yani, ona tam olarak ne olacağını anlattım.

Ashley, Adam ve ailesiyle akşam yemeğini bitirdikten sonra Logan ile buluşacaktı. Ashley hayranlık ve kıskançlık dolu tepkiler verecekti, sonra Logan ve ben uzun bir iş gününün yorgunluğunu gerekçe göstererek odamıza çekilecektik. Sabahleyin Logan otelden erken çıkıp

sabah feribotunu bekleyecekti. Aileme, onun gece hastalandığını ve geri dönmek zorunda kaldığını, bana da onun hastalığı bulaşmasın diye endişelendiğini söyleyecektim.

Ailem aptal olmadığı için, o geç saatlere kadar odamda bekleyecek, sonra bu yanlış yönlendirilmiş centilmenlik bahanesiyle kendisi için ayırttığı odaya gizlice girecekti.

Onun stoik profiline hızlıca bir yan bakış attım ve itiraf etmeliyim ki, bu hafta sonu nasıl geçeceği, gelecek nasıl şekilleneceği konusunda kafam bu kadar karışık olmasaydı, Matthew'un hayatımda olduğu sürece, onun benim için yapmaya hazır olduğu şeylerden etkilenebilirdim.

Ama ne yazık ki Logan için bu jest boşa gitti. Ben sadece onun gitmesini istiyordum. Gitmesini, bir tekneye binip Seattle'a dönmesini istiyordum, böylece tekrar derin nefes alabilecektim. Onu davet etmemiş olmama rağmen, yanında yürümek bile bir tür ihanet gibi geliyordu.

Mesele de buydu, değil mi?

Bana dokunmamıştı, en ufak bir dokunuş bile olmamıştı. Uygunsuz bir şey yapmamıştı. Yapmasına da gerek yoktu. Onun burada olması ve benim buna izin vermem yanlıştı. Odama yaklaştıkça bu gerçeklik daha da belirginleşiyordu, ta ki karanlık, devasa bir varlık olarak zihnimin derinliklerine yerleşip, onu ele geçirmeye çalışan diğer tüm düşünceleri gölgeleyecek hale gelene kadar.

Yanlış.

Yanlış.

Yanlış.

"Ava," dedi annem, ve ben onun adımı birden fazla kez çağırdığını fark ettim.

"Pardon, ne dedin?"

"Kız kardeşin yaklaşık yirmi dakika sonra hazır olacağını söyledi. İkiniz de biraz hazırlanıp bizimle barda buluşmak ister misiniz?"

Yalancı.

Hileci.

Sahtekar.

ar.

Kafamı sallamış olmalıyım ki gülümsedi. "Harika." Korkunç bir dehşet içinde, yanağıma öpücük kondurmak için eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Çok uzun sürmesin, anlarsın ya."

"Almayacağız," diye ruhumun derinliklerinden ona söz verdim. Annemle konuştuğum en kolay şeydi.

Zemin katın koridoruna döndüler, aynı model valizleri sessizce arkalarında yuvarlanıyordu. Logan nefes verdi ve ben öne eğilip asansörün düğmesine bastım.

"Henüz özür dilemedim mi?" diye sordu ve benden önce binmem için işaret etti.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye olabildiğince kibarca cevap verdim. Bu koşullar altında kendimle gurur duydum. Evet, işimde, patlayan bir volkan gibi kötü basının karşısına çıkabilmeli, soğukkanlılığımı koruyabilmeli, mesajımı net bir şekilde iletebilmeli ve otoriter bir şekilde sunabilmeliydim. Ama bunlar asla kişisel değildi.

Bu, olabildiğince kişisel bir durumdu.

Araba bir sarsıntıyla hareket etti ve kapalı alanın iki ucunda birbirimize karşı karşıya geldik. Elini ensesine götürdü ve ilk kez ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim.

"Özür dilerim, Ava." Logan başını salladı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Bir an düşündükten sonra, elimi kaldırıp ona uzattım. "Affettim."

Gülümseyerek elimi tuttu ve sıkıca sıktıktan sonra bıraktı. "Sanırım bunun bedelini röportajlarla ödetmeye çalışacaksın, değil mi?"

"Sen bunun senin için ne kadar kötü olacağını *bilmiyorsun* bile."

Asansör kapıları dördüncü katta açıldığında ikimiz de gülüyorduk ve ben kağıt zarftan oda anahtarını çıkarırken o benim valizimi aldı.

"Bu gece bir an önce bitsin istiyorum," dedim ve kartı küçük siyah yuvaya soktum. Kırmızı ışık yeşile döndü ve kolu çevirerek kapıyı garip bir hareketle açtım.

"Alınmamaya çalışacağım," dedi Logan kuru bir şekilde.

Odaya girdiğimde, köşede ışıklar gördüm, sonra birinin ayakkabılarının uçlarını görünce korkuyla ciyakladım. Birinin beyaz tenis ayakkabıları. Feribotta olduğu gibi, çizgiyi takip ettim, yukarı, yukarı. Uzun, kalın bacaklarda koyu renk kot pantolon, geniş göğüslü, düz renkli bir tişört

geniş göğsün üzerinde ve granitten oyulmuş gibi görünen bir yüz.

"Matthew," diye fısıldadım, yüzümde bir gülümseme belirdi, ama sonra normalde sıcak olan gözlerindeki buz gibi sertliği gördüm.

"Hawkins?" diye sordu Logan. "Ne yapıyorsun..." Sonra sanki biri ses tellerinin fişini çekmiş gibi durdu. "Oh," diye mırıldandı. Ellerimi uzatarak

Matthew'a doğru bir adım attım. "Aman Tanrım, burada olduğuna çok sevindim. Bu delilik. Logan bana yardım etmeye çalışıyordu ve..."

"Ve bana söylemeyi unuttun mu?" diye sordu, sesi acımasızdı. Sonra gözleri Logan'a kaydı. Sinirli bir şekilde yutkundum, derisinin altında kaynayan, tıslayan öfkeyi gördüm. Gülümseten Matthew'um neredeydi? Beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyen Matthew?

"Matthew, bekle," diye başladı Logan. "Yemin ederim, görüldüğü gibi değil."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Çünkü inan bana, hayatımda bunun çeşitli versiyonlarını duydum," dedi sessizce. Sonra alçak, eğlencesiz bir sesle güldü. "Bu o. Değil mi?"

Odadaki tüm oksijeni emen iki iri yarı adam arasında bakışlarımı gezdirdim. Nefes alamamın tek açıklaması buydu. "Neden bahsediyorsun?"

Logan'ın yüzü sertleşti. "Sana bunu güvenerek söyledim, senin o adam olduğunu bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki?"

"Ona *neyi* gizli olarak söyledin?"

Beni görmezden geldiler.

Matthew bir adım attı ve etrafımdaki hava, soğuk, buz gibi ve rahatsız edici bir dalga gibi titreştiğini hissettim. "Git, Ward. Hemen."

Logan tereddüt etti ve bana sorgulayan bir bakış attı. Ama ben tepki vermedim. Tepki veremedim. Gözlerim Matthew'a döndü ve ağlamak istedim. Durum kötü görünüyordu. Onun için olabilecek en kötü durum gibi görünüyordu. Ellerimi karnıma bastırdım. Daha önce midemde bir boşluk hissettiğimi düşünüyorsam, içimde olanlara kıyasla bu hiçbir şeydi. O kadar zamandır hissettiğim o önsezi, o kötü his, o iğrenç his, bu an için sadece bir ısınma turuydu.

"Üzgünüm," dedi, sonra daha fazla konuşmak için ağzını açtı ama Matthew tehlikeli bir şekilde gözlerini kısınca akıllıca çenesini kapattı.

O odadan çıktı, kapı sertçe kapandı ve bu Matthew'la ne yapacağımı bilmediğimi fark ettiğimde, vücudumu buz gibi bir panik dalgası sardı. Birbirimizi kızdırmak bir yana, gerçek, haklı bir öfkeye bile hiç yaklaşmamıştık.

"Buraya nasıl girdin?" diye sessizce sordum.

"Şu anda gerçekten ilk soracağın soru bu mu?" diye karşılık verdi. "Bana ne kadar zamandır yalan söylediğinle başlayalım mı? Bu soruyu daha çok beğendim."

Sıcak bir utançla boğazım düğümlendi, kelimeleri ararken burnum karıncalandı.

"Biraz daha hızlı ol, Ava," diye sertçe söyledi, yüzü kızarmıştı, "çünkü bu, iyi bir hikaye düşünmediğini düşündürecek."

Gözlerine baktım ve ağlamamaya çalıştım. "Bu gece birden fazla kez hazırlıksız yakalandım ve kendini beğenmiş erkeklerin göğsünü kabartıp benim adıma kararlar vermesinden gerçekten bıktım. Şu anda kızgın olmaya hakkın var, ama pislik gibi davranma."

Matthew kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni soğukkanlılıkla izledi. Sert hatlı çenesinin gerginliği ve burun deliklerinin hafifçe genişlemesi olmasaydı, umursamadığını düşünürdüm.

"Peki," dedi sert bir sesle. "Ama lütfen kız arkadaşımın neden başka bir adamla bir otel odasına girdiğini anlamama yardım et, çünkü şu anda pek merhametli hissetmiyorum."

Her şeyin ne kadar korkunç görüldüğüne midem bulandı, ama başımı dik tutup gözlerine baktım. "Logan'ın feribotta olacağını *bilmiyordum*. Yemin ederim, bilmiyordum. Ve ailem de aynı feribotta olmasaydı, onu geri dönüp geri gitmesi için zorlardım. Onlar... onlar erkek arkadaşımın tanışmak istediler," dedim çaresizce.

Burnundan sertçe nefes verdi, keskin bir baş sallamayla çenesini kaldırdı. "Peki *neden* onun Logan olduğunu düşündüler?"

MUTSUZ GÖRÜNÜYORDU. İşkence görmüş gibi. Ağlamak üzereydi. Ama kendimi hazırladım, her duyguyu sıkıca kilitledim ve kalın bir demir duvarın arkasına kapattım çünkü onu Logan'ın hemen arkasında kapıdan girerken görmek ve sesinde bir gülümseme duymak, onu en son gördüğümde gülümsemeye yakın bile olmadığı halde, sanki biri boğazıma uzanıp bir göz açıp kapayıncaya kadar kalbimi söküp almış gibi hissettirdi.

Dağınık ve acımasız, ama gerçek.

İhanet gibi hissetti m . Koku, his, metalik tadı, etrafımı saran yapışkan aldatma kalıntıları vardı.

"Çünkü Ashley geldiği gün ofisime geldi.

Bana çiçek gönderdiğin gün."

O gün ofisinde, perişan haldeydi, ama bu haftalar önceydi. *Haftalar*. "Ve?"

Ava ellerini birbirine kenetledi, ama parmak eklemleri sıkıca kenetlediği için beyazlaşsa da ellerinin titrediğini görebiliyordum. "Ve Ashley benim bir oyuncuyla çıktığımı bildiği için panikledim. Logan," adını söylerken biraz takıldı ve içimdeki ateşli, çalkantılı duyguları serbest bırakmak için bir şeyleri parçalama dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım, "Logan içeri girdi ve ben panikledim. Onu erkek arkadaşım olarak tanıttım ki bu konuyu kapatır. En son istediğim şey, onun aniden oyuncu kadrosuna ilgi duymasıydı. Hazır değildim. Hazır değildik."

Ona bakamıyordum.

Ona bakamazdım, çünkü ona bağırarak, çığlık atmak ve haftalarca bana yalan söylemeyi seçmiş gibi görünmeden kendini açıklaması için talepte bulunmak istiyordum. Hayatımın en güzel haftaları. En mutlu. En huzurlu. O, tüm bu mutluluğun merkezindeydi, onu yerinde tutan bir çapa gibiydi.

"Neden bana söylemedin o zaman?" Parmaklarımı havaya kaldırdım ve o irkildi. "Bu kısmı anlamadım."

"Çünkü öyle olduğunu düşündüm!" diye patladı. "Hikayenin sonu, önemli bir şey değil. Logan'ı buraya getirmek gibi bir niyetim hiç olmadı çünkü

Seninle olamıyorsam, başka biriyle burada olmaya dayanamazdım. Ailem birdenbire onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için çabalasa bile."

Başımı geriye eğdim ve yükselen duyguya, onun sözlerine karşı duyduğum öfkeye karşı mücadele ettim. Çünkü biliyordum, bu çılgınlığın merkezinde onun ailesi olduğunu biliyordum. İlk günden beri öyleydi. Ona tekrar baktığımda, yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu ve bu beni farklı bir savaşa, farklı bir dürtüye karşı direnmeye itti. Onu kucaklamak. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

Çünkü iyi olmayacaktı.

O, bana asla yalan söylemeyeceğini düşündüğüm ilk kişiydi. Böyle bir konuda değil. Öyle olup olmadığına bakılmaksızın. Ya da hikayenin sonu olduğunu düşünüp düşünmediğine bakılmaksızın.

Öyle değildi.

Hâlâ bana söylememişti.

"O zaman ne?" diye sordum sessizce, kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca tutarak.

"Logan benimle gelmeyi teklif etti, ben de ona biriyle çıktığımı ve durumun karmaşık olduğunu söyledim, ama onu yanımda götüremezdim." Ava bir adım yaklaştı, omurgası düzeldi, gözleri netleşti. "Onu getirmek niyetinde *değildim*, Matthew. Kendi başına geldi, bana yardım edeceğini düşünüyordu, bilmiyorum, kendi aile sorunları olduğu için yanlış yönlendirilmiş bir beyaz şövalye gibi *davranıyordu*. *Bilmiyorum*," dedi, gözle görülür bir şekilde sinirliydi. "Logan'ın aklını okuyamam, ama onun geleceğini bilmiyordum. Onu bir dahaki sefere gördüğünde sor. Ailemin bizimle aynı feribotta olacağını *bilmiyordum*. Babam son anda ameliyat oldu ve uçuşlarını ertelemek zorunda kaldılar. Ona sor! Buraya geldiğinde, onu daha sonra kendi odasına göndereceğimi ve yarın sabah feribota bineceğini düşündüm. Aileme onun hastalandığını söyledim ve sen ve ben kendi işlerimizi halledebilirdik."

Yavaşça başımı salladım, ama içimde öfke hızla büyüdü ve tamamen başka bir şeye dönüştü. Logan'ın neden geldiğini biliyordum. Bana söylemişti. O, Logan'ın hisleri olan kadındı, başka biriyle çıktığını bildiği kadındı ve Logan bu fırsatı kaçırmak istememişti.

Ona ne demişti? Ona nasıl davranmıştı?

Ona dokunmuş muydu?

Onunla flört etmiş

miydi? Kız buna

izin vermiş miydi?

"Matthew, lütfen, bir şey söyle," diye yalvardı, bana doğru çekinerek bir adım attı. "Söylediklerimi duyuyor musun? Evet, sana söylememek aptalcaydı ve özür dilerim, ama o anda çok önemsiz, çok küçük bir şey gibi gelmişti."

Yüzüm taş gibiydi. Midem ekşiydi. Cildim yanıyordu.

Kimse sana yalan söylendiğinde, küçük şeylerin, birikip kar topu gibi büyüyen, o beyaz yalan dev bir buz duvarına dönüşene kadar büyüyen şeylerin ne olduğunu söylememiştir. Soğuk olmalı. Soğuk hissetmelisin.

Ama gururun parçalanması sıcaktı ve ateşliydi, durduramadığın, yavaşça yanan, parlak turuncu magma izleri bırakıyordu ve arkasında, istediğinden çok daha uzun süre ağzında tadını hissedebileceğin kül izleri bırakıyordu.

Ava'ya doğru eğildim ve yüzümde gördüğüm şeyden geri çekildiğini fark edince, içimde küçük, bencil bir tatmin duygusu uyandı. "Bu benim için önemsiz bir şey olmazdı. Senin anlamadığın şey bu. Bu sadece seninle, senin hislerinle, isteklerinle, hazır olduğun şeylerle ya da benim farkında olmam gerektiğini düşündüğün şeylerle ilgili değil."

Ava dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve beni izledi, göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. Bir şekilde gözyaşlarını tuttu, ama gözyaşları oradaydı, yanaklarına akmak üzereydi. Sanki ağladığını görürsem yumuşayacağımı, ona uzanacağımı biliyordu ve şu anda çok kızgındım ve ihanete uğramış hissediyordum, bunun olmasına izin veremezdim.

"İlk seferden sonra Logan'la bu konuyu konuştun mu?"

Cevap vermediğinde, yeşil gözleri benden kaçtığında, nefesim kesildi. Çünkü bu benim cevabımdı.

"Kaç kez?" diye sordum.

O sertçe yutkundu. "İki kez. İlk seferden sonra."

Başımı salladım ve spor çantama baktım. Onun ailesinin yanında olması gerekmediğinde odada kendimizi izole edebileceğimizi düşünerek hazırladığım çanta. Aptalcaydı. Onu burada yenmek için uçak kiralamak aptalcaydı. Onu odasında şaşırtmak için resepsiyon görevlisine biletlerle rüşvet vermek

en aptalca fikirdi. Buraya gelip ona aşık olduğumu söylemek en aptalca fikirdi.

Çünkü onun yapacağı her şeyi, söyleyeceği her şeyi ve nasıl tepki vereceğini tahmin edebileceğimi düşünüyordum. Kollarımın arasına atlayıp, yüzüme öpücükler yağdırıp, onunla birlikte olduğum için bana teşekkür etmesi gerekiyordu. Törene gelemesem bile, beni sevdiğini söyleyecekti.

Ama o, başka bir adamla odaya girdi.

"Ben gidiyorum," dedim sessizce. "Şu anda bunu yapamam. Burada olmaz."

"Matthew, lütfen," diye yalvardı, sonunda aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerini kollarımın üzerine koydu. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum, gerçekten. Ama hadi ama, buraya gelmek istediğini bana söyleyebilirdin."

"Seninle konuşmak mı?" dedim inanamadan. "Seninle konuşmak." Sesimin sert tonuna gözlerini kırptı.

"Bu, benimle ailen hakkında konuşmak isteyeceğini varsaymak olur. Ne kadar sinirli olduğumu biliyor musun, Ava? Haftalardır seninle bu konuyu konuşmak istedim, ama sen her seferinde kaçındın."

Ava tartışmadı, ama omuzlarının hareketinden ve çenesinin duruşundan artan hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Bu konuşmayı yapmak istemediğim için beni suçlayabilir misin?" diye sordu, ikimizin arasında eliyle işaret ederek.

"Hayır," dedim dürüstçe, ve o açıkça şaşkınlıkla geri çekildi. "Anlıyorum. Hayatta berbat, konuşması ve üstesinden gelmesi zor şeyler olduğunu anlıyorum. Neden bunun hakkında konuşmak istemediğini anlıyorum. Ama aramızda, bu tür şeyleri katlanılabilir kılan bir şey olduğunu sanıyordum. Senin için bu yükün bir kısmını omuzlamama izin vereceğin türden bir ilişkimiz olduğunu sanıyordum, Ava."

"Öyle bir şey var," dedi aceleyle, tekrar bana doğru yaklaşarak. "Matthew, var, ben sadece..."

Elimi kaldırdım ve o durdu. Belki adil değildi. Belki acımasızcaydı. Ama o anda, onun beni neden bu kadar gafil avladığını açıklayan daha uygun gerçekleri veya makul açıklamaları kaldıramazdım.

"Şu anda bunu yapamam, Ava," dedim sessizce, sonra eğilip çantamı aldım ve ondan uzaklaştım.

Kapıyı açtım ve birden durdum.

Elini havada tutan Ava'nın annesiydi ve onun hemen arkasında, sıkılmış bir ifadeyle telefonuna bakan babası vardı.

İkimiz de donakaldık, kim olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"M-Matthew Hawkins?" diye tısladı. "Ava, ne oluyor

?

Kalbim göğsümde dondu. Kimse tepki veremeden

Ava'nın annesi beni odaya itti ve kocasına odaya girip kapıyı kapatmasını fısıldayarak emretti.

"Hey," dedim öfkeyle, beni geri itebilmesine yarı şok olmuş bir halde.

"Anne, baba," diye kekeledi Ava. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Dr. Baker kızı ile benim aramda bakışlarını gezdirerek yüzü kızardı. Karısı ise ağzı açık bir balık gibi bana bakıyordu.

"İçki içmeye gelmedin, biz de seni almaya geldik ve..." Yüzümdeki öfkeli ifadeyi fark edince sesi kesildi. Boğazını temizledi.

"O burada ne arıyor?" dedi Ava'nın annesi.

"Benim bir adım var," diye hatırlattım ona soğukkanlılıkla.

Gözleri bana, sonra tekrar kızına kaydı. Neredeyse görmezden gelinmişim. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve spor çantamın sapını daha sıkı tuttum.

"Anne," diye başladı Ava, "büyük bir yanlış anlaşılma var." "Bu bir tür kötü şaka mı?" diye sözünü kesti.

Ava yavaşça başını salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşinin gününü mahvetmek mi?" diye suçladı, elini göğsüne bastırarak. "Ava Marie, onu buraya sorun çıkarmak için getirdiysen..."

"Ne?" diye Ava nefesini tuttu.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım, artık olanları izlemeye dayanamıyordum. "Onun böyle bir şey yapabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

? Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Ava'nın yüzü anında yumuşadı, ama yine de ona bakamıyordum. Çok kızgın olmam, onların onu gözümün önünde aşağılamasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Dr. Baker ellerini kaldırdı. "Şimdi hepimiz sakinleşelim. Matthew, bu bir aile meselesi."

"Bana neye inandığımı ya da neyi bildiğimi söyleme," diye araya karısı girdi. "O *benim* kızım ve sen bu konuşmaya ne hakla karışıyorsun?"

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Sen inanılmazsın. Her şey Ashley ile ilgili değil, biliyorsun."

Dr. Baker bir şeyler mırıldandı ve karısı ona sert bir bakış attı.

Soğuk bakışlarını bana çevirdi. "Bu odadan çıkman gerekiyor Matthew, hemen."

Kollarımı kavuşturdum ve ona sadece maç günlerinde kullandığım bakışı attım. On yıl önce tanıdığı çocuk değildim ve şimdi beni koridora itmeye çalışmasını görmek isterdim.

"Abigail," dedi Dr. Baker sessizce.

"Güvenliği çağırmayacağımı mı sanıyorsun?" diye bana ters ters baktı.

"Anne," dedi Ava. "Lütfen ona çağırmayı kes. O... o..."

..."

"O ne?" diye tehlikeli bir şekilde fısıldadı.

Ava yavaşça nefes aldı, derin bir nefes verdi. "Anne, sadece... düşündüğün gibi değil."

Ciğerlerimden sert ve ağır bir nefes çıktı. Ava bunun nasıl bir şey olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Ava'nın elimi tutup ilişkimizi açıklayabileceği o anda, onu Logan'la bulduğumda söylediği aynı cümleyi kullandı.

Bir hata. Bir yanlış anlaşılma. Önemli bir şey değildi. Nefesini tuttu ve bana doğru yaklaştı.

"Matthew," diye telaşla fısıldadı.

Sıcak olan her şey buz gibi soğudu. Kapılar, örümcek ağıları gibi donarak kapanırken, ben de kapıların çarptığını hissettim.

Omzumun üzerinden başımı çevirip ona son bir kez baktım. "O haklı, Bayan Baker. Düşündüğünüz gibi değil." Onları omzumun üzerinden geçip

arkamda kalan kargaşayı görmezden gelerek, tek kelime etmeden yanlarından geçtim. "Görünüşe göre, benim düşündüğüm gibi de değilmiş."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVA

ANNEMİN kolumu tutmaya çalışmasını ve babamın itirazını görmezden gelerek onun peşinden koştum... Ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Matthew, bekle. *Lütfen*, bir saniye bekle," diye bağırdım, tam köşeyi dönmeden önce. Vücudu kaskatı kesilmişti, ama durdu.

Ellerimi kaldırarak dikkatlice ona yaklaştım.

"Bu çok kötüydü," diye fısıldadım, çaresizce geniş sırtına ellerimi koymak istiyordum. "Bu kadar kötü olduğu için çok üzgünüm. Öyle demek istemedim, biliyorsun."

Sonunda döndü. Yavaş ve kararlı bir şekilde, gözlerime bakmak ya da yüzümdeki donmuş ifadeyi görmek için acele etmeden.

"Bunu biliyor muyum?" dedi.

Nefesim titriyordu. Vücudum titriyordu. Tam önümde duruyordu, ama onun uzaklaştığını görebiliyordum. "Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Gözleri yüzümü araştırırken, ben gözyaşlarımla savaşı kaybettim. Her bir gözyaşı sessizce yanaklarımdan süzülürken çenesi sıkıldı.

Matthew sessizce ve dikkatlice konuştu. "Şu anda yapamazsın. Onlar arkada seni beklerken biz koridorda dururken yapamazsın. Şu anda zamana ihtiyacım var. Çünkü tüm bu domino taşlarının nasıl yerine oturduğunu anlayabilsem de - senin kontrolün dışında olanlar da dahil - bu, sana aşık olduğumu söylerken gözlerine bakabilmek için buraya bir uçak kiraladığım gerçeğini değiştirmez. Ama bunun yerine, seni başka bir adamla bir odada buldum ve sonra, senin bu kadar çekingen olmanın tek nedeni olan ailenin önünde kirli bir sır gibi muamele gördüm, seninle konuşmanı bile sağlayamadım."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve boğazımı tıkayan ve kalbimi sıkıştıran diğerlerini bastırabilmek için elimi ağzıma bastırdım.

"Matthew," dedim, sefil, gözyaşlarıyla dolu bir sesle. Ona ben de ona aşık olduğumu, onsuz bir gelecek hayal edemediğimi söylemek istedim, ama o kadar çok batırmıştım ki, tek yapabildiğim onun önünde durup ağlamaktı.

Elini kaldırdı ve başparmağının ucuyla yüzümdeki gözyaşlarını sildi. Parmaklarım dudaklarıma daha sıkı bastırdı, böylece elini tutup bırakmamayı reddetmeyecektim.

Ona bir şey söylemeden gitmesine izin veremezdim, bir şekilde kalbimde kapladığı inanılmaz yeri ona bir şekilde anlatmalıydım.

Elini indirdi ve çantasına uzandı. "Matthew, lütfen, ben sana aşık oluyorum..."

"Dur," dedi anında, sertçe, alnı kırıışmış ve rahatsızlık içinde eğilmişti. "Böyle olmaz, Ava, lütfen."

Gürültülü bir şekilde burnumu çektim ve başımı sallayarak titrek bir şekilde onayladım. O dönüp uzaklaşırken, asansörün zil sesini duyana kadar olduğum yerde donakaldım.

Odama geri döndüğümde annemle babam birbirlerinin sözünü keserek konuşuyorlardı, ama ben tek kelime bile duyamıyordum. Beynim pamukla sarılmış gibiydi, tüm heceleri, sinirlilikleri ve kafa karışıklıkları tek bir uzun, uyumsuz ses halinde birbirine karışıyordu.

Söylenen tüm sözler o kadar sıkı bir tablo çiziyordu ki, içini görebiliyordum. Bana kesinlikle dayanacak bir şey vermiyordu.

Zayıftı.

Anlamsızdı.

Gözlerimi kapatıp onun yüzünü hayal ettiğimde, kalbim o kadar acı verici bir şekilde sıkıştı ki, bir an bayılacağımdan korktum. "Ava Marie, beni dinliyor musun?" diye tısladı annem, beni yakaladı. kolumu tutup beni odama geri çekiyordu. Onun kemikli parmaklarından kolumu çekip çıkardım ve o şok içinde elini göğsüne koydu. "Konuşmaya başlasan iyi olur, genç bayan."

"Bu delilik," diye homurdandı babam.

"Konuşmayı kes," diye fısıldadım. "Nefes almaya çalışırken bir saniye olsun."

Onların sohbeti gözyaşlarımı kurutmuştu, ama tüm vücudum titriyordu. Kral boyu yatağın kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Derin ve düzenli nefes alıp vererek bir saniye geçtikten sonra, beni dinlediklerini fark ettim.

Başımı kaldırdığımda, annemle babam yüzlerinde tuhaf bir karışım olan sinirlilik, öfke ve inanamama ifadesiyle bana bakıyorlardı.

"Peki," dedi babam, elini kapıya doğru sallayarak. "Kız kardeşinin üniversitedeki erkek arkadaşının neden senin otel odanda olduğunu açıklayabilir misin? Ve *senin* erkek arkadaşın nerede?"

Ona bakarak, bunu mantıklı hale getirecek kelimeleri bulmaya çalıştım. Ama başaramadım. Nereden başlamalıydım? Gerçeğin ne olduğu umurlarında bile değildi.

Annemin dar gözleri beni dikkatle izliyor, gördüklerini ve duyduklarını gözden geçiriyordu. Sadece birkaç saniye sonra, ben hiçbir şey söylemeden tüm parçaları bir araya getirip anlamlandırdığını gördüm. Yüzü yumuşadı ve yavaşça nefes verdi.

"Bunu ben halledeyim, Alan."

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle yaptı. Dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, Ava, ayrıntılar önemli değil." Ellerini pantolon takımının önünden aşağı doğru kaydırarak, olanları etkili bir şekilde silip süpürdü. "O adamın burada ne aradığını bilmiyorum, ama geriye dönüp bakınca, açıkça görülüyor ki..."

"O adam mı?" diye sessizce tekrarladım, ona hayretle bakarak. "O adam mı? Siz Matthew'u çok severdiniz. Evlenecekleri sırada o onu aldattı, şimdi de ona *o adam* diye mi hitap ediyorsunuz?"

Annem içinden güldü ve babam konuşmaya başlayınca elini kaldırdı.

"Ava" — yavaşça başını salladı — "bir gün çocukların olursa, bu hissi anlayacaksın, tamam mı? Bu duruma baktığımızda, bizim için gerçeklik senin için olduğundan biraz farklı. *Açıkça*." Alaycı sesi tüylerimi diken diken etti ve parmaklarım yumruk haline geldi. "Ashley ile olan kötü ilişkin hiç bir zaman sır olmadı, ama sana yemin ederim, eğer onunla yaptığın şey, onun bu hafta sonunu mahvederse

onunla yaptığın şey yüzünden, onun burada olma sebebi ne olursa olsun, onu mahvedersen, seni asla affetmeyeceğim."

Evet, gözyaşlarım çoktan kurumuştı. Onların yerine garip bir uyuşukluk gelmişti. Öfke, haklı bir kızgınlık ya da kendimi savunmak için bile güç bulamıyordum. O anda ilgisizlik ağır bir battaniye gibi hissettiriyordu. Uyuyamadığınızda altına girip, sahte bir güvenlik hissiyle sizi uyutmasını umduğunuz türden bir battaniye.

"Beni asla affetmeyeceksin," diye boş bir sesle tekrarladım.

"Ona bu konuda tek kelime bile etme, Ava," diye devam etti. "Beni anladın mı?"

Babam kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyordu. Annemin yüzü biraz kızarmıştı, başımı eğip onu inceledim. Ona hiç benzemiyordum. Ne saçları, ne gözleri, ne de burnunun ucundaki sevimli kıvrımı.

Bu hafta sonu hakkında kurduğum tüm hayallerim bir anda yok oldu. Keskin bir makasla kesilen balonlar gibi, büyük boş gökyüzüne salıverildiler.

Kes.

Kes.

Kes.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedim sakın bir sesle. Sözlerimin çift anlamlılığı ona ulaşmadı.

O, öfkeyle dikleşti. "İyi. Şimdi, içki içmeye geç kaldık. Zaten bu yüzden odana geldik." Bana üstünkörü bir bakış attı. "Şimdi yüzünü sil ve gömleğini düzelt. Ve biraz renk vermek için yanaklarını çimdikle. Olursun."

Ben güldüm ve bu ses, babamın dakikalar sonra ilk kez başını kaldırmasına neden oldu. "İçki içmeye gitmiyorum."

"Evet, gideceksin."

"Abigail," dedi babam sessiz ama kararlı bir sesle.

Yataktan kalktım ve derin bir nefes aldım. "Hayır anne, gitmeyeceğim. Törene katılacağım. Yüzümde bir gülümseme olacak çünkü ben Ashley gibi değilim. Kendimi tutacağım ve roller tersine dönseydi onun yapacağı gibi olay çıkarmayacağım. Onun yaptığı için hoş göreceğiniz türden bir olay. *Onun yaptığı* için haklı göstereceğiniz türden bir olay."

Annemin ağızı, oltaya takılmış bir balık gibi açıldı ve babam yüzünü buruşturdu.

"Ama bu gece," diye devam ettim, "oda servisinden en az bir şişe fahiş fiyatlı şarap sipariş edeceğim, muhtemelen çok önemli biriyle bu gece her şeyi mahvettiğim için ağlayabileceğim çikolatalı kek de sipariş edeceğim, hepsini senin ödediğin bu odanın hesabına yazacağım ve sen buna hiç itiraz etmeyeceksin."

Akıllı bir asker ne zaman geri çekileceğini bilir diye bir söz vardı. Ve benim ailem aptal değildi. Muhtemelen akmış maskaradan dolayı çatlamış bir rakun gibi görünen yüzüme uzun uzun baktılar ve odamdan çıkmaya başladılar.

Babam çıkmadan önce dönüp bir şey söylemek için ağızını açtı, ama ben elimi kaldırdım. "Bu gece olmaz baba. Sadece... bu gece olmaz."

Babam, ona benziyordum. Aynı düz burunluydum. Aynı gözlere sahiptim. Aynı gülümsemeye, onu kullanmaya karar verdiğinde. Kapıda duran babama bakarken, yüzünde gördüğüm şeyi tam olarak belirleyemiyordum, ama buna acıma diyemezdim, çünkü o zaman tuhaf, inişli çıkışlı duygularımı zorlukla kontrol edebiliyordum.

Utanç.

Utanç.

Umutsuzluk.

Acı.

Sevgi.

Hayal kırıklığı.

Öfke.

Ve hiçbir şey. Hiçbir şey.

Son bir saatte, son bir haftada ya da son bir ayda hissettiğim tüm duyguları zar zor sindirebiliyordum, onları adlandırmaya ve zihinsel olarak sağlıklı bir şekilde ele almaya çalışmak bir yana.

Bu yüzden şarap ve çikolatalı kek.

Pijamalarımı giyip teslimatı bekledim. Boş bir gülümsemeye faturayı imzaladım. Büyük boş yatağıma sürünerek girdim, şişeden direkt içtim ve sadece kalbi kırıkların yapabileceği gibi kekleri parmaklarımla yedim.

Bir şişe içtikten sonra, Matthew ile olan mesajlaşmamı izledim ve çirkin, iri gözyaşları dökmemeye çalıştım. Sarhoş halimde, gözyaşlarımın yüzümden akan güzel, parlak izler olduğunu hayal ettim. Onu aramanın korkunç bir fikir olduğunu kendime söyledim. Adadan ayrılıp ayrılmadığını bile bilmiyordum. Beş dakika yürüyüp kalacak başka bir otel bulmuş olabilirdi. Seattle'a dönmek için bir uçak veya helikopter kiralamış olabilirdi (ah, aşırı zengin olmanın keyifleri).

Sırt üstü yattım, telefonum yanımda, ve bir mesaj atmaya karar verdim. Sadece bir tane. Uyandığında göreceği küçük bir mesaj.

O anda neredeyse kendimi kaybedecektim. Çünkü Seattle'a dönmüş olsaydı, yatağında olduğunu biliyordum. Nasıl uzandığını biliyordum — sırt üstü, ellerini karnının üzerinde çaprazlamış, çünkü bu sırtına en iyi gelen pozisyondu — ve o muhteşem, pahalı yastıklarına başını ne zaman koyduğunu biliyordum. Ve tüm vücudum onu özlemekten titriyordu. Hayatımın sadece bir gecesinde olanların gerçekliğiyle.

Ben: Seni özledim. Üzgünüm. Berbat biriyim ve tüm bunlardan nefret ediyorum, evet, belki sarhoşum, ama yine de tüm bunlar doğru.

Ben: Sensiz bu yerde olmaktan nefret ediyorum. Aslında sensiz hiçbir yerde olmaktan nefret ediyorum.

Ben: Kahretsin. Kendime sadece bir mesaj göndereceğimi söylemişim ama şimdi 3. mesajı yazıyorum ve bencil bir kaltak gibi davranıyorum. İronik, değil mi? Bir süre bana kızgın olman gerektiğini anlıyorum. Ama bu iş burada bitmedi, Matthew.

Kimse bizim birbirimize karşı hissettiğimiz gibi hissetmez ve öylece BİTTİ diyemez. Böyle olmaz.

Ben: Berbat biri olduğumu ve üzgün olduğumu söylemiş miydim? Ve sarhoş olduğumu? Ve seni özlediğimi?

"Eh," diye mırıldandım, telefonumu yatağın boş tarafına fırlatarak. "Bu çok çabuk tırmandı."

Bir an için, ailemin 60 dolar civarında bir fiyata aldığı ikinci şarap şişesine baktım ve gelecekteki kendime acımaya karar verdim, bu yüzden kalktım, biraz su içtim ve sonra yüzüstü yatağa düştüm.

Çarşaf lar soğ uktu. Yast ığ ım da öyle. Ama derin bir nefes alarak kendimi kıvrıp uykuya dalabildim.

Ertesi sabah, Ava-bot'u mükemmel bir şekilde taklit ettim. Kız kardeşim bir yerden bir yere koştururken ona sarıldım ve benimle konuşmaya başlamadan önce başarıyla kaçtım. Etkinlik koordinatörüne, safir rengi körfezin suyuna bakan zümrüt yeşili çimlerin üzerinde, gri, kahverengi ve beyaz dağların arka planında duran parlak beyaz sandalyelerin etrafına fildişi kurdeleler bağlamasına yardım ettim.

Manzara mükemmeldi. Ben

ise berbat durumdaydım.

Telefonum sessiz kaldı.

Yüzümde bir gülümseme sabit kalmıştı.

İçimde, kalbim ve midem birbirine dolanmıştı.

Kafam bulutlarda, Matthew'u düşünüyordum.

Mekan hazır olduğunda, annem bana uyarıcı bir bakış atana kadar lobide kaldım, sonra sakın bir şekilde odama gidip kendimi düzgün bir hale getirdim.

Donanma mavis i, tek omuzlu Grecian şifon elbiseyi askıdan çıkardığımda iç geçirdim. Yan tarafındaki fermuarı çekmeye çalışırken, belime siyah kemeri sıkarken ve nude renkli topuklu ayakkabılarımı giyerken, bu hafta sonunun büyük bir sahtekarlık olduğunu fark ettim.

Dağınık dalgalı saçlarımı ustaca şekillendirirken, bu birkaç saat için duyduğum stresin hiçbir anlamı olmadığını anladım. Hissettiğim önsezi bir Truva atıydı.

Asıl sorun, içimde saklı kalmış ve saldırmak, şehrimi yerle bir etmek için bekleyen, törenin dışında, ailemin dışında, Ashley'nin dışındaydı.

Ve hepsi benim sorunlarımla ilgiliydi.

Beni seven bir adama kendimin büyük ve önemli parçalarını kapatmıştım çünkü doğru şekilde seilmek için nasıl davranmam gerektiğini hiç öğrenmemiştim. Sağlıklı, affedici, kabul edici bir şekilde. Karşımda,

tüm bu özelliklere sahip bir adam vardı ve ben, cevabını bilemeyeceğim rahatsız edici konuşmalar yapma riskini göze almaktansa, gerçeği gerçeği yuttum.

Elimde siyah bir çanta, başım dik bir şekilde odamdan çıktım ve dışarıya doğru yürüdüm. Hava sanki kız kardeşim sipariş etmiş gibiydi: hafif bir esinti, parlak güneş ve 21 derece civarında bir sıcaklık. Küçük bir toplantıydı, yirmi beş kişiden fazla değildi ve ben sadece annemin berbat kız kardeşi Ellen'ı tanıdım, o da ben bebek bezini giydiğim zamandan beri Ashley veya benimle konuşmamıştı.

Belki de o da benimle aynı emirleri almıştı. Gel, yüzüne bir gülümseme takın ve Ashley'i üzme. Ben sandalyeme otururken, annemle babam ön sırada yanıma oturdular. Adam'ın, fildişi ve beyaz güllerle kaplı basit bir ahşap kemerin altında ön sırada yerini almasını izledim.

Ashley, beyaz, vücudu saran bir elbise giymişti ve sanki altın ve pırıltılardan yapılmış, dünyanın onayıyla süslenmiş gibi koridorda süzülerek ilerledi.

Ama mutlu görünüyordu.

Bunu görünce ağlamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Kendisiyle aynı parlak altın sarısı saçlara sahip Adam'a yaklaşırken, yüzü ışıltı ışıltı parlıyordu.

Bu neredeyse dayanılmazdı. Babam, kaçmayı düşündüğümü biliyormuş gibi elini sırtıma koydu ve başını hafifçe salladı.

"Şimdi değil, Ava," diye fısıldadı. "Biraz daha dayan."

Dudaklarımı ısırdım ve onların çiçekli yeminlerini, şaşırtıcı derecede tutkulu öpücüklerini ve koridorda zaferle geri çekilmelerini atlattım. Otelin içinde bizi dört çeşit akşam yemeği bekliyordu.

Onların arkasından dışarı çıkarılmadan önce, babam kolunu sandalyemin arkasına doladı ve başını benimkine doğru eğdi.

"Evlâ, dün ne olduğunu bilmiyorum ve istemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Ama dün kararlı davrandığın için seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Görevli bize yerlerimizden kalkmamızı işaret etti ve ben de zihnimde binbir düşünceyle kalktım. Ashley ve Adam'ın fotoğrafçı için poz verdikleri koridorun sonuna geldik.

Annem bana bir kez bile bakmadı.

Babama döndüm ve ona sorgulayan bir bakış attım. Boynunun arkasını ovuşturdu, açıkça rahatsızdı.

"Matthew'u severdim," dedi sessizce. "Ama o kız kardeşin için doğru kişi değildi."

Burun kıvırdım. Sonra yorgun bir şekilde iç geçirdim. "Bunu neden şimdi söylüyorsun baba?"

"Kız kardeşin... kız kardeşin hep benim gibi idi. Aynı şeyleri severdi. Bizi hiç şaşırtmazdı." Bana kısa bir bakış attı, sonra gözleri yine başka yere kaydı. "Sen ise, doğacağın belli olduğu andan itibaren tam tersiydin. Ve ben her zaman" — durakladı ve boğazını temizledi — "bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Doktorlar genellikle bilemezler. Biz haklı olmak, emin olmak isteriz."

Yavaşça nefes verdim ve dağlara baktım. Bütün gün ağlamadan geçirdim ve şimdi ağlamaya başlamak istemiyordum. "Bu durumda ben ne yapacağım? Buna ne cevap vereceğim?"

Biri onun adını seslendiğinde selam vermek için çenesini kaldırdı.

"İstemiyorsan hiçbir şey. Sadece söylemek istedim. Çünkü bugün sergilediğin tavır, ne annenden ne de benden öğrendiğin bir şey. Bu... tamamen sana ait. Ve bu iyi bir şey. Bu, senin şaşırtıcı yönlerini mahvetmediğimiz anlamına geliyor."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Ashley yanıma geldi ve beni sıkıca kucakladı.

"Güzel görünüyorsun," dedi, sonra ben cevap vermediğim için arkasını döndü. "Ee? Ben de öyle düşünüyorum."

Onun utanmaz iltifat avına gülümsemeden edemedim. "Çok güzelsin. Ve mutlu," diye ekledim kısa bir duraklamadan sonra.

Ashley başını eğdi. "Tabii ki mutluyum." "Sevindim."

Annem dikkatle beni izleyerek bize doğru yaklaştı.

"Hey, Logan nerede?" diye sordu Ashley, etrafına bakınarak.

Ağzımı açtım, ama söyleyecek bir şey bulamadım.

"Adam'a, Noel için eve geldiğinizde golf oynamaya gidecek birini bulabileceğini söyledim," diye gevezelik etti, benim cevap vermememi hiç fark etmeden. Gözleri

"Cidden, nereye *gitti*? Dün geceki içki partisini kaçırdınız bile."

Annem yanıma geldi, gözleri bana doğru kısıldı. *Sakın yapma*. Sanki yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde duydum.

Göğsümün içindeki kafeste kalbim hızla atıyordu. Artık yalan yoktu. Artık yalan söylemeyi reddediyordum. Dürüst olmaya karar vermemin nedeni, yanlış bir onur duygusu ya da Ashley ile ilişkiyi yeniden kurma arzusu değildi. Matthew yüzündendi. O benim dürüstlüğüme hak ediyordu. Bu durumu benim ele aldığımdan çok daha iyisini hak ediyordu.

"Ashley," diye başladım.

Annem hızla öne atıldı ve kolumu morartacak kadar sıkı bir şekilde tuttu. "Ashley, ışık iyi olduğu sürece aile fotoğrafı çekilmeliyiz." Ağzının kenarından bana "Şimdi olmaz, Ava" diye fısıldadı.

Ashley merakla ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, sonra gözlerini devirdi. "Neyse. Logan da bizimle fotoğrafta olacak mı? Yani, sana karşı ciddi görünüyordu. Onsuz da birkaç fotoğraf çekersek, onu da dahil etmemde bir sakınca yok, ne olur ne olmaz."

Güldüm, sonra daha da çok güldüm, bu da annemi histerik bir hal almaya bir adım uzaklıkta gibi gösterdi. Ashley bana tuhaf bir bakış attı.

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak derin bir nefes aldım. "Hayır, Ashley, Logan aile fotoğraflarında olmayacak. Ve şu anda ben de olamayacağım."

"Ne?" diye aynı anda bağırdılar.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissederek nefes verdim.

"Gitmem

gitm

em "Şimdi mi?" Ashley alaycı bir şekilde sordu. "Bu çok kaba."

gere "Haklı olabilirsin." Onun yanağına bir öpücük kondurdum ve anneme
kıyor

."

anneme zoraki bir gülümseme attım. "Annem Logan'ın nerede olduğunu açıklayabilir. Değil mi anne?"

Ağzı açık kaldı ve garip sesler çıkardı. Ben de ona havadan bir öpücük gönderdim, babamın omzuna hafifçe vurdum ve odama geri döndüm.

Yakalamam gereken bir feribot vardı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

MATTHEW

Beklemediğin son kişi tarafından kalbin parçalanmasının iyi yanları da vardı. Ağırılık odasına ilk giren bendim. Son çıkan da. Son iki gündür, arkadaşlar içimde bir şeyin zincirlerinden kurtulmak için can attığını hissetmiş gibiydiler, çünkü benden uzak duruyorlardı.

Belki de antrenman yaparken, oyunlar oynadığımız zamanlar hariç, sürekli kulaklık taktığım içindi, ama yüzümdeki katil gibi bakış da olabilir.

Ava'nın sarhoşken attığı mesajlar da yardımcı olmadı.

Durumu daha da kötüleştirdiler, ki eminim bu onun niyetinin tam tersiydi. Onun sözlerini siyah beyaz görmek, bana gerçeği söylemek için kaç fırsatı olduğunu ve bunları kaç kez görmezden geldiğini hatırlattı. Otel odasında olanları hatırlayınca, telefonumu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Pazar günü beni aramaya çalıştığında da aynı şey oldu. İki kez. Her iki seferde de onu sesli mesaja yönlendirdim çünkü ben... hazır değildim.

Kavgamızın ertesi Pazartesi günü, ona rastlayabileceğim ilk resmi iş gününde, şafak vakti evden çıkarak, o gelene kadar tüm öfkemi terleyerek atmak istedim. Ağırılık odasına giden koridor karanlık değildi, ama bir kilisede yürür gibi sessiz ve sakin bir ortamı vardı.

Telefonumda müziği açıp kulaklıklarımı boynumdan kulaklarıma takmaya hazırlanırken, topuklu ayakkabıların yere tıklar tıklar vurma sesini duydum. Başparmağımın üzerinde durduğu bir sonraki şarkı öfkeli ve gürültülüydü, ağır ağır kaldırarak ve kalp atış hızımı artırmak için mükemmel bir müzikti.

ağır ağırlıkları kaldırmak, kalp atış hızımı artırmak için ağır bir torbaya vurmak için mükemmel bir müzikti. Konuşmak için pek uygun değildi.

Başımı kaldırıp baktığımda, ağırlık odasının karşısındaki duvara yaslanmış, elinde bir kahve bardağı tutuyordu. Sessizliği bozmak istemediğim için sessizce yürüyordum, bu yüzden beni henüz görmemişti. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, parlak zemine ritmik bir şekilde vuruyordu.

Normal, güzel ve bakımlı görünmesi beni sinirlendiriyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeydi? Benimkiler gibi, üç gün üst üste kendimi yorarak çalışmış olmama rağmen, her gece uykusuzca tavana bakarak geçirdiğim gecelerden sonra koyulaşan halkalar.

Derin bir nefes verdim ve o da başını kaldırdı.

"Matthew," dedi gergin bir şekilde, dudaklarını yalayarak.

"Burada olmaz, Ava," dedim ona. Çenemi sıkıp ağırlık odasına doğru yürümeye başladım. Hala çok kızgınken ona bu kadar yakın olmak kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyordu.

"Lütfen, bana beş dakika vermez misin?" Durmamdan başka seçeneğim kalmayacak şekilde hareket etti. Ya onu geçmek ya da yolumdan çekmesini sağlamak zorundaydım ve o da benim ikisini de yapmayacağını biliyordu.

Öfkemi kontrol altında tutmak için gözlerimi kapattım. Acımı kontrol altında tutmak için.

Mesajlarında, kız arkadaşımın başka bir erkek hakkında bana yalan söylediği için ona kızgın olmama gerek yokmuş gibi, ona kızgın olmama gerek yokmuş gibi yazıyordu. Sanki kız arkadaşımın, onu her zaman destekleyen kişi ben olduğum halde, sanki anne babası tarafından yakalanmış gibi davranmasına gerçekten kızgın olmama onun izni gerekiyormuş gibi.

Gözlerimi açtığımda, ona uyarıcı bir bakış attım. "Şimdi olmaz. İşe gitmem gerek."

"Saat sabahın altı, Matthew, ve burada sadece biz varız." Gözleri iri ve yalvarır gibiydi, ve şimdi ona daha yakın olduğum için, ustaca yapılmış makyajının ötesini görebiliyordum. Gözlerinin altında, görmeye alışık olmadığım torbalar vardı. Ağladığı için, eminim.

Yakalandığı için mi? Gerçekten pişman olduğu için mi?

Sessiz koridorda hissettiğim tüm saçmalıkları ortaya çıkarmak isteseydim, ona on dakika verebilirdim. Belki de

ofisine geri döndü ve kapıyı kapattı. Bunun altında yatan şeyi düşününce, mantıklı tarafım onun ağlamasından nefret ederdi. Acı çekmesinden nefret ederdi.

Ama yine de yaptığı şeyden dolayı çok kızgındım. Ve bunu bir kenara bırakmaya ya da her şeyi onun istediği gibi yapmaya ya da onun istediği şeyleri, istediği zaman tartışmaya hazır değildim. Bunu zaten yapmıştım ve bakın bizi nereye getirdi.

"Burada sadece biz olsak da umurumda değil," dedim ona. Sesimin soğukluğundan irkildi. "Bir daha söylemeyeceğim, Ava. Şimdi değil. Bunu konuşmaya hazır değilim, tamam mı?"

O hareket etmedi, ayakları koridorda sabit duruyordu ve çenesi inatla yukarı kalkmıştı. Ben de yana çekilip onun yanından geçtim.

Elini koluma attı ve ben hızla döndüm.

"Lanet olsun, Ava," diye bağırdım. Teninin tenime değmesi, bekleyen fitili benzin gibi tutuşturdu ve anında alev aldı. "Bu konuda benim de söz hakkım var. Bana kendi zaman çizelgeni dayatamazsın. *Şimdi olmaz.*"

Elini indirdi ve geri adım attı, yüzü bembeyazdı. O ani duygu patlamasından dolayı tüm vücudum titriyordu ve ondan uzaklaşmazsam, kendimi tamamen kaybedecek ve söylemeye hazır olmadan pişman olacağım bir şey söyleyecektim.

Öfkeli ellerimle kulaklıklarımı kafamdan çıkardım ve boş ağırlık odasına girdim. Işıkları açtım, müziğin sesini yükselttim ve çalışmaya başladım. Takım arkadaşlarım geldi, hareketlilik arttı, ama ben yaptığım işe odaklanmaya devam ettim.

Kaldır, indir, nefes al.

Kaldır, indir, nefes al.

Durup yüzümdeki teri silerim. Kollarımı gererim. Boynumu çeviririm. Şarkıyı değiştiririm.

Kaldır, indir, nefes al.

Bu, içimde kaynayan patlama hissini bastırmanın tek yoluydu. Cildim gergindi. Christiansen içeri girdi ve benim gayri resmi ağırlık kaldırma partnerim olduğu için bana sorgulayan bir bakış attı. Kafamı salladım ve hareket etmeye devam ettim. Her şeyi sıkı bir şekilde kilitledim ve her tekrarla kanım daha hızlı pompalandıkça öfkenin sıcak nabzını zincirlerle daha da sıkı bağladım.

Sırtımda ve kollarımda ter birikip yüzümün yanlarından damlarken, ateşi düşük tutmanın yeterli olmadığını biliyordum.

Ava fitili ateşledi ve ben henüz onu etkili bir şekilde söndürmemiştim. Daha önce olduğu gibi susturulmak yerine, boğazını temizlediğini ve onu affetmeye hazır olmam için yalvardığını duymadan önce, sadece kaynamayı bekliyordum. Isı oradaydı, düşük ve göze batmayan bir şekilde, ta ki biri onu tekrar yüksek seviyeye getirip alevleri yanlarıma fırlatana kadar.

O kişi Logan çıktı.

Ağırlık odasına girdi ve hemen gözleri beni aradı. O bana doğru gelmeden önce başımı sallıyordum. Beni görmezden geldi ve ben onun önünde dururken onuncu squat kaldırışımı bitirdim. Nefesimi sabit tutarak ve kaslarımı gergin tutarak barı güvenli bir şekilde yere bırakabildim, bar ayaklarımın dibinde zıpladı.

Onun gözlerinin içine baktım ve etrafından dolaşmak için harekete geçtim. Müzik kulaklarımda gürültüyle çalıyordu, yanımda duran herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Elini uzattı ve kolumu tuttu. Bu, birisinin bana yer açmanın önemli olmadığını düşündüğü ikinci seferdi — iki sefer de fazla. Kendi zamanında olayları sindirme hakkımdan daha önemli olan şeyin, kendilerini rahatlatmak olduğunu düşünüyorlardı.

Kulaklıklarımı çıkarmadan hemen dönüp elini geri itmemin tek nedeni buydu. Yüzündeki sinirli ifade yerini öfkeye bıraktı.

Yavaşça ve sadece takım kaptanlarından biri olduğu için kulaklıklarımı çıkardım, ama müziği açık bıraktım.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye homurdandı.

"Hayır, teşekkürler." Arkanı döndüm. "Ve bir daha bana dokunma, Ward."

Gözler bizim yönümüze döndü, bazıları temkinli, bazıları meraklı, bazıları endişeli. Christiansen banketten kalktı ve bizi dikkatle izledi.

"Hey," dedi sert bir sesle. "Bir dakikaya ihtiyacım var dedim. Bana bunu verebilirsin."

Gözlerimi kapattım ve beşe kadar saydım çünkü on saymak imkansızdı. O beş saniye boyunca çenesini kapalı tutarsa, oradan uzaklaşabilirdim. Bu durumun bir sahneye dönüşmesini engelleyebilirdim.

O beş saniye hariç, kız arkadaşımın, haftalardır dokunduğum, öptüğüm, yattığım kadının arkasından otel odasına girerken yüzünü gördüm, onun hayatına girmeye çalışıyordu. Aniden, tüm bu saçmalıkların sebebi o oldu. Benim bu kadar sinirli olmamın sebebi oydu. Ava'nın bahanelerini tekrar dinlemeye hazır olmadığım için şafak vakti buraya gelmemin sebebi oydu.

"Hawkins," diye bağırdı. Ellerim yumruk oldu. "İnatçı olma. Dışarıya, koridora çıkalım."

Gözlerim birden açıldı ve ellerimle onu geri itmek için uzandım. Hazırlıksız yakalanan adam sendeledi.

"Hey," arkamızdan biri dedi. "Sakin olun çocuklar."

Logan dik durdu ve aramızdaki kalan adımları attı. Ben ondan bir iki santim daha uzundum ve ondan daha ağırdım, ama neredeyse burnu burnuma değecek kadar yaklaştığında, şaşkınlıktan gözlerimi kırpmamaya çalışmak zorunda kaldım. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Sana tek bir şans vereceğim. Sadece bir tane." Ağzı inceldi. "Sen olduğunu bilmiyordum, tamam mı? Bilsem gider miydim sence?"

"Burada bu konuyu konuşmak istemiyorum," diye sertçe söyledim.

Kollarını genişçe açtı. "Nerede konuşmak istiyorsun? Antrenman sahasında mı? Duşlarda mı? Bana bir dakika ver, Hawkins."

Onun göğsüne parmağımı batırdım ve biri ıslık çaldı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim çünkü bana kalırsa, sen benim işime karışmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Ondan uzak dursaydın, bunların hiçbirisi olmazdı."

O, içinden güldü. "Gittiğim için pişman olmadığımı mı sanıyorsun? Keşke o lanet feribota hiç binmeseydim. Ama tüm bunların benim suçum olduğunu düşünüyorsan, hayal görüyorsun."

Uzaklaşmaya başladım.

Denedim. "Onu affettin mi?"

Ava'yı soran sesini duyunca boğazıma ateş yükseldi ve hızla döndüm. "Bu seni ilgilendirmez, Ward."

Sesimin tonunda, kenarlarında hafif bir şiddet hissi uyandıran bir şey vardı ve bu, tüm odayı sessizliğe boğdu. Ekibin geri kalanı dikkatli ve tetikteydi ama müdahale etmeye hazır değildi. Henüz değil.

Bacaklarını açtı ve korkusuzca bana döndü, çenesini kaldırdı ve "Ya bunu benim işim haline getirmeye karar verirsem? Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun" dedi.

Kükreyerek, iki elimle gömleğini yakaladım ve onu duvara çarptım. Elimi indirmek zorunda kaldığımda, dirseğini ön kolumun hassas kısmına indirdi ve yumruğunu yan tarafıma vurdu.

"Ondan uzak dur," diye yüzüne bağırdım.

Eller kollarımı ve omuzlarımı tuttu, beni geri çekti, daha fazla kişi Ward'ın önüne geçip onu göğsünden tuttu.

"Sence şu anda onu hak ediyor musun?" diye bağırarak karşılık verdi. "Kendine bir bak, Hawkins. Burada dolaşıp, hareket eden her şeye öfkeyle bakıyorsun. İstedğini alamamış bir çocuk gibisin."

Beni tutan ellere karşı direndim, ama onlar beni sıkıca tuttular. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Ward. Yalan söylenmesini mi seviyorsun? Cuma günü gördüğüm şeyi görmenin hissini mi seviyorsun? Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Onun hakkında da."

Nefes nefeseydi, ama göğsünü tutan adamlara başını salladı. İkisi de geri çekildi. Logan bana doğru sadece bir adım attı.

"Sanki tek mağdur senmişsin gibi davranma, tamam mı? Senin hikayen bu soyunma odasındaki diğerlerinden daha kötü değil. Hatta bu binadaki diğerlerinden de." Gözlerini kısarak, sanki onu tiksindirmişim gibi başını salladı. "Çünkü biliyor musun? Sen de beni tanı mıyorsun."

Gerginlik kaslarımdan süzülüp gitti, omuzlarımdaki, kollarımdaki ve göğsümdeki eller gevşeyene kadar birbiri ardına azarlayıcı sözler sarf ettim.

"Haklısın." Ellerimi kaldırdım ve bıraktım. "Bu konuda hemfikiriz. Ben seni tanı mıyorum, sen de beni tanı mıyorsun. Öyleyse neden bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyorsun?"

İnanamayan bir kahkaha attı. "Haksızlığa uğradığın hissini ne kadar uzun süre içinde tutarsan o kadar fazla puan kazanmazsın. Eğer

öfkemi bir kenara bırakıp onu ya da beni dinleyecek kadar erkek değilsen, o zaman onu gerçekten hak etmiyorsun."

"Tanrım, bu kız kim?" diye fısıldadı biri ve ben, hiçbir şeye yaramayacak sert bir cevap vermekten kaçınmak için gözlerimi kapattım.

Yutkundum ve takım arkadaşlarımdan yüzlerine baktım. Kavgalar soyunma odasında olurdu. Sahada. Bu kadar büyük, bu kadar enerjik ve hırslı bir grup erkeğe, şiddetlerini zar zor dizginleyerek oynamalarını ve bunun oyun dışı alanlara sızmasını istemek imkansızdı. Ama aynı formayı giydiğim birine ilk kez el kaldırmıştım.

Bir anda, tüm kavga içimden çıktı ve yorgun düştüm. Vücudumu ayakta tutan kemiklerime kadar yorgun düştüm.

Haksızlığa uğradığın hissini ne kadar uzun süre içinde tutarsan tut, ekstra puan kazanmazsın.

Logan'a cevap veremedim. O anda, tüm takım bize bakarken cevap veremedim. Yavaşça nefes verdim.

"Herkes bu karışıklık için özür dilerim," dedim.

Christiansen hariç herkes dağıldı, yavaşça makinelerin başına döndü ve odayı yine düşük sesli konuşmalar doldurdu. Logan kaşlarını kaldırarak soru sorar gibi baktı, ben de başımı salladım.

Logan'a uzun uzun baktım. "Bu bir daha olmayacak, yemin ederim. Ben kavga çıkaran biri değilim."

Yavaşça başını salladı. "Öyle olmadığını biliyorum."

"Ama," dedim ona, "haklı olsan bile, ilişkiyi nasıl yürütmem gerektiğini bana söyleme, tamam mı? Seni onunla öyle gördükten sonra olmaz. Çünkü onunla aramızı düzeltmek için duymam gereken her şeyi söylüyor olabilirsin, ama ben tek kelimesini bile dinlemeyeceğim. Feribota bindiğinde niyetin ne olduğunu bilmediğim için."

"Haklısın," diye kabul etti.

Odaya girdiğimde hissettiğim ağırlığın iki katı kadar ağır hissederek odadan çıktım. Bu sefer, onun sözleri, kadının sözleri ve olan biten her şeyi kabullenmek zorunda olduğum ağır duygusal beklenti beni ezip geçiyordu.

Sanki biri benden ıslak toprağın altı metre altında bir cesedi çıplak ellerimle kazmamı istiyordu. Ama tek bir çizik bile atmadan önce

tek bir iz bile bırakmadan, kafamı toparlamam ve neleri bırakmaya hazır olduğumu, neleri bırakmaya hazır olmadığımı bilmem gerekiyordu.

Sadece o şeylerin ne olduğunu henüz bilmiyordum.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

AVA

Ofiste konsantre olmaya çalışmak sonuçsuz kaldı, bu yüzden birkaç saat sonra vazgeçtim. Her köşeyi döndüğümde, Matthew'un yüzünün beni karşılayıp karşılamayacağını merak ediyordum. Yüzünde o uzak, öfkeli, tanıdık olmayan ifadeyi tekrar görecektim miydi?

Dosyalarımı toplayıp, gülünç derecede uygun yağmurda eve doğru ağır adımlarla yürüdüm ve yatakta, onun evimde bıraktığı sweatshirtlerden birini giyerek çalışmak en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Tabii ki akıl sağlığım için değil, çünkü e-postalar ve telefon görüşmeleri arasında durup kumaşı burnuma kadar çekip derin, mazoşist bir nefes alıyordum.

Sonra hafta sonunun felaketini yeniden hatırlardım.

Asla incitmek istemediğim tek kişiyi, hayal edebileceğimden çok daha fazla incitmiştim.

Hikayeyi kontrol et, diye düşündüm somurtkan bir şekilde. Evet, bu benim için gerçekten çok iyi sonuç vermişti. Başarıyla etkilediğim tek sonuç, *Ava'yı düşüncesiz bir kaltak gibi göstermeye çalışmak* olmuştu. Bu konuda büyük bir başarı elde etmiştim.

Ashley beni iki kez aramaya çalışmıştı. İki kez de sesli mesaja yönlendirilmişti. Annem, tahmin edilebileceği gibi, sessizliğini koruyordu. Seyahat planları değişmemişse, hepsi hala Orcas'taydı ve birlikte nadir bulunan birkaç günün tadını çıkarıyorlardı.

Ve ben, batıda güneş batarken, koyu gri Stanford sweatshirt'ümü giyip, dizlerimin üzerine çökmüş,

dizlerime kadar uzanan koyu gri Stanford sweatshirt'ümü giymiş, Matthew'a onu sevdiğimi nasıl kanıtlayabileceğimi ve ona açıkça ihtiyacı olan alanı nasıl verebileceğimi düşünerek kafamı yoruyordum.

Yatağımdan kalkıp USC kupamda çorba ısıttım, sonra yatağa geri dönüp çorbamı içmeye başladım. Buhar çıkan kaşığı ağızıma götürürken, telefonum komodinde çalmaya başladı.

Matthew'un adını görünce, çorbayı neredeyse kucağıma düşürüyordum.

"Merhaba," dedim nefes vererek, telefonu açar açmaz. Titrek ellerimle çorbayı komodinin üzerine koydum.

"Hey," diye cevapladı, sonra boğazını temizledi.

Sesini duyunca yatağa gömüldüm ve yanıma kıvrıldım. Gözlerimi kaparsam, onun yanımda olduğunu hayal edebilirdim.

"Kamp bittiğinde ofisine uğradım." Bu söz üzerine tekrar oturdum. "Öyle mi?"

Kahretsin.

"Evet." Bir saniye durakladı ve ben de o saniyeyi düşünmesi için dilimi ısırđım. "Yarın işe gitmeden önce, birbirimize rastlarsak diye birkaç şey söylemem gerekiyordu."

Ve ben tekrar yatağa geri döndüm. Bu ifadeyi beğenmedim. İşimin bir parçası, ifadelerin altını okumaktı ve bu, aradığım türden bir alt metin değildi.

"Tamam," dedim sessizce.

"Olanlar için üzgün olduğunu biliyorum. Tekrar özür dilemene gerek yok çünkü bu konuda ben de suçluyum. Otel odana öyle gelmemeliydim," diye başladı. "Kafamda bu romantikti ve bilmiyorum, hislerim hakkında büyük, önemli bir şeyi kanıtlıyordu. Bu yüzden özür dilerim."

O beni göremese de başımı salladım. Tartışmak istedim, Logan benimle olmasaydı muhtemelen ben de bunun romantik olduğunu düşünürdüm demek istedim. Ashley'i de yanımda götürerek odama girebileceğimi düşünürsek belki de bu pek akıllıca olmazdı, ama yine de bunun romantik olduğunu düşünürdüm.

"Özür dilenecek bir şey yok, Matthew," dedim ona. "Ama özrünü kabul edeceğim, çünkü şu anda benimle konuşmaya istekli olman bile benim için çok önemli."

"Mesele de bu, Ava. Seninle bu konuları konuşmak *istiyordum*. Senin geçmişin, benim geçmişim, birlikte olduğumuz için karşılaşacağımız zorluklar hakkında. Senden bunu istiyorum. Bu ilişkinin getireceği zorluklardan kaçmayacağını bilmem gerekiyor."

"Kaçmayacağım, Matthew." Öne eğildim ve gözlerimi kapattım. "Keşke seni şu anda görebilseydim."

O içini çekti. "Bence... Bence bu konuşmayı telefonda yapmamız iyi oldu. Senin üzüldüğünü görmekten nefret ediyorum, bunu biliyorsun. O otelde sana sarılmamak beni öldürdü, ama sana her zaman kolaylık sağlamak içgüdüm olduğu için, bir ilişkiden beklediğim şeyleri her zaman feda edemem. Ve ben de öyle yaptım."

Geriye dönüp bakınca her şey netleşir derler. Yatakta uzanmış, onun söylediklerini dinlerken, bu sözün ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Her şey apaçık ortadaydı.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Matthew," diye sessizce yalvardım. "Burada yüzüm morarana kadar oturup bana güvenebileceğini, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı söyleyebilirim, ama bunun yeterli olmadığını biliyorum. Sen laftan fazlasını hak ediyorsun."

Telefonun diğer ucunda sessizdi. Nerede olduğunu, yüzünün nasıl görüldüğünü ve nasıl oturduğunu hayal etmeye çalıştım. Ondan ne kadar uzak hissettiğimi düşünürsek, aramızda milyonlarca kilometre mesafe olabilirdi.

"Senin için aileni mahvetmeni istemiyorum, Ava, bunu biliyorsun. Onlar gibi olmayacağıma güvenmeni ve onlardan korunduğun gibi benden de korunmana gerek olmadığını bilmeni istiyorum. Benim her zaman senin yanında olduğum gibi senin de benim yanımda olacağını bilmem gerekiyor. Senin benimle olduğunu bildiğim sürece, her Noel'i, her gergin ve rahatsız edici tatili yapacağım, başkalarının işini kolaylaştırmak için sahip olduklarımızdan ödün vermeden. Evet, kadın hayranlarım bir an için çılgına dönebilir, ama umurumda değil. Bırakın dursunlar. Onlar bunun bir parçası değil; sen ve

Bunu yapan tek kişi benim. Ve senin de benim kadar buna gvenmeni istiyorum."

Sessizce dinlerken burun deliklerim yanıyordu. "Çirkin gerçekleri kabul etmemi ve onları güzel yalanlara dnştrmemi istemiyorsun."

"Evet," dedi yavaşça. "Evet, ihtiyacım olan bu." "Tamam," diye cevap verdim sessizce. "Anlıyorum."

"Kafamda ve kalbimde, kız kardeşinin bana yaptığını asla yapmayacağını biliyorum. Lexi ve benim birbirimize yaptığımız şeyi. *Bunu biliyorum*, Ava. Ama bu sabah iş yerindeyken, o ilişkilerden hala ne kadar etkilendiğimi fark etmemiştim."

Ailemle olan ilişkilerimden Matthew ile olan ilişkiye farkında olmadan taşıdığım şeyleri düşündüm. Görünmez yaraların neden olduğu kasıtsız mesafe. Hepimiz, hasarın nereden geldiğine bakılmaksızın, bir dereceye kadar bunu taşıyorduk. "Bazen, bunu bilmek, bunun üstesinden gelmenin yarısıdır diye düşünüyorum."

"Umarım öyledir." Sessizliğe içini çekerek, "Seni özledim, Slim," dedi.

Yan tarafıma kıvrıldım ve sweatshirt'ün yakasını burnuma götürdüm, böylece derin bir nefes alabilecektim. "Ben de seni özledim."

Birbirimize iyi geceler diledik ve ben telefonumu kulağıma bastırırken o aramayı sonlandırdı. Telefonu kapatmadan önce bana seni seviyorum demedi, ben de ona söylemedim. Bunun için uygun bir zaman değildi. Sonunda bunu söyleme fırsatı bulduğumda, gözlerinin içine bakarak söyleyecektim.

Soğuk çorbamı bitirip Frankie'yi besledikten sonra yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken, beynim onun söylediklerini tekrar tekrar düşündü. Yatağımın örtüsünün altına geri sürünerek girdiğimde, dikkatlice telefonumu aldım ve derin bir nefes aldım, sonra bir telefon görüşmesi yaptım. Telefon birkaç kez çaldı, sonra sesli mesaj devreye girdi, bunun için minnettardım.

"Benim," dedim. "Yarın, vaktin varsa ve beni dinlemeye hazırsan, senden bir şey yapmanı istiyorum. Bu önemli. Aksi takdirde, senden bunu istemezdim."

Mesajımı bitirdikten sonra derin bir nefes aldım ve telefonumu bıraktım. Belki bu yeterli olurdu. Belki de olmazdı. Her halükarda

, denemek zorundaydım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

AVA

"Ofisinizin karşısındaki konferans odası mı dediniz?" savunma koordinatörü masamdaki telefona bağırdı. Arka planda, oyuncuların bağırışlarını ve çok sevdiğim hareketliliğin uğultusunu duyabiliyordum. Orada olup izlemek istiyordum, özellikle de ilk hazırlık maçımızdan önceki kampın son günü olduğu için.

Ama daha önemli işler vardı. "Evet, orası."

"Herkes şu anda imza dağıtıyor. Oyunlar bitti." Boğazını temizledi.

"Ama aslında bir toplantı *yapmam* gerekmiyor, değil mi?"

Gözlerimi biraz devirdim. "Hayır, Gary, ben halledeceğim.

Bu aramızda kalsın, tamam mı?"

"Anlaşıldı, Baker. Onu sana göndereceğim. Kimseye söylemeyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra, masamda tırnaklarımı tıklatarak saatin uzun ibresinin S.D.G.T.'ye yaklaşmasını izledim.

Planlanmış Dramatik Hareket Zamanı'na yaklaşmasını izledim.

En önemli iki hareketli parça, davet ettiğim misafirlerim (eğer teklifimi kabul ederlerse) ve savunma koordinatörümüzün Matthew'a ofisimin karşısındaki konferans odasında kısa bir toplantı için ona ihtiyaç duyulduğunu söylemesiydi.

Üzgünüm, onu, kız kardeşimi, annemi, babamı ve kendimi tek bir kaçış yolu olan ofisime sokamazdım. Alana ihtiyacımız vardı. Herkesin nefes almak için yeterli oksijene ihtiyacı olacaktı.

Telefonum tekrar çaldı ve hızlıca açtım, resepsiyondan arandığımı umarak içimden dua ettim.

"Ben Ava," dedim ahizeye.

"Ava, seni görmek isteyen üç misafir var. Onları geri göndereyim mi?"

Gözlerimi kapattım ve omuzlarım rahatlamadan düştü. "Evet, gönderebilirsin. Aradığın için teşekkürler Miriam."

Miriam ve ben, haber vermeden misafirleri geri göndermek konusunda küçük bir sohbet yapmıştık. Ashley'nin her an köşeden başını uzatmayacağını bilmek büyük bir rahatlama sağladı.

Masamdan kalktım ve geniş paça siyah pantolonumun önünü ellerimle düzelttim. Planladığım bu küçük toplantı için not kartları veya PowerPoint sunumu olmayacaktı, ama bu toplantı benim sahamda yapılmazsa çok kızardım.

Babam önce ofisime girdi, hızlıca bir göz attı, sonra bana küçük bir gülümseme attı. Onu kısa bir süre kucakladım, annemin asık suratlı yüzü görünce onun omzunun üzerinden baktım. Ashley'nin yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ve Orcas'tan kaçtığımda annemin ona ne kadarını anlattığını hiç bilmiyordum.

"Bu ne demek oluyor, Ava?" diye sordu annem, çantasının sapını sanki silah olarak kullanmak zorunda kalacakmış gibi sıkıca tutarak.

Babam masamın karşısındaki iki koltuğu işaret etti. Annem birine oturdu ve Ashley ikinci koltuğa oturmadan önce gözle görülür bir tereddüt etti. Ben sandalyeme oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Öncelikle senden özür dilemek istiyorum, Ashley. Partinden öylece ayrıldığım için bana kızgın olduğuna eminim."

Kaşlarını yavaşça kaldırdı. "Bu, annem ve benim, diğer konuklar sana dair sorular sorduğunda onlara yalan söylememize neden oldu, bu yüzden hayır, pek de mutlu değilim. Ama özrünü kabul edeceğim, çünkü bunu benden talep etmedin," dedi cömertçe.

Dikkatimi anneme çevirdim. "Ona ne kadarını anlattın?"

"Ona, erkek arkadaşının Seattle'a erken dönmesi gerektiği ve senin de onu kontrol etmeye gittiğini söyledim."

Yalan değildi, ama tam olarak doğru da değildi. Belki de halkla ilişkiler becerilerimi annemden almıştım.

"Doğru," dedim, saate bakarak.

"Benim bilmek istediğim, neden kocamı bunun için otelde bekletmek zorunda kaldığım," dedi Ashley, ben başka bir şey söylemeden.

Adil bir soruydu ve neyse ki beklediğim bir soruydu. "Şu anda sana, tüm bunlar bittiğinde nedenimin mantıklı geleceğini söylemek yeterli mi?"

Gözlerini biraz devirdi ama başını salladı. Annem bir saniye sonra felç geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Aslında, koridorun karşısına geçsek sorun olur mu? Böylece istersen oturabilirsin, baba."

"Sorun yok," dedi. "Ayağa kalkabilirim."

"Lütfen?" dedim ve kolumu kapıya doğru uzattım. Kimse kıpırdamadı.

Bir iç çekerek ayağa kalktım ve koridoru geçmeye başladım, umarım beni takip ederlerdi. Ön büro çalışanlarından biri yanımdan geçerken bana gülümsedi. O geçtikten sonra, koridoru soyunma odasına doğru baktım. Hiçbir oyuncu ortalıkta yoktu, bu da Matthew'un muhtemelen hala duşta olduğu anlamına geliyordu.

Tek sıra halinde, yine babam önde, büyük odaya girdiler. Duvarda Wolves logosu boyanmıştı ve kırmızı ve siyah döşemeli sandalyeler devasa bir projeksiyon ekranına bakıyordu. Bu, sahip olduğumuz en büyük toplantı odalarından biriydi, tüm takım ve koç kadrosunu alabilecek kadar büyüktü.

"Bu ne hakkında, Ava?" dedi annem bir kez daha, ön sırada oturdu ve bana tehlikeli bir bakış attı.

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun," dedim ona sessizce.

Hemen ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Gidelim, Alan, Ashley," dedi omzunun üzerinden. "Bu çok saçma."

Kapıya giden yolunu kapattım ve ellerimi belime koydum. "Otur. Otur."

"Çok çok mu?" Ashley mırıldandı ama izledi beni gizlemeden ilgiyle izledi.

Annem bana dik dik baktı, çenesini kaldırdı ve fısıldayarak konuştu. "Bunu söyleyerek onu mahvedeceksin."

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdim. "O mutlu. Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu mahvetmesi için bir neden yok."

Annemin çenesi gerildi ve dişlerini sıkarken çıkardığı sesi duymadığım için şaşırdım, ama bir saniye sonra dönüp tekrar oturdu.

Arkamda, koridordan gelen ayak sesleri duydum ve burnumdan yavaşça nefes alıp dudaklarımdan nefes verdim. Düşük sesli konuşmaların sesi yükseldiğinde kaşlarım çatıldı.

Çok fazla ses vardı.

Kafamı koridora çıkardım ve yaklaşık iki düzine savunma oyuncusunun koridorda ilerlediğini gördüm. Matthew, grubun ortasında bir yerde başını sallayarak yanındaki biriyle konuşuyordu. Gary öndeydi ve beni hayretle bakarken gördüğünde bana iki parmağını kaldırarak selam verdi.

Aileme parmağımı kaldırdım. "Bir saniye."

Gary durdu ve ben koridora fırlayıp kapıyı arkamdan kapattığımda gülümsedi. "Söz verdiğim gibi teslim ettim."

Gözlerim neredeyse tüm savunmayı, *tüm savunmayı* içine aldı, sonra beni fark eden Matthew'a kısa bir süre baktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve aniden kuruyan dudaklarımı yalamak zorunda kaldım. O gözlerde hiçbir şey okuyamadım, ama o hala beni dikkatle izliyordu.

Gözlerimi kırıp başka yere baktım.

"Gary," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği şekilde eğildim. "Hepsine ihtiyacım yok. Hawkins'i gönderin dedim."

"Ohhhhhh," diye utangaç bir şekilde mırıldandı. Yüzünün yanını kaşıdı. "Uhh, dışarısı çok gürültülüydü, bu yüzden söylediğin her şeyi duymadım."

"Sen sağırsın, ihtiyar," dedi savunma oyuncularından biri olan Carter ve herkes kahkahaya boğuldu. Matthew hariç. Carter tekrar konuşmaya başladığında yüzünde spekülatif bir parıltı belirdi. "Ne oldu, Baker? Başımız belada mı?"

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Sorun yok, sadece küçük bir yanlış anlaşılma. Herkese ihtiyacım yoktu, hepsi bu."

Kimse kıpırdamadı. Gary hariç. Yüzümdeki ifadeyi gördü ve yanımdan geçip gitti. "Toplantının tadını çıkar!"

Kendime not: Bir daha Gary'den iyilik isteme.

"Siz gidebilirsiniz," dedim onlara ama Matthew'un gözlerine bakmaya devam ettim. "Sadece Hawkins ile konuşmam lazım. Gary mesajı karıştırdı."

Yine kimse kıpırdamadı. İki defans oyuncusu birbirlerine anlamlı bir bakış attığında gözlerimi kısarak baktım.

"Hawkins, ha?" diye sordu Carter sinsi bir gülümsemeyle.

"Carter," dedi Matthew uyarıcı bir tonla, oyuncuların arasından bana doğru ilerleyerek.

"Ward'ın bununla bir ilgisi var mı?"

Yüzüm soldu ve cevap verirken sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Hayır, neden?"

Neyse ki Logan oyuncular grubunda değildi.

Cevabım üzerine bir ooooh korusu yükseldi. Neredeyse ayağımı yere vuruyordum. "Hepiniz gidin buradan."

Matthew yavaşça bana yaklaştı. Birkaç kişi uzaklaştı, ama altı ya da yedi kişi geride kalarak bizi keyifle izlemeye devam etti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım ona.

Yüzünü buruşturdu. "Şey, dün Logan ve ben ağırlık odasında neredeyse kavga edecektik ve onlar bir kadın hakkında konuştuğumuzu duydular, bu yüzden..." Sesi kesildi. "Sanırım bazı parçaları birleştirmeye çalışıyorlar."

Dişlerimi dilimle yaladım ve başımı salladım. "Hmmm. Harika, tamam, bunu gizli tutmaya çalışıyordum ama neyse, boş ver."

"Özel olarak ne yapacağım?" diye sordu Matthew. Bana doğru eğildi ve kokusuna karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Duş almış, temizdi, koyu renk kot pantolon ve vücuduna tam oturan, kesinlikle günahkar bir şekilde şekillenen kömür rengi Wolves tişörtü giymişti.

Başparmağımı omzumun üzerine koydum. "O odada kontrol edemediğim şeyler için şimdiden özür diliyorum, tamam mı? Ama lütfen, kaçınılmaz panik geçtikten sonra bana beş dakika ver."

Matthew yüzümü inceledi ama hemen cevap vermedi. "Lütfen,"

diye tekrarladım. "Lütfen bana güven."

Sonunda başını salladı. "Tamam."

Konferans odasına dönmeden önce, Carter'a ve bizi takip etmeye başlayan diğer oyunculara sert bir bakış attım. "O odaya girmeyi aklınızdan bile geçirmeyin, yoksa bundan sonra tüm topluluk etkinliklerinde çöp toplama görevini üstleneceksiniz."

Carter sırtıttı ve bana selam verdi.

"Gergin görünüyorsun," dedi Matthew, konferans odasının kapalı kapısına ulaşmadan hemen önce.

"Çünkü gerginim," diye itiraf ettim. Parmaklarım kapı kolunu kavradı ve derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı itip içeri girdim.

Annem yeniden ortaya çıkmamı alaycı bir şekilde karşıladı, Ashley gözlerini kısarak baktı ve babam rahat bir nefes aldı.

Beni gördüklerinde beklediğim tüm tepkiler.

Sonra... sonra Matthew'u gördüler.

Annem gözlerini kapattı. Babam burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Ashley ise bembeyaz oldu. "Bu da ne böyle?" diye fısıldadı.

"Tamam o zaman," dedi Matthew arkamdan.

"Ne oluyor, Ava?" dedi Ashley, sandalyesinden yavaşça kalkarak parmağıyla beni işaret etti. "Hemen konuşmaya başlasan iyi olur."

Elimi kaldırdım ve odanın önüne geçtim, böylece dördünü de görebiliyordum. Matthew ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu, yanakları kızarmıştı, ama dikkatini sadece bana veriyordu.

"Bunu olabildiğince kısa ve öz tutmaya çalışacağım," dedim aileme. "Söyleyeceklerim tartışmaya veya müzakereye açık değil. Bu, ileride nelerle karşılaşacağınızı bilmeniz için bir nezaket konuşması."

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu ve yere bakmaya başladı. Ashley tekrar oturduğunda ayağını öfkeyle sallamaya başladı ve annem bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"O," dedim, Matthew'u işaret ederek. Hızla ona baktım, gözlerindeki yoğunluk kalbimi sıkıştırdı.

"Ne?" diye sordu Ashley, yüzünü buruşturup gözlerini bana dikti.

"Hepsi. Bulduğun çiçekler, bıraktığım mesaj, beni çok mutlu eden adam, o. Gerçek olduğunu düşündüğün diğer her şey

gerçek olduğunu düşündüğün her şey, sadece üçünüzle bir bağlantı kurma arzusundan kaynaklanan bir yanlış anlamaydı."

"Kahretsin, bu çok sert bir laf," diye birinin koridorda heyecanla mırıldandığını duydum. Matthew gözlerini kapattı ve tek eliyle kapıyı kapattı.

"Bu bir sirk," diye tısladı annem ve ayağa kalktı.

"İstersen ayağa kalkabilirsin anne, ama ben henüz bitirmedim," dedim

"Abigail, dinlenilmeye hakkı var," dedi babam

. Annem ne dersem diyeyim öfkeyle çıkıp gidecek gibi görüldüğünde.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve devam ettim. "Matthew hakkında yalan söylediğim için pişmanım. Senin tepkinden korktuğum için, hiçbirinizin bilemeyeceği kadar davranışlarımı etkilediğim için pişmanım, çünkü onu seviyorum." Sesim titreyerek Matthew'a baktım. Çenesi gergindi, kolları göğsünde kavuşturulmuştu, sözlerime kaşlarını çatmıştı. "Sana aşığım, Matthew Hawkins, ve senin buna, şimdiye kadar hiçbir şeye güvenmediğin kadar güvenmen için her türlü riski, her türlü karmaşıklığı ve her türlü sonucu göze alacağım." Ellerimi göğsüme bastırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Aramızdaki bu ilişkinin, senin şimdiye kadar tanıdığın en gerçek ve en kalıcı şey olmasını istiyorum, çünkü benim için öyle. Bana kızgın olduğunu biliyorum. Olanlar için öfkeli olmaya hakkın vardı, ama gerekirse, sırf irademle senin affını kazanacağım."

O, bir kahkaha ya da inanamama duygusu olabilecek bir nefes verdi. Ama gözlerinde, bunun işe yarayabileceğine dair ilk umut ışığını gördüm. Orada, feribota binmek için ayrılmadan önce otoparkta arabamın yanında diz çöktüğünden beri görmediğim bir sıcaklık vardı.

"Bu delilik," dedi Ashley, gözleri fal taşı gibi açılmış ve çılgınca bakarken, ben ona doğru baktığımda. "Ben onunla *nişanlıydım*, Ava. Sence bu biraz... " Kelimeleri bulamayınca kollarını salladı. "Bilmiyorum, enstest falan gibi mi?"

Gülerek, "Hayır, Ashley, öyle düşünmüyorum. Bence onun buraya gelmesinin ve geçmişimizin bu şekilde gelişmesinin bir nedeni var

       o benim için doğru kişi." Ona baktım. "Sen benim için doğru ki isin." Omuz silktim.

"Ava Marie," annem alçak sesle dedi, "eğer öyle d      yorsan..."

"Konuşmayı kes, Abigail," babam s       kesti.

Ağzım açık kaldı. Annem g  zlerini kırttı ve Ashley babama sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

"Affedersiniz?" diye fısıldadı.

Adam i  geçirdi. "Konuşmayı kes dedim. Bu seninle ilgili değil. Ya da benimle. Matthew, Ashley ve Adam'ın ona yaptıklarından sonra hayatına devam edebildiyse, biz neden edemiyoruz?" Ceketinin   n   d  zeltti ve Matthew'a değerlendirici bir bakış attı, sonra g  zlerini tekrar bana çevirdi. "S  ylemek istediğin başka bir şey var mı, Ava?"

"Uhh"— g  zlerim ping-pong arasında annem ve babam — "Hayır. Hemen hemen hepsi buydu."

O ba ını salladı, sonra hala çökeli anneme elini uzattı. "Gidelim. Ashley, kalman gerekiyorsa, seni otoparkta bekleriz."

Annem gitmeyecekmi  gibi davrandı, ama Ashley ona bir bakış attı. "Anne, ben otuz    yaşındayım. Artık benim kavgalarımı senin yapmana gerek yok. L  tfen git."

Ailem konferans odasından çıkmadan   nce, babam Matthew'un   n  nde durdu ve elini uzattı. Matthew dikkatlice elini sıkıca sıktı. Babam bana ba ını salladı ve sonra gittiler.

Ve sonra,    kişi kaldık, diye d      m, omurgamdan k    k bir panik dalgası geçerek. Ailem gider gitmez, o ve Ashley birbirlerine ihtiyatla baktılar.

Ne d      yor olmalıydı? Ya t  m bunlar b  y  k bir hataysa? Parmaklarımı uyluğuma vurdum.

" imdi ne yapacağız, Ava?" diye sordu Ashley. Sesinde alaycı ya da gizli bir ton yoktu, ama elleri sıkıca birbirine kenetlenmi ti ve y  z  ğ ndeki elmas tavandaki ı ıklardan parıldıyordu. Parmak eklemleri beyazla mı ti; kendini o kadar sıkı kontrol ediyordu.

"Sadece, eğer hala beni kabul ederse, onun hayatımda olduğunu bilmeni istiyorum." G  zlerimi Matthew'un y  z  nden ayırdım. "Senin bunu kabul etmeni bekliyorum, bu durumdan rahatsız olsan bile."

Mavi gözleri benden kapının yanında duran adama kaydı. Ne düşünüyordu?

"Tamam," dedi, yavaşça ayağa kalkarak.

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum, Ashley," dedim. Gözlerini kapattı. "Artık gidebilir miyim?"

Derin bir nefes aldım, onun stoik tepkisinin beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim. Ama Matthew'un birkaç gün önce bana söylediği şeyi hatırladım. Her zaman benimle ilgili değildi, ya da ne zaman konuşmak istediğimle ya da bunları nasıl işlemek istediğimle ilgili değildi. Ashley'nin buna saygı duymasını istiyorsam, onu zorlamamalıyım. Başımı salladım. "Evet. Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

Ashley de başını salladı, kapalı dudaklarının arkasından çenesini sıktı. dudaklarını sıktı.

Matthew'a hızlıca bir bakış attı. "İkinizin mutlu olmasına sevindim." diye homurdandı. Titrek bir el alnını sildi. "Ama şu anda, sadece... Bütün bunları kocamla konuşmam gerek. Ava, seninle... sonra konuşuruz."

Sonra sakın bir şekilde odadan çıktı.

Kapı sessizce kapandı ve ben derin bir nefes aldım. Matthew hala hiçbir şey söylemiyordu.

Sonra bana doğru bir adım attı ve kollarını göğsünden indirdi. Gözleri benimkilere dikildi.

"Tekrar söyle," dedi.

Nefesim hızlandı, arkamdaki duvara doğru geri çekilirken hızlı ve düzensiz bir şekilde. "N-ne deyim?"

Bana ulaşabileceği mesafede durdu. "Tekrar söyle, Ava. Artık seyirci yok, meraklı gözler yok ve sözler döküldükten sonra seni öpmemi engelleyecek kimse yok."

Yüzüm rahatlamaktan kızardı ve hafifçe gülümsedim. "Sana aşığım, Matthew Hawkins."

Matthew ellerini duvara dayadı ve beni etkili bir şekilde hapsetti. Alnı alnıma değdi ve nefesini verdi. "Yine."

Ellerimi göğsüne koyup boynunu sıkıca kavradım. "Sana aşığım."

Şakağımı, sonra yanağımı, burnumun ucunu, ağzımın iki yanını öptü, dudaklarımın hemen yanından, benim dudaklarımı arayan dudaklarından.

Kıkırdadı.

"Tekrar," diye fısıldadı dudaklarımın
üzerinde. "Sana çok aşığım..."

Ağzı sözlerimi kesti, dili otoriter ve hassas bir şekilde ağzıma girdi ve ciğerlerimden bir inilti kopardı. Kendimi ona sardım, kolları boynuna dolanırken ağzı ağzımı yalıyordu. Elleri sırtımı, kalçamı kavradı ve yavaşça öpücüğü yavaş ve şehvetli bir şeye dönüştürdü, vücudunu benimkine öyle bir şekilde yaklaştırdı ki, ofisimin karşısındaki aydınlık konferans odasında olmadığımızı diledim.

Bu düşünce beynimden geçer geçmez, hayal ettiğim seksi anların sisini bir ses yarıp geçti.

Alkış sesiydi. Rahatsız edici çığlıklar ve bağırışlar.

Matthew, ona karşılık vermediğimi fark edince benden ayrıldı. İkimiz de sesin geldiği yöne doğru başımızı çevirdik ve kapıdaki küçük pencereden, cama yapışmış dört yüz gördük. Carter, telefonunu kaldırmış, yüzünde geniş bir gülümsemeyle olan biteni kaydediyordu.

"Evet bebeğim, yap şunu Hawk," diye bağırdı.

Matthew'un vücudu kahkahalarla titredi, yüzleri camdan uzaklaşarak bize mahremiyet sağladılar ve ben yüzümü onun geniş göğsüne gömdüm. O benim başımın üstünü öptü ve beni kollarına sıkıca sarıp sarmaladı.

Hiçbir şey, hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Ve hiçbir şey de hissettirmeyecekti, bundan emindim.

"Yeterince dinledin mi?" dedim, çenemi kaldırarak yüzüne bakabilmek için.

O gülerek eğildi ve bekleyen dudaklarıma bir kez daha arzulayan bir öpücük kondurdu. Ayrıldığımda ikimiz de nefes nefeseydik.

"Bunu asla yeterince duyamayacağım," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum, Ava."

Ağzım mutlu bir gülümsemeyle açıldı.

"Artık buradan çıkabilir miyiz?" diye sordum.

Sırıltısı aldatıcıydı ve ben gözlerimi kısarak baktım. "O yüz ne demek?"

"Hiçbir şey," dedi hafifçe.

Ama sonra kolunu indirdi ve ben kahkahalarla gülerek ılık attığımda kolunu dizlerimin altına kaydıldı. "Matthew, sakın yapma! Beni asla affetmezler."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle planlıyorum, güzel kız."

Carter bize kapıyı açacak kadar nazikti ve konferans odasından çıktığımızda, bir düzine kadar oyuncu bizi bekliyordu. O benim ofisime girip çantamı almam için izin verirken, onlar da onaylarını haykırarak bağırdılar, sonra da sanki bizim özel geçit trenimizmiş gibi bizi koridordan n kapıya kadar takip ettiler.

"Senin evinde mi, benim evimde mi, Slim?" diye sordu, kamyonetine yaklaşırken.

Ben i çekerek boynuna daha sıkı sarıldım.

"Her yer olur," dedim ona dürüstçe. "Seninle birlikte olabileceğim her yere giderim."

EPILOG

AVA

DÖRT AY SONRA

"İzleyebileceğimi sanmıyorum," dedim, gözlerimi kapatan ellerimin arkasından. Allie acımasızca ellerimi yüzümden çekti.

"Ben izlemek zorundaysam, sen de izlemek zorundasın." Yüzünün önünde ellerini salladı. "Nefes alamıyorum."

Normalde, sahibi locasında oturuyor olurduk, ancak dördüncü çeyreğin başında, ikimizin de mümkün olduğunca yakın olmamız gereken bir an olduğu için saha kenarına indik. Robert Sutton Stadyumu — sezon dışında yeniden adlandırıldı Allie milyonlarca dolar milyonlarca milyonlarca dolar milyonlarca ve ve iyileştirmeler için milyonlarca dolar harcayan stadyum, yetmiş iki bin dört yüz elli altı taraftar ile dolup taşmıştı. Taraftarlar ayakta, ayaklarını yere vuruyor, bağırıyor ve önlerindeki koltuklara ellerini vuruyorlardı çünkü NFC şampiyonasında bir dakika otuz saniye kala yedi sayı öndeydik geride kalmıştı.

Green Bay'i durdurabilirsek, Super Bowl'a çıkacaktık.

Güvenlik görevlileri bizi sahaya götürürken, arka cebime attığım telefonum öfkeyle titremeye başladı. Zamanım olduğu için telefonu çıkardım ve babamın mesajına gülümsedim.

Baba: Matthew halleder, evlat. Bu kadar gergin olma.

Babam sezonun neredeyse tüm maçlarını izlemişti — bu destek, Matthew ve benim için çok önemliydi — ve hatta

Ameliyat olduğu için bir iki maçı kaçırdı, ama maçın önemli anlarını izlediğinde bana her zaman mesaj atardı. Normalde beni kamerada hiç görmezdi. Ama bugün mantıklıydı, çünkü yakın zamanda quarterback ile nişanlanan takım sahibinin yanında duruyordum.

Şu anda yedek kulübesinde oturan oyun kurucu, takımına daha fazla yardım edemiyordu. Luke başını eğmiş, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı. Bu, bir şeyler yapma ihtiyacından titrediğini bildiğim bir adam için aldatici bir şekilde rahat bir duruşdu. Herhangi bir şey.

Reklam arası sona ererken ve savunma oyuncularımız çim sahada sıralanırken, gürültü seviyesi yükseldi ve Matthew dönüp kollarını havaya kaldırarak siyah ve kırmızı giyenlerden daha fazla destek istediğinde gürültü seviyesi daha da yükseldi.

Durduğum yerden, taraftarlar ona istediğini vermeden önce onun taleplerini haykıran sesini duyabiliyordum. Pozisyon almak için çömeldiğinde, kollarındaki kaslar ter, kir ve çimlerle kaplıydı. Hücum dizilişi hazırды, oyun kurucu işaretler yapıp bağırarak, taraftarlarımızın sağır edici seslerinin üstüne çıkmaya çalışıyordu.

Buna açlardı. Yıllardır bu oyuncuları destekleyen bir şehir için çok önemli olan bir galibiyete aç ve susamışlardı. Normalde, sonuç belli olmadan önce bir saniye durup tribünlere bakarak tüm bu anları içime sindirir ve tüm emeklerimizin somut meyvelerini görürdüm.

Oyuncularımızı bu taraftarlara sevdiren her olay, her tweet, her fotoğraf, her imza, her antrenman ve her an bu anı hazırladı.

Ama gözlerim Matthew'a kilitli kalmıştı.

Başka bir insan için bir şeyi bu kadar çok isteyebileceğimi hiç bilmiyordum. Ağzımda, üçüncü çeyrekte dördüncü denemede QB'yi yere indirip sayı yapma girişimini durdurduğunda yanlışlıkla dudağımı ısırduğımdan dolayı bakır tadı veren kan vardı. Ellerim birbirini sıkmaktan acıyordu ve boğazım son üç saatte yaptığım tüm bağırışlardan dolayı kalın, kumlu bir tabaka ile kaplanmıştı.

Top, QB'nin bekleyen ellerine keskin bir şekilde atıldı ve savunma, bir rip kordonu gibi harekete geçerek ileriye doğru itildi.

Alicılar, bize atmayı planladığı bombayı yakalamak umuduyla sahada koştular.

Matthew, quarterback'i yakalamak için yuvarlanmak yerine aniden geri çekildi ve ben gözlerimi kısarak baktım. Top ileriye doğru fırladı ve o, kolları uzanmış, bantlanmış elleri neredeyse insanlık dışı bir uzunluğa uzanmış halde yana doğru atıldı.

Havada topu yakaladı ve geniş göğsüne sıkıca sarıldı, sonra takım arkadaşları onun üzerine atlayarak oyunun sonunu getiren bu müdahalesini kutlarken çimlere kaydı.

Etrafımızdaki herkes coştı. Yedek

kulübesindeki oyuncular.

Tribünlerdeki taraftarlar.

Allie ve ben birbirimize sıkıca sarılırken çığlık attık. O mutlu gözyaşlarını silerken, ben vücudumda şiddetli bir adrenalin patlaması yaşarken nefes almakta zorlanıyordum.

Luke, ellerini havaya kaldırmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeye bankta duruyordu. Tek yapması gereken sahaya çıkıp topu dizine koymaktı, sonra da lanet olası Super Bowl'a gidecektik.

Matthew sonunda yerden kalktı ve kalabalık bir şekilde daha da gürültülü hale geldi. Stadyumun her santimetrekaresinden yayılan enerjinin gücüyle tüm stadyum sallandı. Topu hakeme attı ve hücumun onun başlattığı işi bitirebilmesi için sahadan koştu.

Kısa bir an, gözlerim onunla buluştu ve yüzünü kaplayan kir ve tozun altında, kaskının arkasından beyaz dişleri parladı.

Sonra koçu onu kucaklamak için yakaladı ve yedek kulübesindeki tüm oyuncular onu kucaklamak, sırtını sıvazlamak ve bir yerlerde gif olarak son bulacak saçma sapan zafer dansları yapmak için üzerine çullandı.

Allie iç geçirdi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Vay canına." Kahkahayı bastım. "Evet."

"Bu gece çok yorgun olacaklar, değil mi?"

Matthew'un Gatorade'i yudumlarken, kalın boğazının yutkunma hareketini hayranlıkla izledim. "Evet."

Buruşuk bardağı bir kenara attı ve saatin süresi dolarken gözleri bana odaklandı. Luke bir kez diz çökmüştü. Sadece

bir kez daha diz çökmesi gerekiyordu ve maç bitecekti. Oyuncular sahaya akın edecek, el sıkışacak, tebriklerini iletecek ve Matthew, onu önümüzdeki birkaç saat meşgul edecek maç sonrası ritüeline başlayacaktı.

Bana doğru ilerlerken, gözlerinde parlak bir ateş vardı ve keşke apartmanımızda yalnız olsaydık diye düşündüm. Eskiden onun eviydi, ama Frankie ve ben işe daha kısa sürede gidip gelmek istediğimize karar verdik, bu yüzden ara haftada taşındık.

Matthew oyuncuların arasından geçerek ilerledi ve ona yaklaşıp yaklaşmaz, kendimi olabildiğince sıkı bir şekilde ona sarılarak kollarına atladım.

"Başardın," dedim kulağına, terli sert çenesinin altına bir öpücük kondurarak. "Seninle gurur duyuyorum."

Yüzünü geri çekip mutlu bir şekilde gülümsedi. "Maç sonrası iki masaja daha dayanabilir misin, Slim?"

Takım masörü ona masaj yapmış olsa da, bu bizim eve döndüğünde yaptığımız bir ritüeldi. Tabii ki, masajımız banyodaki büyük gömme küvette yapılıyordu ve ben onun omuzlarındaki ve sırtındaki ağrıları giderirken o tamamen çıplak kalıyordu.

Onu sertçe öptüm ve hemen arkamızdaki tribünlerdeki taraftarlar bağırıp çığlık attılar.

"Bir milyon maç sonrası masajı yaparım," dedim ona sertçe uzaklaşırken. "Bu gece bunu hak ettin, koca adam."

Alnını eğdi ve benim alnıma sürttü. "Seni seviyorum, Slim."

Beni tekrar öptüğünde gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Maç biter bitmez beni yere indirdi ve eliyle enseme kavradı. "Bir gün sana evlenme teklif edeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemem daha da genişledi çünkü bu oyunu yaklaşık dört haftadır oynuyorduk.

"Bugün mü?"

Cevap olarak verdiği sırtış çok hoştu. "Bilmiyorum. Bugün henüz bitmedi, değil mi?"

Bu yeni bir cevap olduğu için onu şüpheyle, kısık gözlerle izledim. Sonra kutlama yapmak için koştu ve ben de başımı geriye eğip hissettiğim her şeyi içime çekmek için nefes aldım. Konfeti yüzüme yağdı ve parlak kırmızı bir parçayı elimle yakaladım.

Onu parmaklarımın arasında ovuştururken, etrafımdaki tüm kutlamalara gülümserken, Matthew'un geri döndüğünü gördüm. Yüzünü silmişti, yüzünde kalp atışlarını hızlandıran sinsi bir gülümseme vardı.

İki eliyle yüzümün yanlarını kavradı, sonra beni öptü, ben ona yaslanırken dilini dilime doladı.

Dudaklarıma fısıldarken sesi alçaktı. "Evet, bugün olacak. Yalnız kalabilmemiz için sabırlı olmaya çalışacaktım, ama sonra seni orada dururken gördüm, çok güzel, mükemmel ve *benim* gibi görünüyordun, ve bekleyemedim." Ben ağlamaya başladığımda gözlerime baktı. "Bir dakika, bir saniye daha bekleyemem, çünkü şu anda bu andan daha iyi hissettirecek bir şey hayal edemiyorum."

"Matthew," diye fısıldadım kırık bir sesle.

O tek dizinin üzerine çöktü ve etrafımızdaki herkes heyecanla konuşmaya başladı. Elimi kendi eliyle kavradığında elim titriyordu.

"Slim, benim karım olmanı istiyorum. Her gün uyandığımda senin yanımda olduğunu, senin için orada olabileceğimi ve karşılaşabileceğimiz her şeyde seni sevebileceğimi bilmek istiyorum, çünkü senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum." Gözleri stadyumun sert ışıkları altında parıldıyordu ve kendi gözyaşlarımın parıltısının arasından bile bunu görebiliyordum. "Benimle evlenir misin?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna doladım.

"Evet, evet, evet," diye fısıldadım öpücükler arasında. Başını boynuma gömdü ve rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldı. Ben gülmeye başladım. "Gerçekten bunu daha sonra yapacak mıydın?"

Başını kaldırırken gülümsedi. "Evet."

"Benim çılgın adamım," dedim, yüzünün yanını avuçlayarak. "Bu mükemmeldi."

"Evde sana bir yüzük var, yemin ederim."

Onu nazikçe öptüm ve o da beni kendine doğru çekerek kollarını sırtıma doladı. "Yüzük umurumda bile değil," dedim ona.

Gözleri benimkileri aradı, yüzü o kadar şefkatle doluydu ki kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "O zaman geri verebilir miyim?"

Göğsüne hafifçe vurdum ve onun kahkahası bana yetmişti.

PAIGE MCKINNEY

Bara geri döndüm ve yanımdaki adama bir bakış attım. Profili, sanki kayadan oyulmuş gibiydi. Suyu kaldırdı ve yine uzun bir yudum aldı. Beynimin ne düşündüğünü bilmiyordum, ama beni tamamen görmezden gelmesi bana tuhaf bir mutluluk verdi.

Merhaba Challenge, benim adım Paige.

Orada dururken, Colt'un uzaklaşırken çıkardığı sesleri duydum.

"Sanırım onun kalbini kırdın," dedi barmen, gözlerini Colt'un az önce durduğu yere çevirerek.

"Hiç sanmıyorum," diye cevapladım. "O yirmili yaşlarında profesyonel bir futbolcu. Bence bu gece bitmeden *kalbi* iyileşir."

"Bir limonlu biberiye bourbon sour daha ister misin?" diye sordu, barın yüzeyini ustaca hareketlerle silerek.

Yanımda oturan adamın iri vücudu hafifçe hareket etti ve ben de başımı onun yönüne çevirerek yüzünü daha net görebilmeyi diledim.

"Ne içiyor?" diye sordum.

"Onun bir adı var," diye homurdandı, gürleyen sesi cevap verdi. "Ve o küçük konuşmadan sonra, ne olduğunu sormaman biraz ikiyüzlüce değil mi sence?"

Onun konuştuğunu duyduğum anda, adı kafamda yerini buldu.

Tabii ki.

O ses, pek sık duyulmazdı çünkü o, radarın altında kalır, basınla konuşmaktan nefret eder ve şüphesiz profesyonel futboldaki en iyi savunma oyuncularından biriydi. Sıradan bir futbol taraftarı onun kim olduğunu bilemezdi. Muhtemelen Amerika'daki çoğu şehirde tanınmadan dolaşabilirdi.

Ama ben yine de sesini tanıdım. İlk duyduğumda, birinin onu cehennemin derinliklerinden çıkardığını düşündüm, ama gerçekten çok seksi bir şekilde.

Dönmeden önce bir tabure çekip üzerine oturdum. Sonra onu tam olarak görebilmek için yana doğru döndüm.

"Logan Ward," dedim, ağızımdan çıkan bu söz üzerine onun hafifçe şaşırdığını fark ederek. Gözleri benim yönüme doğru kaydı ve aman Tanrım, gözleri yeşildi. Bu onun hakkında bilmediğim bir şeydi ve bunu keşfetmek sıkılmış ruhumun derinliklerinde beni çok memnun etti. "Gördün mü? Bu barda ikiyüzlüler yok."

Hiçbir şey söylemedi, sadece suyundan bir yudum daha aldı.

İçimdeki her şey beklememi, onun konuşmasına izin vermemi haykırıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, daha irrasyonel dürtülerimi frenlemeye çalışan kafamdaki sesleri dinlemekte hiç iyi olmadım.

"Sence Colt'un kalbini kırdım mı?"

"Hayır."

"Sence bir sonraki konuşmak istediği kadına yaklaştığında benim dersimi hatırlayacak mı?"

"Hayır."

Güldüm. "Bu çok yazık."

Sonunda Logan çenesini o kadar çevirdi ki, neredeyse bana dönmüş oldu. İşte bu, bir kameranin seveceği bir yüzdü. Güçlü çene, düz burun, o kadar parlak ve kalın kirpikli gözler ki, biraz kıskandım. Aynı zamanda, futbol kaskının arkasında dışında pek sık görmediğim bir yüzdü. Sosyal etkinliklere nadiren katılırdı.

"Sana yaklaşan her erkeği eleştirir misin?" diye sordu. "Hayır," dedim rahatça. Omuzlarımı silktilim. "Ama mesele şu ki, Çoğu kadın, bir erkek sosyal bir ortamda bize yaklaşıp aptalca, sinir bozucu veya

benim düşüncem şu: onlar nasıl öğrenecekler? Bize gülümsemek, nazik olmak ve çekici olmak öğretilir, çünkü iyi bir kız böyle davranır. Ama bir erkek bana yaklaşıp popomu tokatlayıp, nezaketle aldığı içkiyi uzattığında, bu harekete pek de hoşnut olmadığımı söylemem gerekmez mi?

Logan kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Evet, öyle yapmalısın."

"Teşekkürler. Kızlarım olsaydı, onlara nazik olmayı ama aynı zamanda nasıl davranılmaları gerektiği konusunda dürüst olmayı öğretmek isterdim. Oğullarım olsaydı, konuşmak istedikleri insanlara nasıl saygılı davranacaklarını öğretmek isterdim. Oğulların mı var, kızların mı, Logan?"

Ben konuşurken, o başını sallamaya başladı ve sıkı hatlı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kız kardeşim var. Hem de çok."

"Ve içki içmiyor musun?" diye alay ettim.

"Ben içki içmem." Ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü.

Ayağa kalktı, cüzdanından biraz para çıkardı ve bahşiş kavanozuna attı.

"Gidiyor musun?" diye sordum, mantıksız bir hayal kırıklığı hissederek.

"Evet."

"Adımı sormayacak mısın?" dedim.

Cüzdanını koyu renkli kot pantolonunun arka cebine koyarken gözleri benimkilere sabit bir şekilde bakıyordu. "Kim demiş ben zaten bilmiyorum diye?"

O dönüp uzaklaşırken ağızım açık kaldı.

Logan ve Paige'i daha fazla mı istiyorsunuz?

The Marriage Effect kitabını [BURADAN](#) satın alabilirsiniz. Washington Wolves serisinin bir sonraki kitabı.

Luke ve Allie'ye henüz aşık olmadıysanız, onların nefretten aşka dönüşen romantizmini [BURADAN](#) mutlaka okuyun. _____

TEŞEKKÜRLER

Hakkımda ilginç bir gerçek: Yarın uyandığımda 1- erkek olsaydım ve 2- profesyonel futbol oynama yeteneğim olsaydı, savunma oyuncusu olurum. Quarterback'i yere deviren, havadan topu yakalayan, rakibin topu düşürmesine neden olan ve oyunun gidişatını değiştiren kişi olmak bana İNANILMAZ derecede çekici geliyor. Bu nedenle, kariyeri eşsiz JJ Watts'tan esinlenen Matthew gibi bir karakter yazmak benim için çok eğlenceliydi. Peyton Manning dışında, tüm zamanların en sevdiğim oyuncularından bazıları defans oyuncusuydu. Bu yüzden Von Miller, Bob Sanders, Charles Woodson ve Dwight Freeney gibi oyunculara teşekkür ederim.

Teşekkür yazıları yazarken her zaman zorlanırım, çünkü genellikle son dakikaya kadar beklerim ve bu kitabı mümkün olan en iyi hale getirmeme yardımcı olan herkese uygun şekilde teşekkür etmek için uzun, coşkulu paragraflar yazmak isterim. Bazen bunu yapmak için yeterli zamanı bulabiliyorum, ama bu sefer öyle olmadı.

Aileme, sarsılmaz destekleri için.

Fiona Cole'a (#dreamteam'in diğer yarısı) ve Staci Hart'a, bu esere ilk kez eleştirel gözlerle bakıp, *çaresizce* köşeye çekilmek istediğimde beni engelledikleri için.

Kathryn Andrews, Kandi Steiner, Caitlin Terpstra ve Michelle Clay'e, Ava ve Matthew'un hikayesine son rötuşları yapan dürüstlükleri, destekleri ve önerileri için.

Najla Qamber'e bir başka güzel kapak için.

Editing4Indies'den Jenny Sims ve Amanda Yeakel'e düzeltme okumaları için teşekkür ederim.

Enticing Journey'e, olağanüstü organize promosyon yardımları için.
Kitaplarımı sevip onlara inanan okuyucu grubum, blog yazarları ve
bookstagrammer'lara.

Tanrım, Rabbim ve Kurtarıcım.

KARLA SORENSEN'İN DİĞER KİTAPLARI

Washington Kurtları

[Bomba Etkisi \(Luke ve Allie'nin hikayesi\)](#) [Eski Sevgili](#)

[Etkisi \(Matthew ve Ava'nın hikayesi\)](#)

[Evlilik Etkisi \(Logan ve Paige'in hikayesi\)](#)

Ward Ailesi Serisi [Odaklanmış](#)

[Sahte](#)

[Yere](#)

[Düşme](#)

Smartypants Romance tarafından yayınlandı [Beni](#)

[ÇıldırTan](#)

[Zeka Savaşı](#)

[Magnolia'mı Çal](#) (9 Şubat 2021'de satışa sunulacak)

Üç Küçük Kelime Serisi [Yanında](#)

[Beni Aydınlat](#)

[Onlara Yalan](#)

[Söyle](#)

Ridge Serisi Bekarlar [Dylan](#)

[Garrett Cole](#)

[Michael](#)

[Tristan](#)

Karla'nın yeni yayınlarını takip edin!

[Haber bültenine abone olun](#)

KARLA SORENSEN HAKKINDA

Karla Sorensen hayatı boyunca hevesli bir okuyucu olmuş ve diğer türlerden çok mutlu sonla biten hikayeleri tercih etmiştir. Bütçesinde kitaplar için ayrı bir kalem ayırdığını düşünürsek, kendi hikayelerini yazmanın daha ucuz olabileceğini fark etmiştir. Hala, çocuk sahibi olmadan önce geçimini sağladığı sağlık hizmetleri pazarlama dünyasında aktif olmaya devam etmektedir. Şu anda evde kalıyor, yazıyor ve tam zamanlı annelik yapıyor (bu, Sorensen ailesinde neredeyse her günün "pijama günü" olduğu anlamına geliyor... yargılamayın). Kocas, iki sevimli oğlu ve büyük, tüylü kurtarılmış köpeği ile Batı Michigan'da yaşıyor.

Fotoğraf: Perrywinkle Photography

Karla'yı çevrimiçi olarak

bulun: karlasorensen.com

karla@karlasorensen.com

[Facebook](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM